

Hallituksen esitys Eduskunnalle eräiden verolakien muuttamiseksi

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettaviksi tuloverolakia, varallisuusverolakia, ennakkoperintälakia, verotusmenettelystä annettua lakia, veronkantolakia, eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annettua lakia, rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annettua lakia, yhtiöveron hyvityksestä annettua lakia, perintö- ja lahjaverolakia, työnantajan sosiaaliturvamaksusta annettua lakia, arvonnäköverolakia, varainsiirtoverolakia, valmisteverotuslakia, tullilakia ja arpajaisverolakia.

Tuloverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että työntekijälle työkäyttöä varten järjestetystä tietoliikenneyhteydestä ei syntyisi työntekijän yksityiskäytöstä veronalaista etua. Luovutusvoiton määrää laskettaessa sijoitusrahasto-osuuksien hankintamenon vähentämistä ehdotetaan määräytyväksi samalla tavalla kuin arvo-osuusjärjestelmän piirissä olevien arvopapereiden hankintamenon vähentämistä nykyisin määräytyy. Esityksessä ehdotetaan myös, että arvopapereiden, arvo-osuuksien ja muun niihin verrattavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuvat menot olisivat vähennyskelpoisia vain 50 euroa ylittävältä osin.

Tuloverolakia ehdotetaan muutettavaksi myös siten, että eräiden sosiaalietuuksien takaisinperintä otettaisiin huomioon sen vuoden verotuksessa, jolloin takaisinperintä on tapahtunut. Eläketulon jaksotus voitaisiin tehdä vain, jos takautuvan eläkkeen määrä olisi vähintään 500 euroa.

Lisäksi ehdotetaan, että tuloverolaissa säädetty merityötulon määritelmä muutettaisiin vastaamaan Merenkululaitoksen organisaatiouudistuksen jälkeistä tilannetta siten, että merityötulovähennyksen oikeuttavalla aluksella tarkoitettaisiin Merenkululaitoksen, Varustamoliikelaitoksen tai muun laivanisännän alusta, jota käytetään viranomaisen tilaamissa tehtävissä merialueella.

Varallisuusverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että varojen verovapautta laajennettaisiin. Verovapaiksi varoiksi ehdotetaan säädettäväksi muun muassa omassa tai perheen käytössä olevat tavanomaiset kulkuneuvot sekä eräät tavanomaiset kulutusosuuksuntien ja osuuspankkien osuudet.

Ennakkoperintälakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että määrältään vähäiset ennakonkannon alaiset tulot voitaisiin sisällyttää ennakonpidätyksen laskentaperusteisiin ja näin luopua erillisestä ennakonmääräämismenettelystä näiden tulojen osalta.

Verotusmenettelystä annettua lakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että sivullisen tiedonantovelvollisuutta koskevat säännökset koottaisiin nykyistä kattavammin verotusmenettelystä annettuun lakiin. Lakiin sisällytettäisiin samalla myös säännökset tiedonantovelvollisuuteen liittyvästä sähköisestä asioinnista. Tiedonantovelvollisuuden laiminlyöntien seuraamukseksi ehdotetaan säädettäväksi hallinnollinen laiminlyöntimaksu. Lisäksi ehdotetaan, että arvopaperinvälittäjien ja rahastoyhtiöiden tiedonantovelvollisuutta laajennettaisiin. Luovutusvoiton verotusta varten tarpeellista tiedonantovelvollisuutta laajennettaisiin koskemaan myös vakuutusyhtiöitä ja muita tahoja, jotka välittävät sijoituksia. Sivullisen tiedonantovelvollisuutta koskevaa sääntelyä tarkistettaisiin myös julkisuuslainsäädännön kokonaisuudistuksen edellyttämällä tavalla siten, että veroviranomaiset oikeutettaisiin saamaan tietoja verotusta varten eri tiedonantovelvollisia koskevien salassapitosäännösten ja muiden tietojen saantia koskevien rajoitusten estämättä.

Veronkantolakiin ehdotetaan lisättäväksi veronpalautukselle maksettavaa korkoa koskeva yleissäännös. Palautuskoron taso ehdotetaan alennettavaksi kiinteästä yhdeksän prosentin vuotuisesta korosta markkinakorkotasoon sidotuksi koroksi. Vastaava muutos

ehdotetaan tehtäväksi myös tullilakiin.

Valmisteverotuslakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että siihen lisättäisiin veronpalautukselle ja takaisin perittävälle valmisteverolle maksettavan koron määrää koskevat säännökset. Koron taso ehdotetaan vastaavasti kuin veronkantolaissa muutettavaksi markkinakorkotasoon sidotuksi koroksi.

Eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annettua lakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että huojennuksen myöntämiseen liittyvä ratkaisutoimivalta siir-

rettäisiin Verohallituksen määräämälle verovirastolle. Eri verolakeja ehdotetaan muutettavaksi myös siten, että verosta vapauttamista koskevien asioiden ratkaisutoimivalta siirrettäisiin, siltä osin kuin toimivalta vielä on Verohallituksessa, verovirastoille.

Lait ovat tarkoitettut tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu. Osa säännöksistä tulisi sovellettaviksi ensimmäisen kerran vuoden 2004 ja osa vuoden 2005 verotuksessa.

SISÄLLYSLUETTELO

ESITYKSEN PÄÄASIAALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYSLUETTELO	3
YLEISPERUSTELUT.....	6
1. Nykytila ja ehdotetut muutokset	6
1.1. Tuloverolain muutosehdotukset	6
Sijoitusrahaston rahasto-osuuden luovutusvoiton laskenta.....	6
Työnantajan järjestämä tietoliikenneyhteys	6
Omaisuuksien hoidosta tai säilyttämisestä aiheutuneiden menojen vähentäminen .	7
Eräiden takaisinperittyjen etuustulojen oikaisu.....	7
Eläketulon jaksottaminen	8
Merityötulon määrittely	9
1.2. Varallisuusverolain muutosehdotus	10
1.3. Ennakkoperintälain muutosehdotukset.....	11
1.4. Verotusmenettelyistä annetun lain muutosehdotukset	12
Sivullisen tiedonantovelvollisuutta koskevien säännösten säädöstekninen selkiyt-	
täminen.....	12
Niin sanottua vakuutuspalkkaa koskeva tiedonantovelvollisuus.....	12
Yrittäjien sairausvakuutusmaksua koskeva tiedonantovelvollisuus	13
Osakaslainan takaisinmaksua koskeva tiedonantovelvollisuus	13
Arvopapereita koskevan tiedonantovelvollisuuden laajentaminen.....	13
Rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuden laajentaminen	14
Omaisuuksien hoidosta tai säilyttämisestä perittyihin maksuihin liittyvä tiedonan-	
tovelvollisuus	15
Sähköiset tiedonsiirtomenettelyt	15
Tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnin seuraamukset	16
1.5. Eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksista annetun lain	
muutosehdotukset.....	17
1.6. Veronkantolain muutosehdotus	18
1.7. Valmisteverotuslain muutosehdotus	19
1.8. Tullilain muutosehdotus	19
1.9. Verosta vapauttamista koskevan ratkaisutoimivallan siirtäminen	20
2. Vaikutukset	21
2.1. Taloudelliset vaikutukset	21
2.2. Hallinnolliset vaikutukset.....	22
3. Asian valmistelu.....	22
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	23
1. Lakiehdotusten perustelut.....	23
1.1. Tuloverolaki.....	23
1.2. Varallisuusverolaki.....	25
1.3. Rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annettu	
laki	26

1.4.	Ennakkoperintälaki	26
1.5.	Verotusmenettelystä annettu laki	28
1.6.	Yhtiöveron hyvityksestä annettu laki	32
1.7.	Eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annettu laki	32
1.8.	Veronkantolaki	32
1.9.	Valmisteverotuslaki	33
1.10.	Tullilaki	33
1.11.	Perintö - ja lahjaverolaki	34
1.12.	Työnantajan sosiaaliturvamaksusta annettu laki	34
1.13.	Arvonlisäverolaki	34
1.14.	Varainsiirtoverolaki	34
1.15.	Arpajaisverolaki	34
2.	Voimaantulo.....	35
LAKIEHDOTUKSET		36
	tuloverolain muuttamisesta	36
	varallisuusverolain 10 §:n muuttamisesta	38
	rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain 8 §:n 2 momentin kumoamisesta	39
	ennakkoperintälain muuttamisesta	40
	verotusmenettelystä annetun lain muuttamisesta	42
	yhtiöveron hyvityksestä annetun lain 11 §:n kumoamisesta	47
	eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annetun lain muuttamisesta	48
	veronkantolain muuttamisesta	49
	valmisteverotuslain 39 §:n muuttamisesta	50
	tullilain 39 §:n muuttamisesta	51
	perintö- ja lahjaverolain 53 ja 54 §:n muuttamisesta	52
	työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetun lain 14 §:n muuttamisesta	53
	arvonlisäverolain 210 §:n muuttamisesta	54
	varainsiirtoverolain 52 §:n muuttamisesta	55
	arpajaisverolain 18 §:n muuttamisesta	56
LIITE 1		57
RINNAKKAISTEKSTIT		57
	tuloverolain muuttamisesta	57
	varallisuusverolain 10 §:n muuttamisesta	60
	ennakkoperintälain muuttamisesta	61
	verotusmenettelystä annetun lain muuttamisesta	64
	eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annetun lain muuttamisesta	73
	veronkantolain muuttamisesta	74
	valmisteverotuslain 39 §:n muuttamisesta	75
	tullilain 39 §:n muuttamisesta	76
	perintö- ja lahjaverolain 53 ja 54 §:n muuttamisesta	77

työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetun lain 14 §:n muuttamisesta.....	78
arvonlisäverolain 210 §:n muuttamisesta.....	79
varainsiirtoverolain 52 §:n muuttamisesta	80
arpajaisverolain 18 §:n muuttamisesta.....	81
LIITE 2.....	82
VEROHALLITUKSEN PÄÄTÖS.....	82
yleisestä tiedonantovelvollisuudesta annetun päätöksen muuttamisesta	82

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

1.1. Tuloverolain muutosehdotukset

Sijoitusrahaston rahasto-osuuden luovutusvoiton laskenta

Tuloverolain (1535/1992) 47 §:n 4 momentin mukaan arvo-osuusjärjestelmään kuuluvat osuudet tiettyyn omaisuuteen katsotaan luovutetuiksi, jollei verovelvollinen muuta näytä, siinä järjestyksessä kuin ne on saatu. Säännöksessä on ilmaistu first in first out-periaate eli niin sanottu fifo-periaate. Säännös tulee sovellettavaksi esimerkiksi pörsiosakkeiden luovutusvoittoja laskettaessa. Hankintamenoa määrättäessä verovelvollisen katsotaan luovuttaneen osakkeet siinä järjestyksessä, kuin hän on ne hankkinut. Säännöksen mukaan fifo-periaatteesta on mahdollista poiketa, jos verovelvollinen kykenee osoittamaan muun luovutusjärjestyksen. Käytännössä muun luovutusjärjestyksen osoittaminen on vaikeaa. Jos verovelvollisella kuitenkin on useita arvo-osuustilejä, joille hän on osakkeita hankkinut, hän voi osoittaa myyneensä juuri tietyllä arvo-osuustilillä olevat osakkeet. Monet verovelvolliset nenetlevätkin näin silloin, kun harjoittavat sekä lyhyt- että pitkäaikaista sijoitustoimintaa.

Sijoitusrahastojen rahasto-osuudet eivät yleensä kuulu arvo-osuusjärjestelmän piiriin. Jos niillä käydään kauppaa pörssissä, ne kuuluvat arvo-osuusjärjestelmään. Tämän vuoksi edellä mainittua säännöstä ja periaatetta ei lähtökohtaisesti sovelleta sijoitusrahasto-osuuksien luovutuksiin. Käytännössä näin on kuitenkin vakiintuneesti menetelty, jos muuta näyttöä luovutusjärjestyksestä ei ole esitetty. Sijoitusrahasto-osuuksien luovutusjärjestyksellä ei myöskään ole samaa merkitystä kuin osakesijoittamisessa, sillä useimmissa tilanteissa verovelvollinen antaa rahastoyhtiön lunastaa kerralla kaikki kysymyksessä olevan sijoitusrahaston rahasto-osuudet. Osakesijoittamisessa on sen sijaan hyvin tavallista, että verovelvollinen myy vain osan omistamistaan tietyn yhtiön osakkeista.

Menettelyn selkeyttämiseksi esityksessä ehdotetaan, että myös sijoitusrahasto-osuuksien

luovutuksiin sovellettaisiin fifo-periaatetta. Ehdotus vastaa vakiintunutta käytäntöä ja vahvistaisi siten oikeustilan. Verovelvollinen voisi kuitenkin osoittaa, että sijoitusrahasto-osuudet on luovutettu jossain muussakin järjestyksessä.

Työnantajan järjestämä tietoliikenneyhteys

Pääministeri Matti Vanhasen hallituksen tietoyhteiskuntaohjelman tarkoitus on lisätä kilpailukykyä ja tuottavuutta sekä sosiaalista ja alueellista tasa-arvoa hyödyntämällä tieto- ja viestintäteknologiaa koko yhteiskunnassa. Tietoyhteiskunnan politiikkaohjelma kohdistuu tietoyhteiskunnan mahdollisuuksien hyödyntämiseen. Ohjelmalla pyritään säilyttämään Suomen asema tieto- ja viestintäteknologian johtavana tuottajana ja hyödyntäjänä. Näin varmistetaan tieto- ja viestintäteknologiasta saatavien hyötyjen kehrannaisvaikutukset koko kansantaloudessa. Ohjelmalla edistetään kilpailua viestintämarkkinoilla ja tehostetaan tietoyhteiskuntapalveluiden käyttöä elinkeinoelämässä, koulutuksessa, terveydenhuollossa sekä hallinnossa ja kansalaisten arjessa.

Käytännön sovelluksena tietoyhteiskuntaohjelman kuuluu tietoliikenneyhteyksien edistäminen. Monet työnantajat hankkivat tietoliikenneyhteyden palkansaajan käyttöön tilanteessa, jossa palkansaaja hoitaa työtehtäviään osittain myös kotona tai tekee niin sanottua etätöitä. Siltä osin kuin palkansaaja tekee kotonaan työnantajan hänelle hankkiman ja kustantaman tietoliikenneyhteyden avulla työtehtäviään, tietoliikenneyhteydestä ei synny hänelle veronalaista etuutta. Sitä vastoin siltä osin kuin palkansaaja käyttää yhteyttä yksityiskäytössä, hänelle voidaan periaatteessa katsoa syntyvän veronalainen etuus. Jos internet-verkkoliittymä on nykyisin useimmiten käytetty kiinteähintainen eli niin sanottu laajakaistayhteys, työnantajalle ei synny yksityiskäytöstä lisäkustannuksia. Kuitenkin työnantajan on kyettävä arvioimaan edun arvo ennakonpidätystä varten. Vastaavasti palkansaaja ilmoittaa edun veroilmoituksessa, ja veroviranomaiset arvioivat edun arvon verotusta toimitettaessa. Käy-

tännössä tietoliikenneyhteydestä syntynyt etu on jäänyt usein verotuksen ulkopuolelle. Oikeuskäytännössä Keskusverolautakunta on päätöksessään KVL 83/2003 katsonut, että työntekijälle työkäyttöä varten järjestetyn laajakaistayhteyden yksityiskäytöstä ei aiheutunut työntekijöille veronalaista etuutta.

Kiinteähintaisen internet-verkkoyhteyden kuukausimaksu on ollut halvimmillaan noin 40 euroa. Työnantajan työtehtäviä varten kustantama tietoliikenneyhteys toteuttaa hyvin hallitusohjelmaan sisältyvää tietoyhteiskuntaohjelmaa. Kun lisäksi otetaan huomioon tietoliikenneyhteyden arvostamisesta johtuvat vaikeudet ja se, ettei etu kaikkineenkaan verrattuna muihin tavanomaisiin henkilökuntaetuihin ole kovin suuri, ehdotetaan palkansaajan työkäyttöä varten järjestetyn tietoliikenneyhteyden yksityiskäyttö säädettäväksi tuloverolaisissa verovapaaksi henkilökuntaeduksi.

Omaisuuksien hoidosta tai säilyttämisestä aiheutuneiden menojen vähentäminen

Verovelvollisella on tuloverolain 54 §:n nojalla oikeus vähentää pääomatuloista niiden hankkimisesta tai säilyttämisestä aiheutuneet menot. Pääomatulon hankkimisesta aiheutuneina menoina voidaan pitää muun muassa arvo-osuustilin tilinhoitopalkkiota ja tallelokeron vuokraa siltä osin kuin ne kohdistuvat veronalaisen pääomatulon hankintaan. Käytännössä esimerkiksi tallelokerosta aiheutunutta kustannusta ei ole yleensä jaettu veronalaiseen ja verovapaaseen omaisuuteen kohdistuvaksi, vaan vähennys on myönnetty kokonaan. Nyt puheena olevien menojen määrä on yleensä vähäinen eli noin 20–150 euroa vuodessa. Jäljempänä tässä ehdotuksessa esitetään, että muun muassa sijoituspalveluyritykset ja pankit velvoitettaisiin antamaan verohallinnolle tiedot omaisuuden hoidosta tai säilyttämisestä perimistään maksuista. Jotta tiedon luovuttajien ei tarvitsisi jakaa perimäänsä maksua sen perusteella, kohdistuuko maksu tuloverotuksessa veronalaisen vai verovapaan tulon hankkimiseen, eikä erottelemaan maksuista mahdollisesti muulla perusteella vähennyskelvottomia osuuksia, ehdotetaan, että arvopapereiden,

arvo-osuuksien ja muun näihin verrattavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuneet menot olisivat vähennyskelvottomia vain 50 euron ylittävältä osin. Mainitun omavastuuosuuden katsottaisiin kattavan muun muassa vähennyskelvottomat menot, kuten verovapaan tulon hankkimiseen, korkotulon lähdeveronalaisten joukkovelkakirjojen säilyttämiseen tai vähennyskelvottomaan neuvontatoimintaan kohdistuvat menot. Omavastuuosuus kattaisi myös tallelokeron vuokrasta aiheutuneet menot siltä osin kuin säilytys kohdistuu muuhun kuin veronalaisen tulon hankintaan. Omavastuuosuuden säätäminen olisi myös hallinnollisesti perusteltua, koska omavastuuosuuden katsotaan kattavan pienet vähennyskelvottomat erät.

Eräiden takaisinperittyjen etuustulojen oikaisu

Eläkettä, päivärahoja sekä muita veronalaista etuuksia voidaan eräissä tilanteissa periä takaisin etuuden saajalta. Syitä etuuksien takaisinperintään on useita. Henkilö on voinut saada virheellisesti liian suuren suorituksen, etuuden maksu on voinut tapahtua väärin perusteiden tai henkilö on saanut takautuvasti muuta etuutta samalta ajalta, jolta hän aikaisemmin on jo saanut jotain toista etuutta. Syy voi olla myös se, että esimerkiksi opiskelijan tulot osoittautuvat jälkikäteen suuremmiksi kuin mitä opintorahaa maksettaessa on arvioitu.

Etuuden takaisinmaksu voi tapahtua siten, että etuuden saaja maksaa liikaa tai aiheettomasti saamansa rahamäärän takaisin sen maksajalle. Joissakin tilanteissa henkilölle myöhemmin maksettava sama etuus kuitataan osittain tai kokonaan takaisin perittävän suorituksen hyväksi.

Etuus voidaan periä myös jonkun toisen etuuden maksajan myöhemmin maksamasta etuudesta. Eri etuuksia koskevissa laeissa on säännöksiä, joiden mukaan etuuksia yhteensovitettaessa samalta ajalta myöhemmin myönnettävä etuus maksetaan suoraan aikaisemman etuuden maksajalle. Yleensä kysymys on siitä, että myöhemmän etuuden myöntäminen ja maksaminen on syystä tai toisesta viivästynyt jopa useita vuosia, jolloin

kerralla tulee maksettavaksi useilta vuosilta kertyvä etuus. Henkilö on esimerkiksi saanut tietyn ajan työttömyyspäivärahaa, ja myöhemmin samalle ajalle myönnetään takautuva eläke. Tällöin eläkkeen maksaja maksaa päiväraha-aikaan kohdistuvan eläkkeen suoraan päivärahan maksajalle.

Kun henkilöltä peritään takaisin suoritus, josta häntä on jo verotettu, hänen verotustaan oikaistaan. Jos takaisinperintävuosi on eri vuosi kuin alkuperäisen etuuden maksuvuosi, oikaisu kohdistetaan käytännössä yleensä alkuperäisen etuuden maksuvuoteen. Takaisinperintä voi koskea myös niin vanhaa vuotta, ettei verotuksen muuttaminen veronokaisuin tai muutoksenhaulla ole enää mahdollista. Käytännössä on tällöin yleensä menetelty siten, että oikaisu kohdistetaan siihen vanhimpaan vuoteen, jota voidaan vielä oikaista.

Kun takaisinperintä toteutetaan siten, että myöhempi etuuden myöntäjä maksaa etuuden tai osan siitä suoraan aikaisemman etuuden maksajalle, menetellään nykyisin kahdella eri tavalla. Tiettyjen etuuksien takaisinperinnässä maksajien välinen rahaliikenne ei vaikuta mitenkään henkilön verotukseen. Takautuvan etuuden sitä osaa, joka maksetaan suoraan aikaisemman etuuden maksajalle, ei pidetä verovelvollisen veronalaisena tulona takautuvan suorituksen myöntämivuonna. Koska myöhempää suoritusta ei tältä osin pidetä myöntämivuoden veronalaisena tulona, ei aikaisemman etuuden verotusta tältä osin muuteta.

Eri maksajien välisissä tilanteissa ei kuitenkaan aina menetellä edellä kerrotulla tavalla. Käytössä on myös menettely, jossa koko takautuva suoritus katsotaan etuuden saajan veronalaiseksi tuloksi myöntämivuonna. Myös se osa katsotaan veronalaiseksi tuloksi, jota ei makseta henkilölle itselleen, vaan aikaisemman etuuden maksajalle. Alkuperäisen suorituksen maksuvuoden verotusta oikaistaan poistamalla veronalaisista tuloista määrä, joka vastaa myöhemmän maksajan alkuperäiselle etuuden maksajalle suorittamaa määrää. Näin ollen suoritusta ei veroteta kahteen kertaan.

Toimitetun verotuksen oikaiseminen on hallinnollisesti monimutkaista erityisesti, jos oikaisuun liittyy vielä tulontasauksen toimitaminen tai eläketulon jaksotus. Oikaisu edel-

lyttää yleensä, että suorituksen maksaja antaa todistuksen etuuden saajalle, joka vaatii oikaisua veroviranomaiselta. Veroviranomainen tutkii asian ja tekee asiasta päätöksen. Päätöksen johdosta verovelvolliselle palaetaan liikaa suoritettua veroa. Erityisesti silloin, kun on kysymys eri maksajien välisistä perintätilanteista, verovelvollisten on ollut vaikea ymmärtää, miten rahat ovat siirtyneet eri toimijoiden välillä ja miten oikaisu on verotuksessa toimitettu.

Koska verotuksen jälkikäteinen oikaisu on menettelynä raskas sekä verovelvolliselle, etuuksia myöntäville tahoille että verohallinnolle, ehdotetaan, että takaisinperintäapauksissa luovuttaisiin aikaisempaan verovuoteen kohdistuvasta verotuksen oikaisemisesta. Tulon kohdistaminen tietylle verovuodelle ei ole yleensä verovelvollisille kovin merkittävä asia. Takaisinperintä vaikuttaa verovelvollisen veronmaksukykyyn sinä vuonna, jona hän maksaa suorituksen takaisin. Mainitun vuoden verotuksen oikaiseminen vastaa siten jopa paremmin tuloverotuksessa sovellettavaa kassaperiaatetta ja veronmaksukykyysperiaatetta. Tämän mukaisesti tulo kohdistettaisiin siihen vuoteen, jolloin verovelvollinen on sen saanut. Jos tuloa peritään myöhempanä vuonna takaisin, tämän vuoden veronalaiseksi tuloksi luettaisiin tulo, josta on vähennetty takaisinperitty määrä.

Voidaan arvioida, että eri sosiaalietuuksien takaisinperintää koskevia oikaisupäätöksiä tehdään verohallinnossa vuosittain noin 50 000, joista noin 90 prosenttia koskee opintorahan takaisinperintää.

Tuloverolakiin lisättäväksi ehdotettu menettely rajattaisiin koskemaan vain veronalaisia eläkkeitä ja muita veronalaisia lakisääteisiä etuuksia. Jos verovelvolliselta peritään takaisin verovapaita etuuksia kuten opintotuen asumislisää, verotuksessa ei tehdä vähennystä.

Eläketulon jaksottaminen

Jos verovuonna saatu lakisääteiseen eläketurvaan perustuva eläketulo kohdistuu vähintään kolmen kuukauden ajalta verovuotta edeltäneeseen aikaan, eläketulo jaksotetaan tuloverolain 112 §:n nojalla verovelvollisen vaatimuksesta sen vuoden ansiotuloksi, jo-

hon eläke kohdistuu. Jos tällainen eläketulo kohdistuu useampaan vuoteen kuin verovuoteen ja kahteen verovuotta edeltäneeseen vuoteen, se jaksotetaan kolmeksi yhtä suureksi eräksi verovuodelle ja kahdelle sitä edeltäneelle vuodelle.

Eläketulon jaksottamista koskevaa säännöstä sovelletaan, jos verovelvollinen sitä vaatii. Säännöksen soveltaminen verovelvollisen vaatimuksesta johtuu siitä, että eläketulon jaksottaminen ei aina ole verovelvolliselle edullista. Esimerkiksi, jos verovelvollisella on sinä vuonna, jolta eläketulo on kertynyt, huomattavat muut ansiotulot, eläketulon jaksottaminen tälle vuodelle ei yleensä ole edullista. Suurin hyöty jaksottamisesta syntyy tilanteissa, jossa verovelvollisella ei ole aikaisempina vuosina ollut lainkaan veronalaisia tuloja tai tulot ovat hyvin alhaiset. Eläketulon jaksottaminen edellyttää siten käytännössä aina edullisuusvertailua, jossa lasketaan eri vaihtoehtojen vaikutus kuhunkin verovuoteen. Menettely on hyvin työläs. Silloin, kun takautuvan eläketulon määrä on vähäinen, eläketulon jaksottamisella ei käytännössä ole merkitystä tai sen merkitys on asiallisesti arvioiden hyvin pieni.

Edellä esitetyn perusteella ehdotetaan eläketulon jaksottamisen edellytyksiä täsmennettäväksi siten, että vähäisten takautuvien eläkkeiden osalta eläketulon jaksottamista ei tehtäisi lainkaan. Valtionverotuksessa sovellettavan tuloverolain 128 §:ssä tarkoitettun tulontasauksen edellytyksissä on vastaavalla tavalla säädetty etu- tai jälkikäteen maksetun ansiotulon tulorajaksi 2500 euroa. Eläketulon jaksottamista koskevissa tilanteissa raja voisi olla mainittua rajaa alhaisempi, koska eläketulon jaksottaminen vaikuttaa myös kunnallisverotuksessa. Edellä olevan perusteella rajaksi ehdotetaan 500 euroa. Verohallinnon käytettävissä olevien tietojen perusteella voidaan arvioida, että kaikista maksetuista takautuvista eläkkeistä noin 40 prosenttia on tätä rajaa pienempiä.

Merityötulon määritelmä

Tuloverolain 97 §:n tarkoittama valtion ja kunnallisverotuksessa tehtävä merityötulovähennys koskee yleisesti verovelvollisia merityötulon saajia. Merityötuloa on tuloverolain

74 §:n mukaan aluksella työskentelystä määrädellytyksin saatu palkkatulo. Aluksen tulee olla bruttovetoisuusudeltaan vähintään 100 rekisteritonnia, ja työn tulee liittyä aluksen liikennöintiin. Kun nämä ehdot täyttyvät, edellytetään lisäksi, että:

1) alusta käytetään ulkomaan liikenteeseen tai verovuoden aikana pääasiassa rannikkoliikenteeseen (rannikkoliikenteellä tarkoitetaan kotimaan liikennettä saaristoalueen ulkopuolella, Suomenlahdella, Pohjanlahdella ja Itämerellä 57. pohjoisen leveysasteen pohjoispuolella, ei kuitenkaan liikennettä Viipurinlahdelta Virolahden kunnan Santioon sisäväylää pitkin eikä Sipoon kunnan Kaunissaaren ohitusta eikä myöskään Porkkalanniemen tai Hankoniemen ohitusta, jos alusta muutoin käytetään rannikon saaristoalueen sisäpuolella), tai

2) alus on merenkulkuhallituksen alainen alus, jota käytetään merialueella.

Tuloverolain 74 §:ssä oleva vanhentunut merenkulkuhallitus -nimike muutettaisiin Merenkululaitokseksi.

Merenkululaitoksesta annetulla lailla (939/2003), Luotsausliikelaitoksesta annetulla lailla (938/2003) ja Varustamoliikelaitoksesta annetulla lailla (937/2003) Merenkululaitoksen toiminnot eriytetään tilaaja- ja tuottajatoimintoihin. Varustamoliikelaitokselle siirtyvät Merenkululaitoksen alukset, kuten jäänmurtajat, monitoimimurtajat, väyläalukset ja yhteysalukset henkilöstöineen. Siirtyviä aluksia ja siirtyvää henkilöstöä käytetään samoihin tehtäviin kuin niitä on käytetty Merenkululaitoksen alaisuudessa. Merenkululaitoksen omistukseen jäivät muun muassa merenmittausalukset.

Osa aluksista ei liikelaitosuudistuksen jälkeen täytä tuloverolain tarkoittamaa merityötulon määritelmää. Varustamoliikelaitokselle siirtyviä aluksia, kuten yhteysaluksia ja väyläaluksia, ja niiden liikennöintiin osallistuvaa henkilöstöä käytetään työtehtävistä riippuen myös merialueella ilman, että niitä käytetään verovuoden aikana pääosin rannikkoliikenteeseen samalla tavalla kuin niitä on käytetty Merenkululaitoksen alaisuudessa.

Varustamoliikelaitokselle siirrettävät alukset ovat edelleen valtion omistuksessa ja huolehtivat valtiolle kuuluvista tehtävistä. Näitä tehtäviä ovat esimerkiksi jäänmurto, yhteys-

liikenne saaristossa, väylänhoito ja Suomen ympäristökeskuksen toimintapiiriin kuuluva öljyntorjunta. Alusten siirto Merenkulkulaitokselta Varustamoliikelaitokselle ei aiheuta sellaista muutosta, mikä edellyttäisi aluksessa palvelevien merimiesten osalta verotuskohtelun muutosta. Jotta verotuskohtelun muutos vältettäisiin, tuloverolain 74 §:n 1 momentin 2 kohdan tulisi sisältää myös Varustamoliikelaitoksen alukset. Varustamoliikelaitos voi tulevaisuudessa operoida merialueella myös yksityisen tilaamissa tehtävissä. Tällöin niiden tulisi olla tasavertaisessa asemassa muiden markkinoilla olevien toimijoiden kanssa.

Luotsausliikelaitokseen siirtyviin luotseihin ja muuhun henkilöstöön, kuten luotsikutteihinhoitajiin, ei sovelleta erityisluotsauslakia, joten Luotsausliikelaitoksen lisääminen Varustamoliikelaitoksen ohella tuloverolain 74 §:n 1 momentin 2 kohtaan ei ole tarpeen.

Kilpailunäkökohdat huomioon ottaen tulisi myös muiden laivanisäntien tai Verohallituksen määräämän muun tähän rinnastettavan aluksen liikennöintiä hoitavan työnantajan palveluksessa olevien kuulua erityisluotsausliikkeen piiriin silloin, kun alus on bruttovetoisuudeltaan vähintään 100 rekisteritonnia ja työ liittyy aluksen liikennöintiin ja alusta käytetään merialueella viranomaisen tilaamissa tehtävissä. Tällaisia tehtäviä ovat väylänpito, merikartoitus, talvimerenkulun avustaminen, saariston yhteysalusliikenne sekä Suomen ympäristökeskuksen toimintapiiriin kuuluvat tehtävät kuten öljyntorjunta. Tällä menettelyllä taataan tasapuolinen kohtelu muille palveluntuottajille, jotka siirtymäkauden jälkeen kilpailuttamisen kautta tulevat mahdollisesti hoitamaan nykyisin Merenkulkulaitoksen ja viimekädessä valtion vastuulla olevia tehtäviä.

Ehdotus ei aiheuta muutoksia erityistulon piiriin kuuluvien henkilöiden määrään, koska kilpailuttamisen kautta mahdollisesti tuleva palveluntuottajan muutos vähentää vastavasti aikaisemman palveluntuottajan henkilöstöä erityistulovähennyksen piiristä.

1.2. Varallisuusverolain muutosehdotus

Varallisuusverolain (1537/1992) 10 §:n 1 kohdan mukaan veronalaisia varoja eivät

ole yksinomaan verovelvollisen ja hänen perheensä henkilökohtaiseen käyttöön tarkoitettu koti- ja muu irtaimisto mukaan lukien puhelinyhteisön osake, osuus- tai jäsenkirja. Veronalaisia varoja ovat kuitenkin autot, moottoripyörät ja moottoriveneet, purjeveneet sekä muut niihin verrattavat esineet samoin kuin tavanomaista arvokkaammat korut sekä taide- ja arvoesineet.

Säännöksen tarkoituksena on vapauttaa varallisuusverosta tavanomainen koti-irtaimisto. Sitä vastoin tavanomaista arvokkaammat tai tavanomaista harvinaisemmat esineet on säädetty veronalaisiksi varoiksi. Se, mitä aikaisemmin ei katsottu tavanomaiseksi varallisuudeksi, on yhteiskunnallisen kehityksen myötä muuttunut hyvinkin yleiseksi varallisuudeksi. Esimerkiksi henkilöautoja oli Suomessa käytössä vuonna 1970 noin 712 000, kun niitä oli vuonna 2002 noin 2,2 miljoonaa. Henkilöautoa voi siten nykyisin pitää tavanomaisena hyödykkeenä.

Vuotuisessa tulo- ja varallisuusverotuksessa verovelvollinen joutuu ilmoittamaan veronalaisena varallisuutena muun muassa omistamansa henkilöautot ja muut kulkuvälineet. Nämä tiedot joudutaan verohallinnossa käsittelemään veroilmoituksilta ja veroehdotuksilta käytännössä vain varallisuusverotusta varten. Verohallitus on antanut yhtenäistämisohjeen henkilöautojen arvon määrittämisestä varallisuusverotusta varten.

Verovelvollisen ilmoittamisvelvollisuuden rajoittamiseksi ja verotusmenettelyn kehittämiseksi esityksessä ehdotetaan, että varallisuusverosta vapaaksi säädettäisiin tavanomaisen koti-irtaimiston lisäksi muu siihen rinnastettava omaisuus mukaan lukien tavanomaiset omassa tai perheen käytössä olevat kulkuvälineet, kuten henkilöautot, asuntoautot ja -vaunut, moottoripyörät, moottoriveneet, purjeveneet ja niin edelleen. Vastaavista syistä ehdotetaan, että myös tavanomaisten kulutusosuuskuntien ja osuuspankkien osuudet säädettäisiin verovapaiksi. Tällaisia osuuksia ovat muun muassa osuuskuntamuotoisten osuuskauppojen osuudet, joiden arvo on yleensä vähäinen, enimmillään noin 100–200 euroa. Lakia ehdotetaan muutettavaksi myös siten, että puhelinyhteisön osakkeita ja osuuksia koskeva verovapaus poistetaan. Kilpailusäännösten mukaan puhelinyri-

tyksen omistus ja palvelujen käyttö on eriytettävä toisistaan. Käytännössä useimmissa puhelinyrityksissä näin on myös mureltely. Siten ehdotuksella ei ole asiakkaiden kannalta erityistä merkitystä.

1.3. Ennakkoperintälain muutosehdotukset

Ennakkoperinnän ensisijainen muoto on ennakonpidätys. Vain jos erikseen säädetään tai määrätään, ennakkoperintä tapahtuu ennakonkantona.

Ennakkoperintälain (1118/1996) 23 §:n 1 momentin mukaan ennakonkanto toimitetaan, kun kysymys on elinkeinotoiminnan, maatalouden tai muun tulonhankkimistoiminnan, kuten vuokraustoiminnan tai omaisuuden luovutusvoiton tuottamasta tulosta. Ennakonkanto toimitetaan myös varallisuusveron suorittamiseksi. Ennakonkanto tapahtuu siten, että verovelvollisen edellisten vuosien verotustietojen perusteella arvioidaan ennakon perusteena olevien tulojen ja varojen määrä ja maksuunpannaan ennakko. Ennakon muuttaminen on käytännössä hyvin joustavaa. Ennakkovero kannetaan Verohallituksen määrääminä kantokuukausina, ja erien lukumäärä riippuu siitä, kuinka suuri maksuunpantu ennakko on. Ennakon alarajasta ja kantoeristä annetun Verohallituksen päätöksen (922/2002) mukaan kanto tapahtuu kahdessa erässä maaliskuussa ja syyskuussa, jos ennakon määrä on 170—500 euroa. Jos ennakon määrä on yli 500, mutta enintään 1 700 euroa, kanto tapahtuu kolmessa erässä helmikuussa, heinäkuussa ja marraskuussa. Jos ennakko on määrältään yli 1 700 euroa, mutta alle 10 000 euroa, erää on kuusi ja jos ennakon määrä on yli 10 000 euroa, erää on 12.

Vähäisiä ennakoita maksuunpannaan kapalemääräisesti huomattavia määriä. Noin 240 000 palkka- ja etuustuloa saavalle on maksuunpantu ennakkovero verovuonna 2003. Näistä noin 170 000 eli 70 prosenttia on sellaisia ennakoita, joissa maksuunpannun ennakkoveron kokonaismäärä jää alle 1 700 euroa.

Ennakkoperintämenettelyn rationalisoimiseksi, verojen kertymisen varmistamiseksi ja veronmaksaja-asiakkaiden palvelun parantamiseksi ehdotetaan, että erillisestä ennakon määräämisestä voitaisiin luopua sellaisissa tilanteissa, joissa ennakonkannon perusteena olevan tulo ja siten myös maksuunpantavan ennakon määrä on vähäinen ja joissa ennakonkannon perusteena oleva tulo voitaisiin luontevasti ottaa huomioon ennakonpidätystä toimitettaessa. Vähäisenä tulo määränä pidettäisiin 7 000 euroa, mikä vastaisi esimerkiksi yhden keskikokoisen asunto-osakkeen nettovuokratuloa, ja 29 prosentin verokannan mukaan laskien tällaisesta vuokratulosta määrättäisiin noin 2 000 euron suuruinen ennakkovero.

Menettelyä voitaisiin soveltaa esimerkiksi palkan- tai eläkkeensaajien saamien tavanomaisten vuokratulojen tai määrältään vähäisten luovutusvoittojen ennakkoperintään. Voimassa olevien säännösten mukaan esimerkiksi vuokratulosta on määrättävä ennakko silloinkin, kun henkilöllä on päätoimen palkkaa tai etuustuloa ja siitä toimitetaan ennakonpidätys. Verovelvolliseen kohdistuu tällöin ennakkoperintä sekä ennakonkantona että ennakonpidätyksenä. Menettely on sekä verohallinnon että veronmaksaja-asiakkaan näkökulmasta tarpeettoman monimutkainen ja aiheuttaa hallinnollisia kustannuksia muun muassa ennakonkantoa koskevien asiakirjojen postittamisena ja muuna hallinnointina. Myös asiakkaalle aiheutuu kustannuksia, kun hän joutuu maksamaan ennakkoveroja tili-siirtokorteilla. Myös ennakkoperinnän muutokset muodostuvat monimutkaisiksi, jos henkilöllä on sekä ennakonpidätyksen että ennakonkannon alaista tuloa.

Käytännössä menetellään jo nykyisin niin, että ennakonkanto voidaan poistaa ja tulot voidaan ottaa huomioon pidätysperusteissa, jos verovelvollinen itse sitä pyytää. Tavallista tämä on tilanteissa, joissa säännöllistä palkkatuloa saavalla henkilöllä on vuokratuloja.

Lisäksi ennakkoperintälakiin ehdotetaan tehtäväksi eräitä lähinnä tekniluonteisia muutoksia.

1.4. Verotusmenettelystä annetun lain muutosehdotukset

Sivullisen tiedonantovelvollisuutta koskevien säännösten säädöstekninen selkiyttäminen

Verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) 3 luvussa säädetään sivullisen yleisestä ja erityisestä tiedonantovelvollisuudesta. Luvun säännösten nojalla Verohallitus on antanut päätöksen sivullisen yleisestä tiedonantovelvollisuudesta (52/2003). Henkilöverotus perustuu merkittävältä osaltaan sivullisilta, kuten suorituksen saajilta ja maksajilta saataviin tietoihin. Verovelvollisen ilmoittamisvelvollisuutta on vähennetty sitä mukaa kuin tarvittavat tiedot on voitu luotettavasti saada muulta kuin verovelvolliselta itseltään. Henkilöverotuksen yhä laajempi automatisointi edellyttää, että sivullisen tiedonantovelvollisuutta kehitetään edelleen.

Tulo- ja varallisuusverotuksessa tarvittavat sivullisen yleistä tiedonantovelvollisuutta koskevat säännökset ovat jo nyt varsin kattavasti koottuina verotusmenettelystä annetun lain 15—18 §:iin. Esityksessä ehdotetaan, että lain piiriin sisällytettäisiin kaikkien tulo- ja varallisuusverotuksessa tarvittavien vuosilmoitusten antamista koskevat säännökset. Ennakkoperintälaista, rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetusta laista (627/1978) ja yhtiöveron hyvityksestä annetusta laista (1232/1988) kumottaisiin vuosi-ilmoituksen antamiseen liittyvät erilliset säännökset. Tarkoituksena on vastaavasti muuttaa myöhemmin yleisestä tiedonantovelvollisuudesta annettua Verohallituksen päätöstä niin, että päätökseen koottaisiin kaikki vuosi-ilmoitusmenettelyä koskevat määräykset. Esitys on tältä osin teknisluonteinen.

Tulotietojen tiedonantovelvollisuutta koskevaan lain 15 §:n 1 momenttiin sisältyvään esimerkkiluetteloon ehdotetaan lisättäväksi tulotyyppienä osingot ja osakaslainat. Lisäys olisi luonteeltaan tekninen. Samaan lainkohtaan ehdotetaan lisättäväksi maininta siitä, että tiedonantovelvollisen olisi annettava tiedot siinäkin tilanteessa, että suoritus olisi maksettu tai välitetty rajoitetusti verovelvolliselle. Tällä lisäyksellä varmistettaisiin muun muassa se, että vuoden 2005 alussa voimaan

tuleva Euroopan unionin neuvoston säästöjen tuottamien korkotulojen verotuksesta 3 päivänä kesäkuuta 2003 antama direktiivi (2003/48/EY), niin sanottu säästödirektiivi, voidaan panna täytäntöön direktiivissä tarkoitettujen kaikkien maksuasiamiesten osalta.

Laki viranomaisten toiminnan julkisuudesta (621/1999), jäljempänä julkisuuslaki, sisältää yleiset säännökset viranomaisen oikeudesta antaa tietoja salassa pidettävistä asiakirjoista. Edellytyksenä julkisuuslain mukaan on se, että tiedon antamisesta tai oikeudesta tiedon saamiseen on laissa erikseen nimenomaisesti säädetty. Julkisuuslain perusteluissa (HE 30/1998 vp.) todetaan, että säännöksessä edellytetään nimenomaista säännöstä oikeudesta tai velvollisuudesta antaa salassa pidettävä tieto tai säännöstä oikeudesta saada tällainen tieto. Verotusmenettelystä annettuun lakiin ehdotetaan tämän vuoksi lisättäväksi säännös, jonka nojalla varmistetaan lain 3 luvussa tarkoitettujen tietojen antaminen jatkossakin verotusta varten mahdollisten salassapitosäännösten tai muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä. Samassa yhteydessä myös tarkistettaisiin ja ajanmukaistettaisiin tiedonantovelvollisuuteen liittyvää verovelvollisen yksilöintiä koskevaa sääntelyä.

Niin sanottua vakuutuspalkkaa koskeva tiedonantovelvollisuus

Sairausvakuutusmaksun ja työnantajan sosiaaliturvamaksun maksuvelvollisuus laajennetaan vuoden 2004 alusta sairausvakuutuslain muuttamisesta annetulla lailla (703/2003). Uudistus merkitsee sitä, että Suomen asumisperusteiseen sosiaaliturvaan kuuluvat henkilöt ja näiden työnantajat osallistuvat nykyistä kattavammin sosiaaliturvan rahoitukseen. Työnantajan sosiaaliturvamaksun ja vakuutetun sairausvakuutusmaksun perusteena käytetään näissä tilanteissa yleensä niin sanottua vakuutuspalkkaa.

Suomalaisen työnantajan velvollisuudesta ilmoittaa vakuutuspalkka verohallinnolle säädetään sairausvakuutuslain (364/1963) 37 §:n 3 momentissa. Suomalaisen työnantajan on sairausvakuutusmaksun määräämistä varten annettava verohallinnolle vuosi-

ilmoitus sairausvakuutuslain 33 a §:n 1 ja 2 momentissa tarkoitettua palkasta ja palkan-saajista siinä tapauksessa, että se lähettää työntekijän ulkomaille ja maksaa työntekijän palkan tai se lähettää työntekijän ulkomaille samaan taloudelliseen kokonaisuuteen kuuluvan ulkomaisen emo-, tytär- tai sisaryrityksen palvelukseen taikka sellaisen ulkomaisen yrityksen palvelukseen, jossa suomalaisella työnantajalla on määräämisvalta.

On tarkoituksenmukaista, että tiedonantovelvollisuutta koskevat säännökset sisältyisivät mahdollisimman kattavasti verotusmenettelystä annettuun lakiin. Sen vuoksi lain 17 §:n 6 momentissa ehdotetaan säädettäväksi suomalaisen työnantajan tiedonantovelvollisuudesta.

Yrittäjien sairausvakuutusmaksua koskeva tiedonantovelvollisuus

Yrittäjien eläkelain (YEL) (468/1969) ja maatalousyrittäjien eläkelain (MYEL) (467/1969) mukaan vakuutettujen yrittäjien sairausvakuutusmaksun perusteiden muutoksesta säädetään sairausvakuutuslain 16 ja 33 §:n muuttamisesta annetussa laissa (511/2001). Muutosta sovelletaan ensimmäistä kertaa verovuodelta 2003 toimitettavassa verotuksessa ja vuoden 2004 ennakkoperinnässä.

Yleisesti sairausvakuutusmaksu määrätään kunnallisverotuksessa verotettavan tulon perusteella. Yrittäjien sairausvakuutusmaksua määrättäessä perusteena mainittujen lainmuutosten johdosta ei enää ole verotettava yritystulo, vaan se korvataan eläkevakuutuksen perusteena käytettävällä työtulolla.

Verohallinto saa vuosittain eläkevakuutuslaitoksilta tiedot yrittäjien YEL- ja MYEL-työtulon määristä. Tämän tiedon perusteella verohallinto laskee sairausvakuutusmaksun niin, että työtulo korvaa laskennassa yritystoiminnan ansiotulot. Tietojen antaminen perustuu yrittäjien eläkelakiin ja maatalousyrittäjien eläkelakiin sisältyviin säännöksiin.

Tiedonantovelvollisuutta koskevat säännökset on tarkoituksenmukaista sisällyttää mahdollisimman kattavasti verotusmenettelystä annettuun lakiin. Lain 17 §:n 6 momentissa ehdotetaan säädettäväksi myös eläkelätköksen velvollisuudesta antaa sairausvakuu-

tusmaksun määräämistä varten tarvittavat tiedot verohallinnolle.

Osakslainan takaisinmaksua koskeva tiedonantovelvollisuus

Tuloverolain 54 c §:n mukaan verovelvollisella on erään edellytyksin oikeus vähentää tulonhankkimismenona pääomatuloistaan lain 53 a §:n nojalla tuloksi luetusta osakslainasta takaisin maksamansa määrä.

Verotusmenettelystä annetun lain tiedonantovelvollisuutta koskevissa säännöksissä ei ole säädetty osakslainan takaisinmaksua koskevasta sivullisen tiedonantovelvollisuudesta. Esityksessä ehdotetaan, että verotusmenettelystä annetun lain 16 §:ään lisätään uusi osakslainan takaisinmaksun tiedonantovelvollisuutta koskeva 8 momentti.

Arvopapereita koskevan tiedonantovelvollisuuden laajentaminen

Verotusmenettelystä annetun lain 15 §:n 4 momentin mukaan arvopaperimarkkinalaissa (495/1989) tarkoitetun arvopaperinvälittäjän on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot tekemistään ja välittämistään arvopaperikaupoista, kauppohen osapuolista ja maksetuista kauppahinnoista. Sijoitusrahaston tiedonantovelvollisuudesta säädetään lain 17 §:n 1 momentissa.

Tiedonantovelvollisten tasapuolisen kohtelun vuoksi tiedonantovelvollisten piiriin tulisi olla mahdollisimman laaja. Arvopaperinvälittäjän lisäksi tiedonantovelvollisia tulisi siten olla myös vakuutusyhtiölaissa (1062/1979) tarkoitettu vakuutusyhtiö, ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetussa laissa (398/1995) tarkoitettu edustusto ja pääasiamies sekä vakuutusyhdistyslaissa (1250/1987) tarkoitettu vakuutusyhdistys. Nämä ovat vuodesta 2001 alkaen voineet välittää arvopaperikauppoja ja yhteissijoitusyrityksen osuuksia. Lisäksi arvopaperikauppoja ja yhteissijoitusyritysten osuuksia voivat välittää myös eräät muut sellaiset tahot, jotka eivät täytä arvopaperimarkkinalaissa tarkoitetun arvopaperinvälittäjän määritelmää. Tällaisia ovat sellaiset sijoitusneuvontaa tai omaisuuden hoitoa harjoittavat, joita ei pidetä arvopaperinvälittäjinä sen vuoksi, että rahaliikenne ei kulje näiden

kautta.

Arvopaperinvälittäjän tiedonantovelvollisuuden on katsottu käsittävän myös sijoitusrahastojen rahasto-osuuksien kaupat, mutta ei osuuksien lunastuksia, joita koskevien tietojen antaminen on säädetty sijoitusrahaston tehtäväksi. Käytännössä arvopaperinvälittäjät antavat tietoja arvopaperipörssissä kaupankäynnin kohteena olevien sijoitusrahaston rahasto-osuuksien, indeksiosuuksien, kaupoista. Verotusmenettelystä annetun lain 15 §:n 4 momenttia on tulkittu niin, että arvopaperinvälittäjällä on velvollisuus ilmoittaa ulkomaisten yhteissijoitusyritysten sijoitusrahasto-osuuksien kaupat samassa laajuudessa kuin kotimaisten rahasto-osuuksien kaupat. Arvopaperinvälittäjän tiedonantovelvollisuuden ei siten ole katsottu koskevan ulkomaisten yhteissijoitusyritysten osuuksien lunastuksia.

Jos sijoitusrahasto on kotimainen, rahastoyhtiö on velvollinen antamaan verohallinnolle tarvittavat tiedot rahasto-osuuksien lunastuksista ja nyt ehdotetun 17 §:n 1 momentin perusteella lunastuksen yhteydessä myös merkinnästä. Koska ulkomaisten yhteissijoitusyritysten osuuksien lunastuksista ei saada kaikilta osin tietoja 17 §:n 1 momentin nojalla, ehdotetaan, että edellä mainituilla tiedonantovelvollisilla olisi velvollisuus antaa tiedot tekemistään ja välittämistään ulkomaisten yhteissijoitusyritysten osuuksien lunastuksista ja merkinnöistä.

Tiedonantovelvollisuuden laajennus ehdotetaan tehtäväksi 15 §:n 4 momenttiin, jossa säädetään arvopaperinvälittäjien velvollisuudesta toimittaa tietoja tekemistään ja välittämistään arvopaperikaupoista. Tiedonantovelvollisuus koskisi siten tasapuolisesti tahoja, jotka voivat toimia arvopaperikauppojen ja yhteissijoitusyritysten osuuksien välittäjinä, esimerkiksi edellä mainitut vakuutusyhtiöt, ulkomaisten vakuutusyhtiöiden edustustot sekä muut sijoitusneuvontaa ja omaisuuden hoitoa harjoittavat, joihin ei sovellu arvopaperinvälittäjän määritelmä.

Rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuden laajentaminen

Verotusmenettelystä annetun lain 17 §:n 1 momentin mukaan sijoitusrahaston on toi-

mitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot verovelvollisen omistamasta sijoitusrahasto-osuuden määrästä sekä lunastamistaan sijoitusrahasto-osuuksista. Käytännössä tiedot antaa rahastoyhtiö. Näiden tietojen perusteella rahasto-osuuden arvo lasketaan automaattisessa menettelyssä varallisuusverotusta varten. Lunastusta koskevaa tietoa käytetään tarkkailutietona luovutusvoiton verotuksessa. Luovutusvoiton määrää ei kuitenkaan voida nykyisin saatavien tietojen perusteella laskea, koska tiedot sijoitusrahasto-osuuden hankintamenosta sekä hankintaan ja lunastukseen liittyvistä kuluista puuttuvat.

Sijoitusrahastosijoittaminen tapahtuu lähes poikkeuksetta niin, että verovelvollinen sijoittaa joko kertasummana tai esimerkiksi kuukausittain määräsunnan sijoitusrahastoon. Rahastoyhtiö perii sijoituksen yhteydessä merkintäkulun, joka on keskimäärin noin 0,5—1,5 prosenttia sijoitettavan pääoman määrästä. Rahastoyhtiön lunastaessa rahasto-osuudet se perii vastaavalla tavalla lunastuspalkkion. Rahastoyhtiöllä on yleensä automaattisessa muodossa hallussaan kaikki edellä mainittuihin merkintä- ja lunastustapahtumiin liittyvät tiedot, ja rahastoyhtiö toimittaa nämä tiedot myös rahasto-osuuden omistajille.

Esityksessä ehdotetaan rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuutta laajennettavaksi siten, että rahastoyhtiö veloitettaisiin antamaan lunastamiensa rahasto-osuuksien osalta tiedot sijoitusrahastoon tehdyistä pääomansijoituksista eli osuuden hankintamenosta ja hankinta-ajankohdasta. Tiedot tulisi antaa myös merkintä- ja lunastuskuluista. Rahastoyhtiöllä ei kuitenkaan aina ole hallussaan kaikkia edellä mainittuja tietoja, esimerkiksi tilanteissa, jossa rahasto-osuus on siirtynyt perintönä tai lahjana. Vanhoja rahastosijoituksia koskevat tiedot voivat olla rahastoyhtiössä hankalasti saatavissa myös esimerkiksi rahastoyhtiöiden fuusioitumisen tai rahastoyhtiön järjestelmien uusimisen vuoksi. Tiedot olisi kuitenkin annettava aina, kun ne ovat rahastoyhtiön käytettävissä.

Tiedonantovelvollisuus koskisi suomalaisen rahastoyhtiöiden ohella tasapuolisuuden vuoksi myös ulkomaisten rahastoyhtiöiden Suomessa olevia sivuliikkeitä ja edustustoja.

Tiedonantovelvollisuuden ehdotetun kal-

tainen laajentaminen vähentäisi verovelvollisten ilmoittamisvelvollisuuden laajuutta, tehostaisi verovalvontaa ja yksinkertaistaisi verotuksen toimittamista.

Omaisuuksien hoidosta tai säilyttämisestä perittyihin maksuihin liittyvä tiedonantovelvollisuus

Verotusmenettelyn tekninen kehittäminen edellyttää, että verotusta varten tarvittavat tiedot saataisiin mahdollisimman laajasti muulta kuin verovelvolliselta itseltään. Nykyisin verovelvollinen saa arvopapereiden ja muun sellaisen omaisuuden hoidosta tai säilyttämisestä peritystä korvauksesta tilinhoitajayhteisöltä tai pankilta selvityksen, jonka verovelvollinen vähennyksen saadakseen liittää veroilmoitukseensa. Verohallinto saa arvopaperikeskukselta tiedot verovelvollisen omistamista arvo-osuuksista, ja ne voitaisiin täyttää valmiiksi verovelvolliselle lähetettävään esitetyttyyn veroilmoitukseen. Verovelvollinen, joka ei ole käynyt verovuonna osakkeilla kauppaa, saattaisi joutua palauttamaan veroilmoituksen pelkästään saadaksesen vähentää omaisuudenhoitopalkkion. Tämän vuoksi ehdotetaan, että sijoituspalveluyritykset, luottolaitokset ja rahastoyhtiöt, jotka voivat harjoittaa omaisuudenhoitoa, antaisivat verohallinnolle tiedot omaisuuden hoidosta tai säilyttämisestä perimistään maksuista.

Sähköiset tiedonsiirtomenettelyt

Verotusmenettelyä on yleisesti tarkoitettu kehittää niin, että vero- ja tiedonantovelvollisilla olisi yhä laajemmat mahdollisuudet asioida verohallinnon kanssa sähköisesti. Nykyisin on käytössä niin sanottu TYVI-palvelu, jonka avulla yritysasiakkaat voivat toimittaa viranomaisille, myös verohallinnolle, tietoja sähköisessä muodossa. Eräät suuria tietomääriä luovuttavat toimijat, kuten eläkelaitokset, käyttävät tietojen luovuttamisessa suoria sähköisiä tiedonsiirtomenettelyjä. Vuoden 2004 aikana on tarkoitettu ottaa käyttöön internet-verkossa toimiva pientyönantajien maksupalvelujärjestelmä ja vuonna 2005 verokorttimuutospalvelu. Tavoitteena on

myös, että vuonna 2006 luonnollisilla henkilöillä olisi mahdollisuus palauttaa tuloveroilmoituksensa sähköisesti internet-verkon kautta.

Jotta verotusprosesseja voidaan nopeuttaa ja automatisoida sekä tiedonsiirtoa kehittää sähköiseen asiointiin perustuvaksi, on välttämätöntä, että tiedonsiirrossa otetaan määrätietoisesti käyttöön moderneja sähköisiä tiedonsiirtomenettelyjä. Paperilomakkeista tai vanhentuneista tekniikoista, muun muassa magneettinauhoista, luovuttaisiin vaihteittain ottaen kuitenkin huomioon, ettei muutoksista aiheudu tiedonluovuttajille kohtuuttomia kustannuksia. Erityisen keskeistä tämä on laajoja tietosisältöjä käsittävien aineistojen siirtämisessä. Jo tällä hetkellä esimerkiksi noin kahta miljoonaa luonnollista henkilöä koskevat eläke- ja palkkatulojen vuosilmoitustiedot annetaan jollain muulla tavalla kuin paperilomakkeilla.

Tiedonantovelvollisten valmiudet siirtää sähköiseen tiedonsiirtoon ovat jo tällä hetkellä varsin hyvät. Tilastokeskuksen vuonna 2003 tekemän tutkimuksen mukaan 94 prosentilla niistä työnantajista, jotka työllistävät yli viisi työntekijää, on käytössään internet-yhteys. Tästä huolimatta sähköinen tiedonsiirto ei ole edennyt riittävän nopeasti. Esimerkkinä voi todeta, että kaikkiaan noin 120 000 säännöllisestä työnantajasta noin 30 000 antoi vuoden 2003 työnantajan vuosilmoituksen joko TYVI-järjestelmän kautta tai muulla tietovälineellä. Verohallinnossa on käynnistetty sähköisten palveluiden markkinointikampanja, jonka tavoitteena on lisätä sähköisten palveluiden käyttöä.

Sähköisten tiedonsiirtomenettelyjen käyttöönotto tapahtuu yhteiskunnassa vaihteittain. Uusien menettelyiden käyttöönotto aiheutuu yleensä ensivaiheessa kustannuksia, mutta toisaalta käyttöönoton jälkeen tiedonsiirtokustannukset koko naisuutena yleensä alenevat ja prosessien toimivuus paranee. Siirtymisen sähköisten tiedonsiirtomenettelyjen käyttöön tulee perustua ensisijassa eri osapuolten vapaaehtoiseen yhteistyöhön ja siihen periaatteeseen, että kaikki osapuolet hyötyvät uusien menettelyiden käyttöönotosta.

Verohallinnon yhteistyössä viiden operaattorin kanssa tarjoamissa TYVI-palveluissa on

otettu huomion yritysten erilaiset tarpeet. Pienen yrityksen tapa hoitaa ilmoitukset verohallinnolle on erilainen verrattuna suureen kansainväliseen konserniin. Siksi myös ilmoitusten tekeminen on mahdollistettu usealla eri tavalla. Ainoa kaikille yhteinen vaatimus on sähköiseen tiedonsiirtoon sopiva kanava kuten internet-yhteys. Yleisemmin esiintyvissä tilanteissa lähettäminen internet-lomakkeilla tai tiedostosiirtona on mahdollista tehdä maksuttomasti: esimerkiksi työnantajan vuosi-ilmoitus ja palkansaajakohtainen vuosi-ilmoituserittely on mahdollista antaa sähköisesti maksutta osalla operaattoreita. Operaattorista riippuen muut lisäpalvelut ovat joko maksuttomia tai maksullisia. Kehittyneemmät palvelut ovat maksullisia, esimerkiksi ilmoitusaineiston tuottaminen suoraan taloushallinto-ohjelmasta. Tällöin taloushallinto-ohjelman toimittaja on tehnyt ohjelmointityötä ja mahdollistanut tiedonsiirto-ominaisuuden osana taloushallinto-ohjelmaa.

Sähköisten tiedonsiirtomenettelyiden käyttöönotossa saatetaan tarvita velvoittavia keinoja. Tämän vuoksi esityksessä ehdotetaan Verohallitukselle valtuutta määrätä, että tiedonantovelvollisen olisi annettava tiedonantovelvollisuuden perustuvia tietoja sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen. Tällaista velvoittavaa määräystä ei voitaisi kuitenkaan antaa kotitalouksille. Määräys voisi siis koskea lähinnä vain yritystoimintaa harjoittavia. Verohallitus yhdessä yhteistyökumppaneidensa kanssa vastaisi siitä, että käytössä on moderneja ja helppokäyttöisiä sähköisiä tiedonsiirronmenettelyjä. Ennen kuin velvoittavia määräyksiä annettaisiin, selvitettäisiin ana perusteellisesti tiedonantovelvollisten mahdollisuudet siirtyä sähköisten tiedonsiirtomenettelyjen käyttöön ja haettaisiin esimerkiksi yrityselämän eri järjestöjen kanssa yhteinen näkemys siitä, millä aikataululla siirtyminen sähköiseen tiedonsiirtoon on mahdollista. Siirtymävaiheessa menettely voisi olla myös sillä tavoin vaiheistettu, että sähköisen tiedonsiirtomenettelyn käyttäminen koskisi vain tietyn kokoluokan tiedonantovelvollisia. Tarkoituksena ensivaiheessa on, että vuodelta 2004 niiden työnantajien, joilla on vähintään 40 työntekijää, olisi annettava työnantajan vuosi-ilmoitus sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen.

Velvollisuudesta antaa tietoja sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen on säädettävä laintasoisella säännöksellä. Tämä johtuu perustuslain 10 §:n vaatimuksesta, jonka mukaan henkilötietojen suojasta säädetään tarkemmin lailla. Henkilötietojen suojan lailla säätämisen vaatimus ulottuu perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännön mukaan myös mahdollisuuteen luovuttaa tietoja teknisen käyttöyhteyden avulla. Lisäksi perustuslakivaliokunta on edellyttänyt, että ennen teknisen käyttöyhteyden avaamista on tietoja pyytävän esitettävä selvitys siitä, että tietojen suojauksesta huolehditaan asianmukaisesti. Valiokunnan mukaan tämä vaatimus on ilmentävä laista (muun muassa PeVL 14/2002 vp ja PeVL 51/2002 vp). Tämän vuoksi kiini ehdotetaan sisällytettäväksi edellytys tietojen suojaamisesta henkilötietolaisissa (523/1999) tarkoitettulla tavalla. Verohallitus huolehtii myös muutoin siitä, että verohallinnolla on yleisesti valmiudet tietojen luotettavaan ja virheettömään vastaanottoon sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa annetussa laissa (13/2003) edellytetyllä tavalla.

Ehdotetun 22 §:n nojalla mahdollisesti annettavat Verohallituksen määräykset sisällytettäisiin tiedonantovelvollisuutta koskevaan Verohallituksen päätökseen. Esityksen liitteenä on luonnos Verohallituksen päätökseksi.

Tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnin seuraamukset

Erityisesti henkilöasiakkaiden verotus perustuu huomattavassa määrin sivullisten, kuten suorituksen maksajien ja saajien antamiin tietoihin. Tällaisia tietoja ovat muun muassa työnantajien sekä eläkkeen- ja muiden sosiaalietuuksien maksajien antamat tulotiedot, pankkien ja muiden rahalaitosten antamat korkomeno- ja velkatiedot sekä arvopaperinvälittäjien antamat tiedot arvopapereiden luovutuksista. Sivullisten antamien tietojen kattavuuden lisääntyessä verovelvollisen itsensä ilmoittamisvelvollisuutta on voitu jatkuvasti kaventaa. Muun muassa veroehdotusmenettelyn käyttöönotto ja laajentuminen ovat merkinneet verovelvolliselle verotus-

palveluiden parantamista ennen muuta sillä tavoin, että hänen ei ole joko tarvinnut olla lainkaan yhteydessä verohallintoon tai yhteydenottotarpeet ovat merkittävästi vähentyneet. Esimerkiksi verovuoden 2001 verotuksessa noin kahden miljoonan luonnollisen henkilön verotus toimitettiin yksinomaan sivullisten antamien tietojen perusteella.

Kuvatun kaltaisen menettelyn edellytyksenä on se, että sivullisten antamat tiedot ovat oikein ja että ne annetaan oikea-aikaisesti ja oikealla tavalla. Menettelyiden yhä kehittyessä tiedonantovelvollisten rooli vain korostuu. Tämän vuoksi on välttämätöntä myös lainsäädäntöä kehittämällä varmistaa, että sivullisten tiedonantovelvollisuus toteutuu mahdollisimman aukottomasti.

Sivullisen tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnin seuraamuksista ei ole säädetty riittävän täsmällisesti. Ennakkoperintälain 44 §:ssä säädetään veronkorotuksesta, jonka enimmäismäärä voi lainkohdan 4 momentin mukaan olla enintään 15 000 euroa. Säännös soveltuu muun muassa työnantajan annettavien vuosi-ilmoitusten laiminlyöntitilanteisiin. Verotusmenettelystä annetun lain 23 §:ään sisältyy puolestaan säännös tiedonantovelvollisuuden tehosteeksi asetettavasta uhkasakosta. Säännöksen mukaan Verohallitus voi sakon uhalla velvoittaa sen, joka ei ole kehoituksestakaan antanut lain 3 luvussa tarkoitettuja tietoja, täyttämään velvollisuutensa. Säännöstä on sovellettu erittäin harvoin eikä lainkaan tilanteisiin, joissa on kysymys yleisen tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnistä. Säännös onkin tarkoitettu sovellettavaksi ennen muuta lain 19 §:ssä säädetyn sivullisen erityisen tiedonantovelvollisuuden laiminlyöntitilanteisiin. Uhkasakkomenettely ei voikaan olla pääsääntöinen tehoste yleisen tiedonantovelvollisuuden varmistamisessa. Verotusmenettelystä annetun lain 87 §:ssä on lisäksi rangaistussäännös tiedonantovelvollisuuden laiminlyöntitilanteita varten. Säännöstä ei tietävästi ole sen voimassaoloaikana sovellettu kertaakaan.

Esityksessä ehdotetaan, että verotusmenettelystä annettuun lakiin sisällytettäisiin säännös erityisen laiminlyöntimaksun määräämisestä, jos tiedonantovelvollinen laiminlyö yleisen tai erityisen tiedonantovelvollisuuden. Säännös vastaisi rakenteeltaan lain

32 §:n veronkorotussäännöstä. Laiminlyöntimaksun suuruus vaihtelisi laiminlyönnin vakavuusasteen mukaisesti niin, että laiminlyönnin ollessa vähäinen maksun suuruus olisi enintään 2 000 euroa, laiminlyönnin ollessa olennainen maksun suuruus olisi enintään 5 000 euroa, ja jos laiminlyönti olisi luonteeltaan törkeän huolimatonta tai tahallista, maksu olisi enintään 15 000 euron suuruisen. Laiminlyöntimaksu määrättäisiin täysin sadoin euroin, mikä merkitsisi sitä, että pienin määrättävä maksu olisi 100 euroa. Laiminlyöntimaksu ei olisi tuloverotuksessa vähennyskelpoinen.

Laiminlyöntimaksun käyttöönoton yhteydessä voitaisiin myös kumota säännökset uhkasakkomenettelystä. Sen sijaan lain 87 §:n rangaistussäännös säilyisi entisellään. Hallinnollisen laiminlyöntimaksun määrääminen ei estäisi rangaistussäännöksen soveltamista saman laiminlyönnin seuraamuksena.

Kohtuussyistä laiminlyöntimaksua ei määrättäisi kotitalouksille, eli luonnollisille henkilöille tai kuolinpesille, sillä näiden laiminlyöntit aiheutuvat yleensä tietämättömydestä laissa asetetuista velvollisuuksista. Laiminlyöntimaksu voitaisiinkin kohdistaa vain sellaisiin tiedonantovelvollisiin, joiden toiminta on muutoinkin säädeltyä kirjanpito-velvollisuudella tai jotka harjoittavat maa- tai metsätaloutta.

Laiminlyöntimaksulle, jos sitä ei suoritetaisi määräaikaana, laskettaisiin viivästysseuraamukset kuten maksuunpannulle verolle. Laiminlyöntimaksu kannettaisiin siten kuin verotusmenettelystä annetun lain 1 §:n 3 momentissa säädetään verosta.

1.5. Eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksista annetun lain muutosehdotukset

Yleishyödyllisten yhteisöjen verovelvollisuudesta säädetään tuloverolain 22 ja 23 §:ssä. Yleishyödyllinen yhteisö on verovelvollinen saamastaan elinkeinotulosta ja tietyin edellytyksin kiinteistötuloista.

Eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksista annetussa laissa (680/1976) säädetään veronhuojennuksen myöntämisestä yhteiskunnallisesti merkittä-

vää toimintaa harjoittavalle yleishyödylliselle yhteisölle. Lain 1 §:n mukaan yhteiskunnallisesti merkittävää toimintaa harjoittavan yleishyödyllisen yhteisön tuloverolain säännösten mukainen veronalainen tulo voidaan joko kokonaan tai osittain katsoa verovapaaksi. Lain 4 §:n mukaan veronhuojennuksen myöntää Verohallitus, jonka on kuitenkin ennen veronhuojennuksen myöntämistä hankittava lausunto yleishyödyllisten yhteisöjen verovapauslautakunnalta. Mainitussa lautakunnassa on puheenjohtaja ja kymmenen muuta valtiovarainministeriön määräämää erilaisia yhteiskunnallisia näkemyksiä edustavaa jäsentä. Verovapauslautakunnan lausunto pyydetään yleensä vain niissä tilanteissa, kun kysymyksessä on ensikertaa huojennusta hakeva yhteisö tai jos yhteisön toimintaolosuhteissa on tapahtunut muutos. Vaikka Verohallitus ei säännösten mukaan ole sidottu verovapauslautakunnan lausuntoon, käytännössä lausunnolla on vahva merkitys päätöksenteossa. Verohallitus hankkii myös yhteisön kotikunnan veroviraston lausunnon. Myös tämä lausunto on merkittävä, koska yhteisön toiminnan todellinen luonne selviää parhaiten yhteisön verovirastolle antamasta veroilmoituksesta.

Esityksessä ehdotetaan, että veronhuojennuksen myöntämistä koskeva ratkaisutoimivalta siirrettäisiin Verohallitukselta sen määräämälle verovirastolle. Tarkoitus on, että menettely säilyy valtakunnallisesti keskitettynä. Käytännössä jo nykyisin menetellään niin, että Uudenmaan verovirasto käsittelee valmistelevasti veronhuojennushakemukset. Valmisteleva käsittely on luonteeltaan teknistä asiakirjojen kokoamista ja ratkaisuun vaikuttavien seikkojen kirjaamista. Menettely on todettu käytännössä onnistuneeksi. Sen vuoksi ehdotetaan siirryttäväksi menettelyyn, jossa asia myös ratkaistaisiin Verohallituksen määräämässä verovirastossa. Ehdotuksella ei olisi vaikutusta verovapauslautakunnan asemaan eikä sen antaman lausunnon merkitykseen.

Ehdotus noudattaa myös hallinnon yleisiä kehittämisperiaatteita, joiden mukaan keskushallinnosta pyritään siirtämään yksittäistä kansalaista tai yritystä koskeva ratkaisutoimivalta alue- tai paikallishallintoon.

1.6. Veronkantolain muutosehdotus

Veronkantoasetuksen (903/1978) 11 §:n tarkoittamaa korkoa maksetaan kaikille niille veronpalautuksille, joille korkoa on asianomaisessa verolaissa säädetty maksettavaksi. Nykyisin lähes kaikissa verolaeissa, lukuun ottamatta verotusmenettelystä annetun lain tarkoittamia ennakonpalautuksia, veronpalautukselle on säädetty maksettavaksi veronkantoasetuksen mukaista korkoa. Esimerkiksi arvonlisäverolain (1501/1993) 187 §:n 2 momentin mukaan verovelvolliselle takaisin maksettavalle verolle maksetaan veronkantoasetuksessa säädetty korko. Vastaavasti autoverolain (1482/1994) 65 §:n mukaan muutoksenhaun johdosta takaisin maksettavalle verolle maksetaan säädetty korko ja lain 66 §:n säännöksen johdosta palautuskorko määräytyy veronkantoasetuksen 11 §:n mukaisesti.

Veronkantoasetuksen 11 §:n mukaan veronpalautukselle maksetaan korkoa yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan. Kiinteä korkoprosentti on ollut sama vuodesta 1978. Veronpalautukselle tämän säännöksen nojalla maksettava korko on tuloverotuksessa saajalleen veronalaista tuloa. Yleiseen markkinakorkotasoon nähden palautuksille nykyisin maksettava yhdeksän prosentin vuotuinen korko on ollut jopa niin korkea, että käytännössä on ilmennyt tapauksia, joissa keinokeisin järjestelyin on pyritty hyödyntämään korkeaa palautuskorkotasoa.

Verotusmenettelystä annetun lain tarkoittamille ennakonpalautuksille ja perittäville jäännösverolle on vuodesta 1996 lähtien laskettu kalenterivuositain tarkistettavaan markkinakorkotasoon sidottua korkoa. Samasta vuodesta alkaen myös veronlisäyksestä ja viivekorosta annetun lain (1556/1995) mukaisten viivästysseuraamusten laskeudessa on ollut käytössä kalenterivuositain tarkistettava markkinakorkoihin sidottu korko. Veronsaajien tilityksissä markkinakorkoihin sidottu korko otettiin käyttöön vuonna 1999.

Esityksessä ehdotetaan, että veronkantolakiin lisättäisiin uusi 27 b §, jossa säädettäisiin veronpalautukselle maksettavasta korosta. Korkokanta sidottaisiin yleiseen markkinakorkotasoon kuten muutkin verotuksessa ja tilityksessä käytettävät korot.

Palautuskoron suuruus määräytyisi vastaavalla tavalla kuin verotusmenettelystä annetun lain tarkoittama ennakonpalautuksen korko määräytyy. Vuotuinen korko olisi suuruudeltaan kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Vuonna 2004 näin määritelty korko on suuruudeltaan 0,5 prosenttia.

Veronpalautukselle maksettava korko olisi saajalleen vero vapaata tuloa.

Lainmuutoksen vahvistamisen jälkeen veronkantoasetuksen 11 §:n säännös kumottaisiin tarpeettomana.

1.7. Valmisteverotuslain muutosehdotus

Valmisteverotuslain (1469/1994) 39 §:n 1 momentin mukaan veronoikaisun tai valituksen johdosta palautettavalle valmisteverolle maksetaan asetuksella säädetty korko. Korko lasketaan maksupäivästä. Valmisteverotuslain 39 §:n 2 momentin mukaan takaisin perittävälle, hakemuksesta liikaa palautetulle valmisteverolle lasketaan asetuksella säädetty korko. Korko lasketaan liikaa suoritettun valmisteveron maksamista seuraavan kalenterikuukauden alusta takaisin perinnälle määrättävää eräpäivää edeltävän kuukauden loppuun. Lisäksi valmisteverotuslain 39 §:n mukaan asetuksella säädetään pienimmästä palauttavasta ja takaisin perittävästä määrästä, jolle ei makseta korkoa.

Valmisteverotusasetuksen (1546/1994) 6 §:n mukaan veronpalautukselle ja hakemuksesta liikaa palautetulle, takaisin perittävälle valmisteverolle maksetaan korkoa yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan. Valmisteveroasetuksen 6 §:ssä säädetään myös, että korkoa ei makseta 17 euroa pienemmälle määrälle.

Esityksessä ehdotetaan, että valmisteverotuslain 39 §:n 1 momentissa säädettäisiin palautettavalle valmisteverolle maksettavan koron määrästä. Korkokanta sidottaisiin yleiseen markkinakorkotasoon, ja palautuskoron suuruus määräytyisi samoin perustein kuin veronkantolakiin lisättäväksi ehdotetussa palautuskorkoa koskevassa säännöksessä.

Lain 39 §:n 2 momentissa säädettäisiin liikaa palautetulle, takaisin perittävälle valmis-

teverolle laskettavan koron määrästä. Koron suuruus määräytyisi vastaavasti kuin on ehdotettu 1 momentissa palautuskoron osalta. Korko laskettaisiin liikaa palautetun valmisteveron maksupäivästä takaisin perinnälle määrättyyn eräpäivään saakka. Lisäksi 2 momenttia tarkennettaisiin siten, että korko laskettaisiin sekä hakemuksen perusteella liikaa palautetulle että tullin omaaloitteisesti liikaa palauttamalle takaisin perittävälle valmisteverolle.

Lisäksi valmisteverotuslain 39 §:ssä säädettäisiin pienimmästä palautettavasta ja takaisin perittävästä määrästä, jolle ei makseta korkoa. Korkoa ei maksettaisi nykyiseen tapaan 17 euroa pienemmälle määrälle.

Lainmuutoksen vahvistamisen jälkeen valmisteverotusasetuksen 6 § kumottaisiin tarpeettomana.

1.8. Tullilain muutosehdotus

Palautettavalle tullille maksettavasta korosta säädetään tullilaissa (1466/1994) ja tulliasetuksessa (1543/1994). Palautuskorosta säädetään myös yhteisön tullikoodeksista annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2913/92 (koodeksi).

Koodeksin 241 artiklan mukaan tulliviranomaisten ei lähtökohtaisesti tarvitse maksaa korkoa palauttamilleen tuonti- tai vientitulleille eikä näitä tulleja maksettaessa mahdollisesti kannettavalle luottokorolle tai viivastyskorolle. Korkoa on kuitenkin maksettava, jos palauttamista koskevaan hakemukseen annettua päätöstä ei ole pantu täytäntöön kolmen kuukauden kuluessa sen tekemisestä tai jos koron maksamista edellytetään kansallisissa säännöksissä. Tällöin koron määrä on laskettava siten, että se vastaa kansallisilla raha- tai rahoitusmarkkinoilla vastaavassa tarkoituksessa veloitettavaa määrää.

Tullilain 39 §:n 2 momentin mukaan palautusmäärälle suoritetaan asetuksella säädetty korko, jos tullia on koodeksin 236 artiklassa tarkoitetun tullinpalautuspyynnön tai valituksen johdosta palautettu. Tulliasetuksen 3 §:n mukaan tullilain 39 §:n 2 momentissa tarkoitettulle palautettavalle tullille maksettava vuotuinen korko lasketaan yhdeksän prosentin mukaan. Korkoa ei kuitenkaan makseta 17 euroa pienemmälle määrälle.

Tullilakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että lain 39 §:n 2 momenttiin lisättäisiin nykyisin asetuksessa oleva säännös palautettavalle tullille maksettavasta korosta. Asetustasoiseen sääntelyyn ei voida katsoa olevan enää erityisiä perusteita. Lainmuutoksen vahvistamisen jälkeen tulliasetuksen 3 §:n säännös kumottaisiin tarpeettomana.

Palautuskorko määräytyisi samoin perustein kuin esityksessä veronkantolain ja valmisteverotuslain osalta ehdotetaan. Vuotunen korko olisi siten suuruudeltaan kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Näin verotuksessa ja tulliverotuksessa sovellettavat palautuskorot määräytyisivät edelleen yhdenmukaisin perustein. Korkoa ei maksettaisi 17 euroa pienemmälle määrälle.

1.9. Verosta vapauttamista koskevan ratkaisutoimivallan siirtäminen

Verohallinnon kantamia veroja koskevasta verosta vapauttamista ja veronmaksun lykkäystä koskevasta toimivallasta säädetään verotusmenettelystä annetussa laissa, perintö- ja lahjaverolaissa (378/1940), ennakoperintälaissa, työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetussa laissa (366/1963), arvonlisäverolaissa, varainsiirtoverolaissa (931/1996) ja arpajaisverolaissa (552/1992). Lisäksi sovellettaviksi tulevat rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annettu laki ja eräistä vakuutusmaksuista suoritettavasta verosta annettu laki (664/1966). Edellisessä laissa on viittaus verotusmenettelystä annettuun lakiin ja jälkimmäisessä arvonlisäverolakiin.

Vanhempien maksuunpanojen osalta saatavat tulla sovellettaviksi muuten jo kumottujen liikevaihtoverolain (559/1991), leimaverolain (662/1943) ja arpajaisverolain (259/1970) säännökset.

Kunnalla on toimivalta käsitellä vapauttamista koskeva asia kunnallisveron, sairausvakuutusmaksun ja kiinteistöveron osalta. Veronmaksun lykkäämistä koskeva toimivalta on niidenkin osalta verohallinnolla. Kirkollisverosta vapautetaan automaattisesti kunnallisveron vapauttamista koskevan pää-

töksen mukaisesti. Myös seurakunnalla on oikeus ottaa asia käsiteltäväkseen. Metsäkeskus voi vapauttaa metsänhoitomaksusta metsänhoitoyhdistyksistä annetun lain (534/1998) nojalla.

Verohallinnolla on toimivalta käsitellä valtiolle tulevan veron vapauttamista koskeva asia. Toimivalta on jaettu Verohallituksen ja verovirastojen kesken. Valtiovarainministeriö voi ottaa Verohallituksen tai veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen. Verovirasto ratkaisee verotusmenettelystä annetun lain 88 §:n nojalla valtionveroa ja yhteisön tuloveroa, perintö- ja lahjaverolain 53 ja 54 §:n nojalla perintö- ja lahjaveroa ja ennakoperintälain 56 §:n nojalla ennakoiden viivästysseuraamuksia koskevan hakemuksen, jos vapautettavaksi pyydetty määrä on enintään 50 000 euroa. Jos määrä on yli 50 000 euroa, hakemus kuuluu Verohallituksen ratkaistavaksi. Verohallituksen ratkaistavaksi kuuluvat myös kaikki hakemukset, jotka koskevat ennakonpidätystä, työnantajan sosiaaliturvamaksua, arvonlisäveroa, liikevaihtoveroa, varainsiirtoveroa, leimaveroa ja arpajaisveroa. Verovirastoille kuuluu toimivalta ratkaista kaikkia edellä mainittuja veroja koskevat veronmaksun lykkäyshakemukset. Valtiovarainministeriö ja Verohallitus voivat ottaa veroviraston ratkaistavaltaan kuuluvan lykkäysasian käsiteltäväkseen.

Verovirastot hoitavat verohallinnon kantamien verojen osalta verojen perintää ja käyttävät siihen kuuluvaa puhevaltaa ulosottoa, konkurssia, yrityssaneerausta ja yksityishenkilön velkajärjestelyä koskevissa asioissa. Verovirastot tekevät maksujärjestelyjä, antavat veronmaksun lykkäyspäätöksiä sekä hyväksyvät yrityssaneeraukseen ja yksityishenkilön velkajärjestelyyn liittyviä, tuomioistuimen vahvistamia tai vapaaehtoisia maksuohjelmia. Tehtävän olennainen sisältö on veroa koskevasta maksuvelvollisuudesta tai siitä luopumisesta päättäminen. Lisäksi verovirastot ratkaisevat jo nyt määrättyjä verolajeja koskevia verosta vapauttamishakemuksia. Kokonaisuuden kannalta ei ole tarkoitukseenmukaista, että osa veroviraston tehtäviin luontevasti kuuluvista asioista on pääosin muodollisin perustein jätetty Verohallitukselle. Toimivallan jakoa Verohallituksen ja ve-

rovirastojen kesken ei hakemuksen euomääränkään perusteella voida enää pitää välttämättömänä, koska yksittäisissä verovirastojen perintäasioissa voi usein olla kysymys 50 000 euroa suuremmista rahamääristä.

Verohallitusta kehitetään asiantuntijavirastona, jonka tehtävänä on ohjata ja kehittää verohallintoa. Yksittäisten hakemusasioiden ratkaiseminen sopii paremmin verovirastoille, jotka alueellisina viranomaisina sijaitsevat lähellä asiakasta ja jotka huolehtivat myös muusta operatiivisesta toiminnasta. Verohallituksen tehtäviin kuuluu tälläkin toimialueella verovirastojen toiminnan seuranta ja yhdenmukaistaminen.

Verohallitus on vuosittain käsitellyt noin 200 verosta vapauttamista tarkoittavaa hakemusta. Verohallitus on selvittänyt, että toimivallan siirto verovirastoille ei lisää henkilöstön tarvetta eikä verohallinnon kustannuksia.

Verovirastojen toimivaltaa käsitellä verosta vapauttamista koskevia asioita ehdotetaan laajennettavaksi. Nykyiset rahamääräiset ja verolajiin sidotut toimivaltarajat ehdotetaan poistettavaksi siten, että verovirastoilla olisi pääsääntöinen toimivalta käsitellä kaikki verohallinnon kantamia veroja koskevat vapauttamisasiat. Valtiovarainministeriöllä ja Verohallituksella olisi kuitenkin oikeus ottaa asia käsiteltäväkseen.

Kunnan, seurakunnan ja metsäkeskuksen toimivaltaan käsitellä verosta vapauttamista koskevia asioita ei ehdoteta muutoksia.

Verotusmenettelystä annetussa laissa, perintö- ja lahjaverolaissa, ennakkoperintälaisissa, arvonlisäverolaissa, varainsiirtoverolaissa ja arpajaisverolaissa säädetään, että verosta vapauttaminen voidaan myöntää Verohallituksen määräämin ehdoin. Työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetussa laissa ei ole tällaista säännöstä. Säännös ehdotetaan poistettavaksi ensiksi mainituista laeista, koska verosta vapauttaminen perustuu tarkoituksenmukaisuusharkintaan, johon jo sellaisenaan sisältyy mahdollisuus määrätä edun saamiseen liittyviä ehtoja. Eri verolajeja koskeva sääntely on tarpeen yhdenmukaistaa. Verohallitus voi kuitenkin edelleen antaa verovirastoille yleisluonteisia ohjeita verosta vapauttamista koskevien hakemusten käsittelemisestä ja ratkaisemisesta.

Lykkäysasioita koskeviin toimivaltasäännöksiin ei ehdoteta muutoksia.

2. Vaikutukset

2.1. Taloudelliset vaikutukset

Esityksellä on vain vähäinen valtiontaloudellinen merkitys.

Palkansaajille ehdotettava tietoliikenneyh-teyden yksityiskäytön verovapaus edesauttaa kotitalouksien sosiaalista ja alueellista tas-arvoa mahdollistamalla tieto- ja viestintäteknologian edullisen käytön. Verovapaudella tehostettaisiin tietoyhteiskuntapalveluiden käyttöä muun muassa elinkeinoelämässä ja kansalaisten arjessa. Koska tietoliikenneyh-teyksien yksityiskäytöstä on vain harvoin to-siasiallisesti verotettu, verovapaudella on vain vähäinen taloudellinen merkitys veron-saajille.

Ehdotetulla hankintamenon vähentämisjär-jestyksen täsmentämisellä ei ole verovelvol-liselle suurta merkitystä, koska käytännössä näin on jo nykyisinkin menetelty. Toisaalta verovelvollinen voi myös tarvittaessa osoit-taa, mitkä sijoitusrahaston rahasto-osuudet hän on luovuttanut.

Arvopapereiden, arvo-osuuksien ja muun näihin rinnastettavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuvien menojen omavastuusuudella ei verovelvollisille ole suurta merkitystä. Kun arvo-osuustilejä tai tallelo-keroita arvioidaan olevan lähes miljoonalla verovelvollisella, voidaan omavastuusuuden säättämisen arvioida lisäävän valtioveronsaa-jan verotuloja noin 5 miljoonalla eurolla.

Varallisuusverotuksen veropohja on kapea. Verosta vapaan varallisuuden piiri on hyvin laaja kattaen muun muassa pankkitalletukset ja vakuutussäästöt. Varallisuusveroa maksoi verovuoden 2002 verotuksessa vain noin 36 000 luonnollista henkilöä ja kuolinpesää, ja näiden maksaman varallisuusveron määrä oli noin 105 miljoonaa euroa. Ehdotetut muutokset kaventavat varallisuusverotuksen veropohjaa niin vähäisessä määrin, että sillä ei voida katsoa olevan valtiontaloudellista merkitystä.

Veronkantolaissa tarkoitettun palautuskoron tason alentaminen merkitsee korkomenojen laskua, jonka suuruudeksi on arvioitu yli 20

miljoonaa euroa vuositasolla, kuitenkin niin, että vaikutus säännöksen ensimmäisenä voimaantulovuonna ei ole täysimääräinen.

Merenkulkulaitoksen uudistuksen yhteydessä on henkilöstön kanssa tehty muutosturvasopimus, jolla taataan henkilöstön aseman ja etujen säilyminen muutoksesta huolimatta. Muutosturvasopimuksella on tarkoitettu myös merihenkilöstön verotuksellista asemaa. Jos nyt esitettyä muutosta ei toteutettaisi, aiheuttaisi tämä henkilöstökustannusten nousua niiden osalta, joiden kohdalla oikeus merityötulovähennykseen poistuisi. Tällä olisi myös valtiontaloudellisia vaikutuksia, sillä Varustamoliikelaitoksen kustannusten nousu nostaisi samassa suhteessa Merenkulkulaitoksen tilaamien palvelujen maksuja, joita ei voitane kanavoida esimerkiksi väylämaksuihin tai yhteysaluspalvelujen käyttäjiltä perittäviin maksuihin. Kustannusvaikutus henkilöstömenoihin olisi noin 15 prosenttia ja kohdistuisi noin 150 henkilöön.

Eläketulon jaksotukselle ehdotettu 500 euron alaraja voi yksittäistapauksissa kiristää jonkin verran verovelvollisen verotusta verrattuna nykyiseen tilanteeseen. Takaisinperittävien etuuksien verotuksessa tehtävistä oikaisuista luopuminen voi yksittäistapauksissa joko jonkin verran kiristää tai lieventää verorasitusta nykyiseen verrattuna. Yleensä muutokset eivät ole kovin suuria. Takaisinperittyjä etuuksia koskeva uudistus joka tapauksessa selkeyttää verotuksen ymmärrettävyyttä myös verovelvollisten kannalta.

2.2. Hallinnolliset vaikutukset

Esitykseen sisältyvät useat ehdotukset rationalisoivat, yksinkertaistavat ja joustavoittavat verotuksen toimittamisen hallinnollisia menettelyjä. Tällaisia kohtia ovat takaisinperittyjen etuustulojen oikaisu- ja eläketulon jaksotusmenettelyn yksinkertaistaminen, koti- ja muun irtaimiston verovapauden laajentaminen varallisuusverotuksessa, vähäisten ennakoiden siirtäminen ennakonpidätysme-

nettelyyn, sivullisen tiedonantovelvollisuuden laajentaminen sekä sähköisen tiedonsiirron menettelyjen laajemman käyttöönoton mahdollistaminen. Samoin laiminlyöntimaksun käyttöönotto mahdollistaa entistä tehokkaamman verotusmenettelyn. Uudistukset parantavat siten verohallinnon mahdollisuuksia tehostaa toimintaansa ja estää verotuskustannusten nousua. Sivullisen tiedonantovelvollisuuden laajentaminen lisääi myös verohallinnon mahdollisuuksia tehostaa verovontaa ja voisi siten vähentää harmaata taloutta. Monet ehdotetuista muutoksista vähentäisivät tai helpottaisivat myös verovelvollisten ilmoittamisvelvollisuutta.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä valtiovarainministeriössä yhteistyössä Verohallituksen kanssa. Esitystä valmisteltaessa on kuultu seuraavia tahoja: Ajoneuvohallintokeskus, Arvopaperikeskus, Eläketurvakeskus, Kansaneläkelaitos, Keskuskauppakamari, Merenkululaitos, Osuuspankkikeskus, Rahoitustarkastus, sosiaali- ja terveysministeriö, Suomen Konepäällystöliitto ry, Suomen Lämpöpäällystöliitto ry, Suomen Merimies-Unioni, Suomen Osuuskauppojen Keskuskunta, Suomen Pankkiyhdistys ry, Suomen Sijoitusrahastoyhdistys ry, Suomen Vakuutusyhtiöiden Keskusliitto ry, Suomen Varustamoyhdistys ry, Suomen Ylioppilaskuntien Liitto ry, Suomen Yrittäjät ry, Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto ry, Teollisuus ja Työntantajat, Tietosuojavaltuutetun toimisto, Tulihallitus, Työeläkevakuuttajat TELA ry, Työttömyyskassojen Yhteisjärjestö ry, Vakuutusvalvontavirasto, Valtakunnallisten eläkeläisjärjestöjen neuvottelukunta/ Eläkkeensaajien Keskusliitto EKL ry ja Veronmaksajien Keskusliitto ry.

Esitys on osa laajempaa henkilöverotuksen verotusmenettelyn uudistamiseen tähtävää lainsäädäntöhanketta.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotusten perustelut

1.1. Tuloverolaki

42 §. *Muusta yhtiöstä kuin pörssi-yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuus.* Pykälän 2 ja 3 momentteihin sisältyy viittaukset työntekijäin eläkelain (395/1961) 2 §:n 7 momenttiin. Työntekijäin eläkelakia muutettiin lailla 147/2002 muun muassa siten, että 2 §:n 7 momentti siirrettiin asiasisältöä muuttamatta lain 1 d §:ksi. Viittaus muutettiin vastaamaan nykyisin voimassa olevaa työntekijäin eläkelakia.

Säännöstä sovellettaisiin sen voimaantulo-päivästä alkaen.

47 §. *Omaisuuuden hankintamenon laske-mista koskevia erityisiä säännöksiä.* Pykälän 4 momenttiin lisättäisiin niin sanotun fifo-periaatteen soveltamisalan piiriin arvo-osuusjärjestelmään kuuluvien osuuksien lisäksi sijoitusrahastojen osuudet ja ulkomaisen yhteissijoitusyritysten osuudet. Myös niiden osalta olisi mahdollista poiketa fifo-periaatteesta, jos verovelvollinen näyttäisi, että hän on luovuttanut rahasto-osuudet muussa järjestyksessä kuin on ne hankkinut. Käytännössä tällainen selvitys on mahdollista silloin, kun rahastoyhtiö yksilöi rahasto-osuudet sijoitusrahastolain 53 §:ssä tarkoitetulla tavalla. Tällöin rahasto-osuuksia luovutettaessa voitaisiin osoittaa, että juuri tietyt numeroimalla yksilöidyt rahasto-osuudet on luovutettu. Jos on kyse arvo-osuusjärjestelmässä olevista rahasto-osuuksista, noudatetaan arvo-osuusomaisuuteen muutoin sovellettavia periaatteita.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.

54 §. *Tulonhankkimismenot.* Säännökseen ehdotetaan lisättäväksi uusi 2 momentti siten, että verovelvollinen voisi vähentää arvopapereiden, arvo-osuuksien ja muun näihin rinnastettavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuneet menot vain 50 euron ylitävältä osalta. Viidenkymmenen euron omavastuuosuuden katsottaisiin kattavan muun muassa vähennyskelvottomat menot, kuten

verovapaan tulon hankkimiseen, korkotulon lähdeveronalaisten joukkovelkakirjojen säilyttämiseen tai vähennyskelvottomaan neuvontatoimintaan kohdistuvat menot. Pankin tallelokerossa säilytetään yleensä veronalaisista omaisuutta. Siellä voi olla säilytettävänä myös muita asiakirjoja. Omavastuuosuus katkaisi myös tallelokeron vuokrasta aiheutuneet menot siltä osin kuin säilytys kohdistuu muuhun kuin veronalaisen tulon hankintaan. Muunlaisen omaisuuden, kuten asunto-osakkeen tai kiinteistön hoitamisesta aiheutuneita menoja säännös ei koskisi. Omavastuuosuuteen sisältyviä kuluja ei voisi vähentää luovutusvoiton verotuksessa sen enempää hankintamenoon lisättävinä enää kuin voitton hankkimisesta aiheutuneina kuluinakaan.

Käytännössä tiedonantovelvolliset antaisivat tiedot kaikista omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuneista menoista erittelemättä sitä, mistä konkreettisista menoista kulloinkin on kyse. Esimerkiksi tallelokeron vuokraa ei ilmoitettaisi siten, että ilmoituksessa kerrottaisiin kyseessä olevan tallelokeron vuokra. Tämän vuoksi verovelvollisen yksityisyyden suoja ei vaarantuisi annettavan ilmoituksen johdosta.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran vuodelta 2005 toimitettavassa verotuksessa.

69 §. *Tavanomainen henkilökuntaetu.* Pykälään lisättäisiin uusi 4 momentti. Työntekijälle työkäyttöä varten järjestetyn tietoliikenneyhteyden yksityiskäyttö säädettäisiin verovapaaksi tuloksi. Säännöstä sovellettaisiin vain niihin tilanteisiin, joissa palkansaaja tarvitsee tietoliikenneyhteyksiä työtehtäviään varten. Palkansaajalla voisi olla työnantajan kustantama tietoliikenneyhteys sekä kannettavassa puhelimessa että kotipääteellä. Säännöstä sovellettaisiin sekä silloin, kun työnantaja kustantaa palkansaajalle kiinteähintaisen laajakaistayhteyden, että silloin, kun laskutus perustuu liittymän käyttöön. Yhteyden järjestäminen käsittäisi myös sen, että työnantaja luovuttaisi työntekijän hallintaan työkäyttöä varten tietokoneen. Tietokone-laitteidenkaan yksityiskäytöstä ei tällöin muodostuisi veronalaista etuutta. Sen sijaan

jos työnantaja hankkii palkansaajalle tämän omistukseen tulevan tietokoneen, tietokoneen hankinnasta muodostuu palkansaajalle palkan luonteinen etu. Säännöstä ei myöskään sovellettaisi, jos työnantaja korvaisi työntekijän itse hankkimasta internet-yhteydestä aiheutuvat kustannukset myös yksityiskäyttöä vastaavalta osaltaan. Säännöksessä työntekijän käsite olisi ymmärrettävä laajasti niin, että se käsittää myös muun muassa kunnalliset luottamusmiehet, joilla jo nyt usein on käytössään kunnan järjestämä luottamustoimeen liittyvä laajakaista- tai muu yhteys.

Sääntelyllä ei olisi vaikutusta puhelinedun veronalaisuuteen.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.

74 §. *Merityötulo.* Merityötulon määritelmää ehdotetaan tarkistettavaksi vastaamaan Merenkululaitoksen organisaatiouudistuksen jälkeistä tilannetta. Tähän asti alukset ovat olleet Merenkululaitoksen omistuksessa. Vastaisuudessa Merenkululaitos käytännössä tilaa palvelut Varustamoliikelaitokselta. Tulevaisuudessa kilpailuttamisen kautta myös yksityiset toimijat voivat tulla hoitamaan viranomaisen tilaamia tehtäviä. Pykälän 1 momentin 2 kohdan mukaan merityötu- lovähennykseen oikeuttavalla aluksella tarkoitettaisiin Merenkululaitoksen, Varustamoliikelaitoksen tai muun laivanisännän alusta, jota käytetään viranomaisen tilaamis- sa tehtävissä merialueella.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.

112 §. *Eläketulon jaksottaminen.* Pykälässä ehdotetaan, että takautuvat eläketulot voitaisiin jaksottaa vain, jos jaksotettavan eläketulon määrä olisi vähintään 500 euroa. Mainittu rajan alle jäävät takautuvat eläketulot erotettaisiin aina sen vuoden tulona, jolloin takautuva eläke on saatu. Jos henkilö on saanut useiden eläkelaitosten maksamia takautuvia eläkkeitä, rajaa sovellettaisiin, jos takautuvien eläkkeiden yhteismäärä jää verovuonna alle 500 euroa.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran vuodelta 2005 toimitettavassa verotuksessa.

112 a §. *Eräiden takaisinperittyjen etuustu-*

lojen oikaisu. Lakiin lisättäisiin uusi 112 a §. Pykälän 1 momentin nojalla verovelvollisen maksaessa eläkettä, opintorahaa tai veronalaista lakisääteistä etuutta takaisin aikaisemmalta vuodelta niin myöhään, että takaisinmaksua ei ehdittäisi ottaa huomioon etuuden maksajan antamassa etuuksia koskevassa vuosi-ilmoituksessa, aikaisemman vuoden verotusta ei oikaistaisi. Etuuden maksaja ilmoittaisi takaisinperinnän yhteydessä, onko etuus otettu huomioon vuosi-ilmoituksella. Jos etuutta ei ole otettu huomioon vuosi-ilmoituksessa, oikaisu tehtäisiin vähennyksenä takaisinmaksuvuoden verotuksessa. Teknisesti oikaisu tehtäisiin puhtaasta ansiotulosta tehtävänä vähennyksenä valtion- ja kunnallisverotuksessa. Vähennysjärjestelmän selkeyden kannalta säädettäisiin, että vähennys tehdään muiden vähennysten jälkeen ennen perusvähennystä. Vähennys koskisi kaikkia lakisääteisiä veronalaisia eläkkeitä ja etuuksia, jollaisia olisivat myös tapaturma- ja liikennevakuutuksesta myönnettävät päivärahat ja eläkkeet.

Jos verovelvollinen maksaa etuutta takaisin niin, että takaisinmaksu ehditään ottaa huomioon vuosi-ilmoituksessa, etuuden maksaja voi ilmoittaa vuosi-ilmoituksella veroviranomaisille palautetulla määrällä vähennetyn etuuden määrän. Tarvittaessa etuuden maksaja voi näissä tapauksissa myös korjata ennakopidätyksen. Liikaa maksamansa ennakopidätyksen, jota ei enää voisi korjata, maksaja saisi hakemuksesta takaisin verovirastolta. Tällöin ei siis sovellettaisi lainkohdassa tarkoitettua vähennystä, vaan oikaisu tapahtuisi suoraan maksajan vuosi-ilmoituksessa. Nykyisin se ajankohta, jolloin takaisinperintä voidaan ottaa huomioon vuosi-ilmoituksessa, ajoittuu yleensä etuuden saantivuotta seuraavan vuoden maaliskuun ja huhtikuun vaihteeseen.

Pykälän 2 momentissa ehdotetaan, että jos eläkkeen, opintorahan tai lakisääteisen etuuden maksaja perii verovelvolliselta samasta tai muusta etuudesta takaisin suorituksen, jonka tämä on aikaisempaan vuotena maksanut verovelvolliselle, meneteltäisiin samalla tavoin kuin edellä 1 momentissa menetellään. Käytännössä säännös koskisi erityisesti Kansaneläkelaitosta ja sen asiakkaita. Jos esimerkiksi Kansaneläkelaitos perii asiakkaal-

taan aikaisempina vuosina liikaa maksamiaan etuuksia vähentämällä maksussa olevasta etuudesta tietyn osan, takaisinperitty määrä olisi vähennys sen vuoden verotuksessa, jona se on peritty. Kansaneläkelaitos ilmoittaisi vuosittain perimisvuotta seuraavan vuoden tammikuun loppuun mennessä verohallinnolle perityn määrän. Verohallinto vähentäisi suorituksen perimisvuoden verotuksessa 1 momentissa tarkoitettulla tavalla. Aikaisemman vuoden verotusta ei muutettaisi.

Jos etuuden maksaja kuten Kansaneläkelaitos perii etuutta takaisin samasta tai muusta etuudesta samana vuonna, jona se on maksanut etuutta, takaisinperintä voidaan hoitaa verohallinnolle annettavalla vuosi-ilmoituksella vastaavalla tavalla, kuten edellä 1 momentin kohdalla on selvitetty.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin tilanteesta, jossa eläkkeen, opintorahan tai lakisääteisen sosiaalietuuden maksaja maksaa aikaisemmalle veronalaisen etuuden maksajalle suorituksen, jonka tämä on maksanut verovelvolliselle aikaisemmin samalta ajalta. Takaisinmaksu voi tapahtua joko samana vuonna tai jonain myöhempänä vuotena. Aikaisemman suorituksen verotusta ei muutettaisi. Etuuden maksaja ilmoittaa verovelvolliselle ja verohallinnolle veronalaiseksi tuloksi vain sen määrän, jonka tämä todella maksaa etuuden saajalle. Lisäksi etuuden maksaja ilmoittaa etuuden saajalle sen, millä tavoin takaisinperintä on suoritettu. Näin menetettäisiin myös niissä tapauksissa, joissa Kansaneläkelaitos on maksanut molemmat suoritukset.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen kerran 1 päivänä tammikuuta 2005 tai sen jälkeen takaisin maksettuihin tai takaisin perittyihin etuustuloihin.

1.2. Varallisuusverolaki

10 §. *Verovapaat varat.* Säännöksen 1 kohdan mukaan tavanomaiset omassa ja perheen käytössä olevat kulkuneuvot sekä tavanomaiset kulutustavaroiden tai -palveluiden myyntiä harjoittavien osuuskuntien sekä osuuspankkien jäsenosuudet olisivat verovapaata varallisuutta. Niitä ei siis tarvitsisi ilmoittaa veroilmoituksessa tai veroehdotuksessa.

Tavanomaisen kulkuvälineen käsite kattaisi

sellaiset kulkuvälineet, jotka ovat yleisesti yhteiskunnassa kansalaisten omistamia ja käyttämiä sekä arvoltaan tavanomaisia. Tavanomaista selvästi arvokkaammat tai vain harvojen kansalaisten käytössä olevat kulkuvälineet, kuten poikkeuksellisen arvokkaat henkilöautot tai purje- tai moottoriveneet, olisivat edelleen veronalaisia. Raja tavanomaisen ja muun kuin tavanomaisen kulkuvälineen välillä jäisi viime kädessä oikeuskäytännössä ratkaistavaksi. Muuna kuin tavanomaisena kulkuvälineenä voitaisiin sen arvosta riippumatta pitää muun muassa lentokonetta. Myös kuorma- ja linja-autot olisivat edelleen veronalaisia. Samoin veronalaisia olisivat kaikki elinkeinotoiminnassa käytetyt kulkuvälineet. Myös muut tavanomaisesta koti-irtaimistosta ja käyttöesineistä poikkeavat tai arvokkaammat omaisuusesineet, kuten taide-esineet, korut tai muut vastaavat omaisuusesineet olisivat jatkossakin veronalaisia varoja varallisuusverotuksessa.

Voimassa olevan säännöksen käsite koti- ja muusta irtaimistosta ei kata osuuskuntien osuuksia. Tämän vuoksi osuudet ovat periaatteessa veronalaista varallisuutta. Ehdotettun säännöksen mukaan tavanomaiset kulutustavaroiden tai -palveluiden myyntiä harjoittavien osuuskuntien tavanomaiset osuudet olisivat verovapaata varallisuutta. Samoin osuuspankkien vastaavat osuudet olisivat verovapaata. Osuuskunnan osuuden hankkimisen tarkoituksena on yleensä osuuskaupan palvelujen käytöstä saatava hyöty eli ostoista saatava ostopalautus sekä muut jäsenetuedet kuten jäsentarjoukset. Tyypillisiä tällaisia osuuskuntia ovat muun muassa S-ryhmä, jonka muodostavat ryhmään kuuluvat osuuskaupat ja Suomen osuuskauppojen Keskuskunta (SOK) sekä Osuuskunta Tradeka –yhtymä. Näissä osuuskunnissa on asiakasomistajia jäseninä satojatuhansia henkilöitä. Suomessa on 284 osuuspankkia, joissa on yli miljoona jäsentä. Osuuspankkien osuuspääoma on yleensä 100 euroa jäsentä kohden. Jäsen voi olla mukana vain yhdellä jäsenosuudella. Tämän ylittävät osuusmaksut ovat lisäosuuksia, joita ei ehdoteta verovapaaksi.

Muissa osuuskunnissa, kuten tuottaja-osuuskunnissa, jäsenyyden perusteena on usein merkittävästi suuremmat taloudelliset

edut. Esityksessä verovapauden piiri rajataan tavanomaisen kulutustavaroiden ja –palveluiden myynnin käsitteillä, jolloin osuudet tuotajaosuuskunnissa jäävät säännöksen soveltamisalan ulkopuolelle. Esitys ei myöskään koske kulutusosuuskuntien tai osuuspankkien lisä- ja sijoitusosuuksia, jotka ovat veronalaisia varoja.

Jos kulutus- tai muu osuuskunta maksaa osuuspääoman korkoa, korko on saajalleen veronalaista tuloa, jonka myös osuuskunta vuosi-ilmoituksella ilmoittaa verohallinnolle. Osuudesta luopuminen, johon liittyy osuusmaksun palautus, on periaatteessa sellainen luovutus, josta voi syntyä luovutusvoittoa. Luovutusvoittoa voi syntyä myös kulkuvälineen luovutuksesta. Luovutustappiona ei tuloverolain 50 §:n 2 momentin mukaan pidetä tappiota tavanomaisen koti-irtaimiston tai muun siihen rinnastettavan henkilökohtaiseen käyttöön tarkoitettua omaisuuden luovutuksesta. Luovutusvoittoa ja -tappiota koskevan käytännön ei tässä yhteydessä ole tarkoitettu muuttuvan.

Säännöstä muutettaisiin myös siten, että puhelinyhteisön osakkeita, osuuksia sekä jäsenkirjoja koskeva verovapaus poistettaisiin. Voimassa olevaa säännöstä on tulkittu siten, että verovapaaksi varallisuudeksi on katsottu vain sellaiset osakkeet ja osuudet, joita ei voi luovuttaa puhelinliittymästä erillisinä. Tällaiset niin sanotut omistusliittymät ovat poistumassa markkinoilta kilpailusäännösten johdosta.

Puhelinosuuskuntien tuottamia palveluja ei katsota tavanomaisiksi kulutustavaroiden tai palveluiden myynniksi, joten puhelinyhteisöjen osuudet eivät kuuluisi ehdotetuiksi verovapaiksi jäsenosuuksiksi.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.

1.3. Rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annettu laki

8 §. Pykälän 2 momentti ehdotetaan kumottavaksi. Verotusmenettelystä annetun lain 15 §:n 1 momenttiin sisällytettäisiin maininta tiedonantovelvollisuudesta tilanteessa, jossa suoritus on maksettu rajoitetusti verovelvollis-

selle. Verohallitus antaisi tiedonantovelvollisuutta koskevassa päätöksessään tarkemmat määräykset tiedonantovelvollisuuden sisällöstä.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran vuodelta 2004 annettaviin tietoihin.

1.4. Ennakkoperintälaki

2 §. *Ennakkoperinnän toimittamisen tavat.* Pykälän 1 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi Verohallitukselle valtuus määrätä, että yhteensä enintään 7000 euron suuruiset muutoin ennakonkannon piiriin kuuluvat tulot voitaisiin ottaa ennakonpidätystä määrättäessä huomioon.

Laissa ei määriteltäisi yksityiskohtaisesti tilanteita, joissa ennakonkannon alaiset tulot voitaisiin sisällyttää ennakonpidätyksen perusteisiin. Toimivalta annettaisiin Verohallitukselle, joka muutoinkin määrää ennakkoperinnän toimittamistavoista laissa olevien valtuussäännösten perusteella. Verohallitus määräisi laskentaperusteista vuosittaisissa palkkatulon ja eläketulon pidätysprosenttien määräämistä koskevissa päätöksissään. Käytännössä uusi menettely tulisi koskemaan tilanteita, joissa luonnollisella henkilöllä olisi palkka-, etuus- tai eläketulon lisäksi esimerkiksi vuokratuloja, muun ansiotoiminnan tuloa tai luovutusvoittoa. Nämä tulot voitaisiin ottaa huomioon palkka-, etuus- tai eläketulon ennakonpidätysprosenttia määrättäessä, eikä erillistä ennakonkantoa toimitettaisi lainkaan. Ennakonpidätysprosentti olisi vastaavasti suurempi. Tarvittava vero kertyisi kokonaan ennakonpidätyksenä varmemmin ja vuoden aikana tasaisemmin. Verohallituksen määräys ei olisi kuitenkaan sillä tavalla ehdoton, etteikö erillistä ennakonkantoa voitaisi aina määrätä.

Menettelyn muutos ei vaikuttaisi ennakkoperinnän vastaavuuteen ainakaan sitä heikentävästi. Jos verovelvollinen itse vaatii, että laissa määrättyä suuremmat ennakonkannon alaiset tulot otettaisiin huomioon ennakonpidätyksen perusteiden laskennassa, voitaisiin näin menetellä, kuten nykyisinkin.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen keran ennakkoperinnässä vuodelta 2005.

33 §. *Vuosi-ilmoitus.* Pykälä ehdotetaan

kumottavaksi. Vastaavasta työnantajan tiedonantovelvollisuudesta säädetään jo nyt verotusmenettelystä annetun lain 15 §:n 1 momentissa, kuitenkin niin, että nyt kumottavaksi ehdotetussa säännöksessä on lain-tasoisesti määritelty vuosi-ilmoituksen antamisaika. Tiedonantovelvollisuus määräytyisi yksinomaan verotusmenettelystä annetun lain ja Verohallituksen tiedonantovelvollisuutta koskevan päätöksen perusteella. Vuosi-ilmoituksen antamisajankohta määrättäisiin Verohallituksen antamalla päätöksellä, kuten tällä hetkellä tapahtuu myös muiden tiedonantovelvollisuuden piirissä olevien tietojen ja asiakirjojen osalta. Mahdollista on, että ainakin meritytuloa koskevan vuosi-ilmoituksen antamisajankohtaa tul-taisiin aikaistamaan Verohallituksen päätöksellä.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen ker- ran vuodelta 2004 annettaviin vuosi-ilmoi- tuksiin.

34 §. *Satunnaisesti palkkaa maksava työn- antaja.* Pykälää ehdotetaan muutettavaksi sit- ten, että valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin siitä, ketä pidetään satunnaisesti palk- kaa maksavana työnantajana. Verohallitus määräisi tiedonantovelvollisuutta koskevassa päätöksessään satunnaisesti palkkaa maksava- van työnantajan vuosi-ilmoituksen anta- misajankohdasta.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen ker- ran vuodelta 2004 annettaviin vuosi-ilmoi- tuksiin.

36 §. *Palkkakirjanpito ja muistiinpanovel- vollisuus.* Ennakkoperintälain 36 §:n 2 momentissa säädetään palkkakirjanpidon ja muistiinpanojen säilytysajasta. Palkkakirjan- pidon säilytysajan osalta säännöksessä viita- taan siihen, mitä kirjanpitokirjojen säilytyk- sestä kirjanpitolaissa säädetään. Kirjanpito- lain (1336/1997) 2 luvun 10 §:n mukaan kir- janpitokirjojen säilytysaika on 10 vuotta tili- kauden päättymisestä. Ennakkoperintälain luettavuuden selventämiseksi ehdotetaan, että kirjanpitovelvollisen palkkakirjanpidon säily- tysajasta säädettäisiin suoraan ennakkoperin- tälaisissa.

Pykälään ehdotetaan lisättäväksi maininta palkkakirjanpidon säilytysajasta. Verotuksen kannalta riittäisi, että palkkakirjanpitoa säily- tetään niin kauan kuin asianomaisen vuoden verotusta voidaan muuttaa tai siihen voidaan

hakea muutosta. Tämän mukaisesti palkka- kirjanpidon säilyttämisaika voisi olla kuusi vuotta sen vuoden lopusta lukien, jonka ai- kana tilikausi on päättynyt. Palkkakirjanpitoa koskevia tietoja käytetään hyväksi muualla- kin kuin verotuksessa, muun muassa työntekijän eläkettä ja eläkevakuutusmaksua selvi- tettäessä. Tämän vuoksi ehdotetaan palkka- kirjanpidon säilytysajaksi 10 vuotta tilikau- den päättymisestä. Palkkakirjanpidon säily- tysaika vastaisi siten edelleen kirjanpitola- in mukaista kirjanpitokirjojen säilytysaika- a. Säännöksen mukaan muutoin noudatettaisiin, mitä kirjanpitolaissa kirjanpitoaineiston säilytysajasta säädetään. Tämän mukaisesti palkkakirjanpitoon liittyvät tositteet olisi säilytettävä kuten nykyisinkin kuusi vuotta sen vuoden lopusta, jonka aikana tilikausi on päättynyt. Tositteet on lisäksi säilytettävä kir- jausjärjestyksessä tai muutoin siten, että to- sitteiden ja kirjausten välinen yhteys voidaan vaikeuksitta todeta. Muistiinpanot olisi nykyiseen tapaan säilytettävä kuusi vuotta sen vuoden lopusta, jonka aikana suoritus on maksettu.

Säännöstä sovellettaisiin sen voimaantulo- sta alkaen.

44 §. *Veronkorotus.* Pykälää täsmennettä- siin siten, että vuosi-ilmoituksen antamisen laiminlyönnistä ei määrättäisi veronkorotus- ta. Laiminlyönti sanktioitaisiin ehdotetulla verotusmenettelystä annetun lain 22 a §:n tarkoittamalla laiminlyöntimaksulla.

Säännöstä sovellettaisiin ensimmäisen ker- ran vuodelta 2005 annettaviin vuosi-ilmoi- tuksiin.

56 §. *Veronhuojennus.* Pykälän 1 ja 2 momentissa säädettäisiin siitä, että toimi- valta käsitellä verosta vapauttamista koskevia hakemuksia olisi verovirastolla. Lausuma Verohallituksen määräämistä ehdoista pois- tettaisiin. Pykälän 3 momentissa säädetään euromääräisestä toimivaltarajasta Verohalli- tuksen ja verovirastojen välillä. Momentti kumottaisiin. Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että valtiovarainministeriö ja Verohal- litus voivat pidättää itselleen periaatteelliselta kannalta tärkeän asian ratkaisemisen.

Säännöstä sovellettaisiin lain voimaantulo- päivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin ha- kemuksiin.

1.5. Verotusmenettelystä annettu laki

Verotusmenettelystä annetun lain muutoksia sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa ja vuodelta 2004 annettaviin tietoihin kuitenkin niin, että esityksen 32 §:n 1 momenttia sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2005 toimitettavassa verotuksessa ja 16 §:n 9 momenttia ja 22 a §:ää sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2005 annettaviin tietoihin. Veronhuojennuksen myöntämistä koskevaa lain 88 §:n muutosta sovellettaisiin lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen virille tuleviin hakemuksiin.

15 §. *Tulotietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus.* Pykälän 1 momenttia täsmennettäisiin siten, että tiedonantovelvollisen olisi toimitettava tiedot myös maksaansa tai välittämäänsä suoritukseen tehdystä oikaisusta. Lisäys liittyy ehdotettuun uuteen tuloverolain 112 a §:ään. Esimerkiksi Kansaneläkelaitoksen olisi siis toimitettava tiedot takaisinperimistään etuustuloista. Suorituksia kuvaavaan esimerkkiluetteloon lisättäisiin tulotyyppinä osinko ja osakaslaina. Tältä osin muutos on täsmäntävä. Lisäyksen johdosta yhtiöveron hyvityksestä annetun lain 11 §, jossa säännellään osinkojen vuosilmoituksesta, voitaisiin kumota. Myöhemmin myös yhtiöveron hyvityksestä annettu asetus (1216/1989) voitaisiin kumota. Osinkojenkin osalta tiedonantovelvollisuuden yksityiskohdista määrättäisiin Verohallituksen tiedonantovelvollisuutta koskevassa päätöksessä. Lisäksi säännöksessä lueteltujen tulo-tyyppien luetteloa täsmennettäisiin siten, että luetteloon lisättäisiin rahasto-osuuden tuotto, millä tarkoitetaan rahastoyhtiön sijoitusrahaston tuotto-osuudelle maksamaa vuotuista tuottoa ja siihen verrattavaa yhteissijoitusyrityksen osuudelle maksettua tuottoa. Rahastoyhtiöt ovat nykyisinkin antaneet tiedot tuotto-osuuksille maksamistaan vuotuisista tuotoista.

Säännökseen lisättäisiin lisäksi maininta, että rajoitetusti verovelvolliselle maksetusta tai välitetyistä suorituksista olisi myös toimitettava tiedot verohallinnolle. Samalla voitaisiin kumota rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain 8 §:n 2 momentti. Tiedonantovelvollisuuden

yksityiskohdista määrättäisiin Verohallituksen tiedonantovelvollisuutta koskevassa päätöksessä.

Säännöksen 4 momenttia ehdotetaan täydennettäväksi siten, että arvopaperikauppojen ilmoittaminen laajennettaisiin koskemaan arvopaperimarkkinalaissa tarkoitettua arvopaperinvälittäjän ohella myös vakuutusyhtiölaissa tarkoitettua vakuutusyhtiötä, ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetussa laissa tarkoitettua edustustoa ja pääasiamiestä sekä vakuutusyhdistyslaissa tarkoitettua vakuutusyhdistystä. Myös muuta sijoitusneuvontatoimintaa tai omaisuudenhoitoa harjoittavan olisi toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot tekemistään tai välittämistään arvopaperikaupoista, kauppojen osapuolista ja maksetuista kauppahinnoista. Sijoitusneuvonta on konsultointia, jossa sijoitusneuvoja antaa asiakkaalleen sijoitusvaihtoehtoja koskevia neuvoja. Toimintaa voidaan harjoittaa satunnaisesti muun liike- tai ammattitoiminnan ohella. Sijoitusneuvonta ei ole valvottu elinkeino. Omaisuudenhoitaja puolestaan sijoittaa asiakkaan varoja toimeksiantosopimukseen perustuen. Sijoitusneuvontaa tai omaisuudenhoitoa voi harjoittaa esimerkiksi vakuutuksenvälittäjistä annetussa laissa (251/1993) tarkoitettu vakuutuksenvälittäjä, josta myös käytetään nimitystä vakuutusmeklari.

Säännöstä täydennettäisiin siten, että edellä mainittujen tiedonantovelvollisten olisi toimitettava verohallinnolle tarpeelliset tiedot tekemistään tai välittämistään yhteissijoitusyrityksen osuuksien merkinnöistä ja lunastuksista siltä osin kuin tietoja ei ole toimitettu 17 §:n 1 momentin nojalla.

16 §. *Meno- ja vähennystietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus.* Pykälään lisättäisiin uusi 8 momentti, jossa säädettäisiin osakaslainan takaisinmaksusta koskevasta tiedonantovelvollisuudesta. Osakeyhtiön olisi toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot osakaslainan takaisinmaksusta. Takaisinmaksettu osakaslaina on tuloverolain 54 c §:ssä säädettyin edellytyksin maksajan verotuksessa vähennyskelpoinen pääomatulosta tehtävänä vähennyksenä.

Pykälään lisättäisiin myös uusi 9 momentti, jossa säädettäisiin omaisuuden hoidosta tai

säilyttämisestä perittyä maksua koskevasta tiedonantovelvollisuudesta. Verovelvollisella on oikeus vähentää ehdotetun omavastuuseisuuden ylittävältä osalta tulonhankkimisena pääomatuloistaan muun muassa omaisuudenhoitomaksu, joka häneltä peritään arvo-osuustilistä aiheutuvina kustannuksina. Maksun omaisuuden hoidosta voi periä esimerkiksi sijoituspalveluyritys tai luottolaitos. Myös arvopaperikeskus tai tilinhoitajayhteisö ja sen asiamies voi periä arvo-osuustilin haltijalta korvauksen tietyistä toimenpiteistä. Myös tallelokero on pidetty pääomatuloista vähennyskelpoisena. Säännöksessä mainittujen tahojen olisi toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot omaisuuden hoidosta perimistään maksuista.

Rahastoyhtiöiden toimintaa koskevia rajoituksia on väljennetty huhtikuussa 2004 voimaan tulleiden lainmuutosten myötä (HE 110/2003 vp), jolloin koti- ja ulkomaiset rahastoyhtiöt voivat harjoittaa muun muassa yksilöllistä omaisuudenhoitopalvelua. Esityksessä ehdotetaan, että myös sijoitusrahastolaisissa (48/1999) tarkoitetun rahastoyhtiön sekä ulkomaisen rahastoyhtiön toiminnasta Suomessa annetussa laissa (225/2004) tarkoitetun ulkomaisen rahastoyhtiön sivuliikkeen tai edustuston on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot omaisuuden hoidosta tai säilyttämisestä perimistään maksuista. Niin ikään tiedonantovelvollisuus koskisi myös ulkomaisten sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten Suomessa olevia sivuliikkeitä ja edustustoja.

17 §. *Muita tietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus.* Pykälän 1 momentin muutoksella laajennettaisiin rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuutta. Tiedonantovelvollisuus laajennettaisiin kosemaan myös ulkomaisen rahastoyhtiön Suomessa olevaa sivuliikettä ja edustustoa. Näiden olisi toimitettava nykyisin annettavien tietojen lisäksi rahasto-osuuksien ja yhteissijoitusyritysten osuuksien lunastuksen yhteydessä tiedot hankintahinnasta, hankinta-ajasta sekä merkinnän ja lunastuksen yhteydessä perityistä kuluista, jos nämä tiedot on rahastoyhtiön käytettävissä. Tiedonantovelvollisuus ei koskisi sijoitusrahaston hoidosta vuosittain perittävää niin sanottua hallinnointi-

palkkiota, jonka vaikutus sisältyy rahasto-osuuden kulloiseenkin arvoon.

Säännöstä ehdotetaan lisäksi täsmennettäväksi siten, että tiedonantovelvollisesta käytettäisiin nykyistä täsmällisempää ilmaisua. Tiedonantovelvollinen olisi rahastoyhtiö, eikä sijoitusrahasto.

Pykälän 1 momentin selkeyttämiseksi puhelinyhteisöjä koskeva tiedonantovelvollisuus säädettäisiin asiasisältöä muuttamatta 4 momentissa.

Pykälän 5 momentissa säädettäisiin sairausvakuutusmaksun määräämistä varten tarvittavasta suomalaisen työnantajan ja eläkelaitoksen tiedonantovelvollisuudesta. Säännös koskisi myös niitä tilanteita, joissa palkan maksaa tosiasiallisesti samaan taloudelliseen kokonaisuuteen kuuluva ulkomainen emo-, tytär- tai sisaryritys taikka sellainen ulkomainen yritys, jossa suomalaisella työnantajalla on määräysvalta. Eläkelaitosten tiedonantovelvollisuus tarkoittaisi erityisesti MYEL- ja YEL-työtulon ilmoittamista verohallinnolle. Sääntely olisi päällekkäistä sairausvakuutuslain, maatalousyrittäjien eläkelain ja yrittäjien eläkelain kanssa, mutta tiedonantovelvollisuuden kattavan sääntelyn vuoksi näistäkin tiedonantovelvollisuuksista on tarpeen säätää nimenomaan verotusta koskevassa lainsäädännössä. Säännösten lisääminen verotusmenettelystä annettuun lakiin merkitsee myös sitä, että Verohallitus voi tiedonantovelvollisuutta koskevassa päätöksessään antaa täsmennyksiä määräyksiä tiedonantovelvollisuuden sisällöstä. Lisäksi tiedonantovelvollisuutta koskevia sanktiomääräyksiä voidaan soveltaa näiden tietojen antamisessa tapahtuneisiin laiminlyönteihin.

22 §. *Tietojen antamista koskevat erityiset määräykset.* Pykälän 1 momentissa tarkennettaisiin ja ajanmukaistettaisiin säännöstä tiedon kohteena olevan verovelvollisen tai muun vastaavan yksilöinnistä. Yksilöinti tapahtuisi nimen lisäksi henkilötunnuksella tai yritys- ja yhteisötunnuksella. Jos tiedonantovelvollisella ei olisi hallussaan näitä tietoja, tulisi verovelvollinen tai muu taho yksilöidä tiedonantovelvollisen hallussa olevilla mahdollisilla muilla tunnistetiedoilla. Muita tunnistetietoja ovat esimerkiksi syntymäaika, ja yhteystiedoilla tarkoitetaan esimerkiksi osoitetietoa.

Pykälän 2 momentin mukaan tiedot tulisi antaa veroviranomaisille salassapitosääntösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä. Sääntö on tarpeen, jotta varmistetaan salassa pidettävien tietojen saanti verotusta varten. Käytännössä sääntöksen sisällyttäminen lakiin ei sinällään muuta nykyistä oikeustilaa sen enempää s-vullisen yleisen kuin erityisenkään tiedonantovelvollisuuden asiasisällön osalta. Ehdotulla sääntökseällä ei olisi myöskään vaikutusta esimerkiksi oikeusapua koskevien kansainvälisten sopimusten ja lainsäädännön mukaisiin käyttö- ja luovutusrajoituksiin, sillä niitä voidaan pitää erityissääntönsinä suhteessa tähän yleissääntöeseen.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin tietojen antamisesta sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen. Lain mukaan Verohallitus voisi määrätä tietojen antamisesta sähköisesti. Verohallitus määräisi asiasta tiedonantovelvollisuutta koskevassa päätöksessään. Velvollisuutta ei kuitenkaan voitaisi asettaa luonnollisille henkilöille ja kuolinpesille, ellei kyse olisi elinkeinotoimintaan taikka maa- tai metsätalouteen liittyvistä tiedoista. Kaikilla tiedonantovelvollisilla olisi kuitenkin mahdollisuus antaa tiedonantovelvollisuutensa piiriin kuuluvat tiedot sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen. Sähköistä tiedonsiirtoa koskevia määräyksiä voitaisiin antaa sen mukaan kuin verohallinto kykenee tarjoamaan luotettavia sähköisiä asiointipalveluja.

Sähköisellä tiedonsiirtomenetelmällä tarkoitetaan tässä samaa kuin sähköisestä asiointista viranomaistoiminnassa annetussa laissa. Lain 4 §:n 1 kohdan mukaan sähköisellä tiedonsiirtomenetelmällä tarkoitetaan telekopiota ja telepalvelua, kuten sähköistä lomaketta, sähköpostia tai käyttöoikeutta sähköiseen tietojärjestelmään, sekä muuta sähköiseen tekniikkaan perustuvaa menetelmää, jossa tieto välittyy langatonta siirtotietä tai kaapelia pitkin; ei kuitenkaan puhelua. Verohallitus voisi myös tältä osin määrittellä päätöksessään nimenomaiset tietovälineet, joilla tieto tulee antaa.

Tietoja annettaessa tulisi huolehtia siitä, että henkilötiedot ovat suojattuja henkilötietolain 32 §:n 1 momentissa tarkoitettulla tavalla. Henkilötietolain mukaan rekisterinpitäjän on toteutettava tekniset ja organisatoriset

toimenpiteet henkilötietojen suojaamiseksi asiattomalta pääsylvä tietoihin ja vahingossa tai laittomasti tapahtuvalta tietojen hävittämiseltä, muuttamiselta, luovuttamiselta, siirtämiseltä taikka muulta laittomalta käsittelyltä. Toimenpiteiden toteuttamisessa on otettava huomioon käytettävissä olevat tekniset mahdollisuudet, toimenpiteiden aiheuttamat kustannukset, käsiteltävien tietojen laatu, määrä ja ikä sekä käsittelyn merkitys yksityisyyden suojan kannalta. Tietojen suojaus tulee ehdotuksen mukaan selvittää ennen tietojen antamisen tyyliin ryhtymistä.

22 a §. *Laiminlyöntimaksu.* Pykälässä säädettäisiin kattavasti tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnin vuoksi määrättävästä laiminlyöntimaksusta. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin vähäisen laiminlyönnin, 2 momentissa olennaisen laiminlyönnin ja 3 momentissa tahallisen tai törkeän huolimattoman laiminlyönnin seuraamuksista. Pykälä vastaisi rakenteeltaan lain 32 §:n veronkorotussääntöistä. Huolimattomuuden asteen määrittelyssä noudatettaisiin pääosin vastaavia periaatteita ja käytäntöjä kuin veronkorotuksen määräämisessä on noudatettu.

Laiminlyöntimaksun määräämiseen liittyisi harkintaa. Sääntöksen sanamuoto mahdollistaa myös sen, että laiminlyöntimaksu jätetään perustellusta syystä määräämättä. Näin voitaisiin menetellä erityisesti pykälän 1 momentin tarkoittamissa vähäisissä laiminlyönneissä.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin lisäksi siitä, että laiminlyöntimaksua määrättäessä kiinnitettäisiin huomiota myös siihen, kuinka merkittävää tietomäärää laiminlyönti koskee. Tästä periaatteesta on tarpeen sisällyttää lakiin erillinen maininta. Laiminlyötyjen tietojen määrä vaikuttaisi laiminlyöntimaksun suuruuteen ensinnäkin sovellettaessa kutakin momenttia erikseen. Jos esimerkiksi pienyritys antaisi työnantajan vuosi-ilmoituksen myöhässä, laiminlyöntimaksun suuruus voisi olla esimerkiksi vain 100 euroa tai maksu voitaisiin jättää kokonaan määräämättäkin. Jos vastaava ajallinen myöhästyminen koskisi yritystä, jonka antama vuosi-ilmoitus koskee tuhansia palkansaajia, laiminlyöntimaksun suuruus olisi korkeampi. Toisaalta tietojen määrä vaikuttaisi myös siihen, pidetäänkö itse laiminlyöntiä ensimmäisessä momentissa

tarkoitettulla tavalla vähäisenä vai toisessa momentissa tarkoitettulla tavalla olennaisena. Jos esimerkiksi pienyrityksen, jolla on muutama työntekijä, antamasta vuosi-ilmoituksesta puuttuvat työntekijöiden henkilötunnukset, laiminlyöntiä voidaan pitää vähäisenä, mutta jos vastaava virhe koskee työnantaja, jolla on satoja tai tuhansia työntekijöitä, virhettä voitaisiin pitää olennaisena. Verohallitus antaisi tarkemmat yhtenäistävät ohjeet laiminlyöntimaksun määrittämisestä erityyppisissä tilanteissa.

Laiminlyöntimaksu voitaisiin määrätä myös silloin, kun asiakirja tai muu tieto annetaan sen antamiselle säädetyn määräajan jälkeen. Yleisten hallinto-oikeudellisten periaatteiden ja käytäntöjen mukaisesti tiedonantovelvolliselle voidaan perustellusta syystä hakemuksesta myöntää pidennys asiakirjan tai muun tiedon antamiselle. Mahdollista on myös se, että tiedonantovelvollisuuden täyttämisen esteenä on force majeure -tyyppinen peruste. Jos lykkäys myönnettäisiin tai jos pakottava syy olisi estänyt velvollisuuden määräajassa täyttämisen, laiminlyöntimaksua ei määrättäisi.

Laiminlyöntimaksun määrittäminen edellyttäisi aina tiedonantovelvollisen kuulemistä. Tiedonantovelvolliselle varattaisiin aina tilaisuus tiedoissa olevan virheen tai puutteen korjaamiseen. Tiedonantovelvollinen voisi myös selvittää myöhästymisen tai puutteen syyt tai esittää muita asioita vaikuttavia seikkoja. Kuulemiskirjeessä kerrottaisiin, mitä selvitystä tiedonantovelvollisen toivotaan esittävän ja miksi. Veroviranomaisen kuulemiskirjeeseen tulisi olla todistettavasti lähtenyt tiedonantovelvolliselle. Tavallinen postikirje olisi riittävä, mutta asiakirjoihin merkittäisiin, milloin kirje on annettu postin kuljetettavaksi.

Laiminlyöntimaksu määrättäisiin täysin sadoin euroin, joten pienin määrättävä maksu olisi 100 euroa.

Pykälän 5 momentissa säädettäisiin, että laiminlyöntimaksua ei voitaisi määrätä kotitalouksille. Kotitalous määritellään säännöksessä muuksi kuin elinkeinotoimintaa tai maa- tai metsätaloutta harjoittavaksi luonnolliseksi henkilöksi tai kuolinpesäksi. Kotitaloudet eivät useinkaan ole tietoisia kaikista yhteiskunnallisista velvollisuuksista. Sen si-

jaan jos luonnollinen henkilö harjoittaa elinkeinotoimintaa taikka maa- tai metsätaloutta, hänellä tulee mainitun toiminnan osalta olla samat oikeudet ja velvollisuudet kuin muillakin yritystoimintaa harjoittavilla.

Pykälän 6 momentissa säädettäisiin siitä, että laiminlyöntimaksu ei olisi verotuksessa vähennyskelpoinen. Laiminlyöntimaksu tilitettäisiin valtiolle. Seuraamukset laiminlyöntimaksun maksamisesta määräajan jälkeen laskettaisiin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetun lain mukaisesti samalla tavalla kuin maksuunpannulle verolle.

23 §. *Tarkastusoikeus.* Pykälän 2 ja 3 momentit kumottaisiin. Laiminlyöntimaksu olisi riittävä sanktio tiedonantovelvollisuuden laiminlyöntitilanteissa.

23 a §. *Muutoksenhaku.* Pykälässä säädettäisiin tiedonantovelvollisuuteen liittyvästä muutoksenhausta.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin tiedonantovelvollisuuden perusteisiin liittyvästä muutoksenhausta. Jos verohallinnon viranomaisen katsoo, että joku on tiedonantovelvollisuutta koskevien säännösten nojalla velvollinen antamaan tietoja, ja kyseinen itse katsoo, että tällaista velvollisuutta ei ole tai että tiedonantovelvollisuus on rajoitetumpi kuin verohallinnon viranomaisen on katsonut, tiedonantovelvollisuudesta annettaisiin kirjallinen valituskelpoinen päätös, josta olisi mahdollista valittaa siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Pykälässä säädettävä menettely vastaisi nykyistä käytäntöä. Tällaisia päätöksiä on annettu lähinnä erityiseen tiedonantovelvollisuuteen liittyen. Muutoksenhakuoikeus ei koskisi Verohallituksen yleisestä tiedonantovelvollisuudesta antamaa päätöstä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin muutoksenhausta laiminlyöntimaksun määrittämisestä koskevaan Verohallituksen tai veroviraston päätökseen. Muutosta haettaisiin ensiasteessa päätöksen tehneeltä viranomaiselta oikaisuvaatimuksella. Oikaisuvaatimus olisi tehtävä viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen kalenterivuoden alusta, jona laiminlyöntimaksua koskeva päätös on tehty. Oikaisuvaatimuksen voisi tehdä vain tiedonantovelvollinen. Koska tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnissä ei ole kysymys tiedonantovelvolliseen kohdistuvasta verotuksesta,

ei ole tarpeen, että myös veroasiamiehellä olisi muutoksenhakuoikeus taikka että oikaisuvaatimus käsiteltäisiin ensiasteessa verotuksen oikaisulautakunnassa. Tämä olisi myös käytännössä ongelmallista, koska toimivaltaisen veroasiamiehen ja verotuksen oikaisulautakunnan yksiselitteinen määrittäminen on tiedonantovelvollisuuteen liittyvän menettelyn vuoksi ongelmallista.

Pykälän 3 momentin mukaan oikaisuvaatimukseen annetusta päätöksestä haettaisiin muutosta valiittamalla siltä hallinto-oikeudelta, jonka tuomiopiiriin tiedonantovelvollisen kotikunta kuuluu.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin 1 ja 3 momentissa tarkoitettujen päätösten tiedoksiantomenettelystä.

Pykälän 5 momentissa säädettäisiin valitusmahdollisuudesta korkeimpaan hallinto-oikeuteen.

Pykälän 6 momentissa säädettäisiin siitä, että mahdollisesti palautettavalle laiminlyöntimaksulle maksettaisiin palautuskorkoa siten kuin veronkantolaissa säädetään.

32 §. *Veronkorotus*. Pykälän 1 momenttia täsmennettäisiin siten, että sitä sovellettaisiin yksinomaan verovelvollisen ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyöntitilanteisiin. Säännöksen 1 momentin perusteella on nykyisin määrätty veronkorotuksia muun muassa asuntoyhteisölle, jos se ei ole antanut lain 17 §:n 3 momentissa tarkoitettuja tietoja osakkaiden omistamista huoneistoista. Jatkossa näissä tilanteissa määrättäisiin laiminlyöntimaksu.

Ilmoittamisvelvollisuudesta ja sen sisällöstä säädetään lain 2 luvussa, ja 32 §:n tarkoittama veronkorotus voitaisiin määrätä vain mainitun luvun tarkoittaman ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönnistä. Vastaavasti 22 a §:n tarkoittama laiminlyöntimaksu määrättäisiin vain lain 3 luvun tarkoittamasta sivullisen tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnistä. Raja veronkorotuksen ja laiminlyöntimaksun välillä määräytyisi siten sillä perusteella, onko kysymys verovelvollisen ilmoittamisvelvollisuudesta vai sivullisen tiedonantovelvollisuudesta.

34 §. *Verotuksessa hyväksi luettavat ennakot*. Pykälästä poistettaisiin viittaus kumottavaksi ehdotettuun ennakoperintälain 33 §:ään.

88 §. *Veronhuojennus*. Pykälän 1 ja 3 momentin mukaan toimivalta käsitellä verosta vapauttamista koskevia hakemuksia olisi verovirastolla. Säännös Verohallituksen määräämistä ehdoista poistettaisiin. Pykälän 4 momenttia muutettaisiin siten, että euro-määräinen toimivaltaraja Verohallituksen ja verovirastojen välillä poistettaisiin. Valtiovarainministeriö ja Verohallitus voisivat pitää itselleen periaatteellisesti tärkeän asian ratkaisemisen.

1.6. Yhtiöveron hyvityksestä annettu laki

11 §. Pykälä ehdotetaan kumottavaksi. Osinkoa koskevasta tiedonantovelvollisuudesta säädettäisiin verotusmenettelystä annetun lain 15 §:n 1 momentissa, ja tarkemmat määräykset annettaisiin Verohallituksen tiedonantovelvollisuutta koskevassa päätöksessä.

Lakia sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2004 annettaviin tietoihin.

1.7. Eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annettu laki

4 §. Pykälää muutettaisiin siten, että Verohallituksen määräämä verovirasto käsitelisi laissa tarkoitettuja veronhuojennusasioita.

7 § ja 8 §. Pykälät muutettaisiin vastaamaan ehdotettua 4 §:n muutosta.

Edellä mainitut säännökset tulisivat voimaan lain voimaantulopäivänä. Verohallitus antaisi toimivaltaista verovirastoa koskevan määräyksensä heti lain tultua voimaan ja Verohallituksessa tuolloin vireillä olevat hakemukset siirrettäisiin asianomaiseen verovirastoon käsiteltäväksi.

1.8. Veronkantolaki

27 b §. Lakiin lisättävässä 27 b §:n 1 momentissa säädettäisiin yleisestä veronpalautuskoron suuruudesta. Jos muussa laissa olisi palautuskorkoa koskeva erityissäännös, sitä sovellettaisiin tämän yleissäännöksen asemesta. Korkotasoa määräytyisi kunkin kalenterivuoden ajaksi sitä kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettua viitekoron perusteella siten, että korko olisi viitekorko vähennettynä kahdella

prosenttiyksiköllä. Korke määräytyisi vuotuisena korkona. Palautuskorke ei olisi tuloverotuksessa veronalaista tuloa. Korkotulon verovapaus olisi riippumaton siitä, minkälaisesta tuloverolain mukaisesta tulosta olisi kysymys. Korke olisi siis verovapaa, vaikka sen perusteena olisi elinkeinotoiminnasta tai maataloudesta johtuva veronpalautus.

Säännös tulisi voimaan siten, että korke laskettaisiin voimassa olevan veronkantoasetuksen 11 §:n mukaisesti lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun saakka 9 prosentin kiinteän korkokannan mukaan ja seuraavan kuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen tämän lain tarkoittamalla tavalla.

1.9. Valmisteverotuslaki

39 §. Pykälän 1 momenttiin lisättäisiin palautettavalle valmisteverolle maksettavan koron määrää koskeva säännös. Korkotaso määräytyisi kunkin kalenterivuoden ajaksi sitä kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettua viitekorkon perusteella siten, että korke olisi viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Korke määräytyisi vuotuisena korkona. Säännös vastaisi veronkantalakiin ehdotettavaa palautuskorkoa koskevaa säännöstä. Lisäksi momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös pienimmästä palautettavasta määrästä, jolle ei makseta korke. Palautuskorke ei olisi tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

Pykälän 2 momenttiin lisättäisiin liikaa palautetulle, takaisin perittävälle valmisteverolle laskettavan koron määrää koskeva säännös. Säännös vastaisi pykälän 1 momenttiin ehdotettavaa palautuskorkoa koskevaa säännöstä. Korke laskettaisiin liikaa palautetun valmisteveron maksupäivästä takaisin perinnälle määrättyyn eräpäivään saakka, viimeksi mainittu päivä mukaan lukien. Eräpäivän jälkeen korkoon sovellettaisiin veronlisäyksestä ja viivekorosta annettua lakia. Lisäksi 39 §:n 2 momenttia ehdotetaan tarkennettavaksi siten, että korke voitaisiin periä sekä hakemuksen perusteella liikaa palautetulle että tullin omaaloitteisesti liikaa palauttamalle valmisteverolle. Lisäksi momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös pienimmästä takaisin perittävästä määrästä, jolle ei makseta korke. Peritty korke ei olisi tuloverotukses-

sa vähennyskelpoinen meno.

Pykälän 1 ja 2 momentin koron määrää koskeva säännös tulisi voimaan kuten veronkantalain palautuskorkoa koskevan säännöksen osalta on ehdotettu. Korke laskettaisiin voimassa olevan valmisteverotusasetuksen 6 §:n mukaisesti lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun saakka yhdeksän prosentin kiinteän korkokannan mukaan ja seuraavan kuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen tämän lain tarkoittamalla tavalla.

1.10. Tullilaki

39 §. Pykälän 2 momenttiin lisättäisiin säännökset palautettavalle tullille laskettavan koron määrästä sekä siitä, että korke ei maksettaisi 17 euroa pienemmälle määrälle. Lisäksi pykälän sanamuotoon tehtäisiin joitakin teknisluontoisia tarkennuksia.

Palautettavalle tullille maksettavan koron määrää koskeva säännösehdoitus vastaisi veronkantalakiin ja valmisteverotuslakiin ehdotettavia palautuskorkoa koskevia muutosehdotuksia.

Nykyinen kiinteä yhdeksän prosentin vuotuisen korkokanta on ollut sama vuodesta 1982 lähtien. Palautettavalle tullin määrälle suoritettavan koron määrä säädettiin tuolloin samaksi kuin muussa verotuksessa sovellettava korke. Koron määrää ei tarkistettu Suomen liittyessä Euroopan unioniin. Vastaavista syistä kuin veronkantalain ja valmisteverotuslain muutosehdotusten osalta esitetään, olisi perusteltua sitoa myös tullilain nojalla suoritettavan palautuskoron korkokanta yleiseen markkinakorkotasoon.

Palautuskorke määräytyisi vuotuisena korkona, jonka korkokanta olisi sidottu yleiseen markkinakorkotasoon. Korkotaso määräytyisi kunkin kalenterivuoden ajaksi sitä kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettua viitekorkon perusteella. Korke olisi viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Vuonna 2004 näin määritelty korke olisi suuruudeltaan 0,5 prosenttia.

Tulliverotusmenettelyn kannalta olisi tarkoituksenmukaista ja verovelvollisenkin kannalta selkeää, että verotuksessa ja tulliverotuksessa sovellettavat palautuskorot määräytyisivät edelleen yhdenmukaisin perus-

tein. Ehdotuksen mukaan määräytyvä palautuskoron määrä olisi myös koodeksin 241 artiklan mukainen. Tullilain mukaan palautettavalle tullin määrälle maksettava korko määräytyisi samoin perustein kuin muulla verotuksessa palautettaville määrille lasketavien korkojen määrä.

Pykälän 2 momenttiin lisättäisiin myös säännös pienimmästä palautettavasta määrästä, jolle ei makseta korkoa. Ehdotus vastaisi tältä osin tulliasetuksen 3 §:ää, jonka mukaan korkoa ei makseta 17 euroa pienemmälle tullipalautukselle.

Palautuskorko ei olisi tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

Pykälän 2 momentin koron määrää koskeva säännös tulisi voimaan kuten veronkantomäärä ja valmisteverotuslain palautuskorkoa koskevien säännösten osalta ehdotetaan. Korko laskettaisiin tulliasetuksen 3 §:n mukaisesti lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun saakka yhdeksän prosentin kiinteän korkokannan mukaan, jonka jälkeen seuraavan kuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen palautuskorko laskettaisiin ehdotetulla tavalla.

1.11. Perintö- ja lahjaverolaki

53 ja 54 §. Kummankin pykälän 1 momentissa säädettäisiin siitä, että toimivalta käsitellä verosta vapauttamista koskevia hakemuksia olisi verovirastolla. Säännös Verohallituksen määräämistä ehdoista poistettaisiin. Kummankin pykälän 2 momenttia muutettaisiin siten, että euromääräinen toimivaltaraja Verohallituksen ja verovirastojen välillä poistettaisiin. Valtiovarainministeriö ja Verohallitus voisivat pidättää itselleen periaatteelliselta kannalta tärkeän asian ratkaisemisen.

Lakia sovellettaisiin niihin hakemuksiin, jotka tulevat vireille lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.

1.12. Työnantajan sosiaaliturvamaksusta annettu laki

14 §. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin siitä, että toimivalta käsitellä verosta vapauttamista koskevia hakemuksia olisi verovirastolla. Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, et-

tä valtiovarainministeriö ja Verohallitus voisivat pidättää itselleen periaatteelliselta kannalta tärkeän asian ratkaisemisen.

Lakia sovellettaisiin niihin hakemuksiin, jotka tulevat vireille lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.

1.13. Arvonlisäverolaki

210 §. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin siitä, että toimivalta käsitellä verosta vapauttamista koskevia hakemuksia olisi verovirastolla. Säännös Verohallituksen ja Tullihallituksen määräämistä ehdoista poistettaisiin. Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että valtiovarainministeriö ja Verohallitus voisivat ottaa ratkaistavakseen periaatteelliselta kannalta tärkeän asian. Verohallituksen osalta tämä koskisi vain veroviraston käsiteltäviä asioita.

Lakia sovellettaisiin niihin hakemuksiin, jotka tulevat vireille lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.

1.14. Varainsiirtoverolaki

52 §. *Veronhuojennus ja maksunlykkäys.* Pykälän 1 momentissa säädettäisiin siitä, että toimivalta käsitellä verosta vapauttamista koskevia hakemuksia olisi verovirastolla. Säännös Verohallituksen määräämistä ehdoista poistettaisiin. Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että valtiovarainministeriö ja Verohallitus voisivat pidättää itselleen periaatteelliselta kannalta tärkeän asian ratkaisemisen.

Lakia sovellettaisiin niihin hakemuksiin, jotka tulevat vireille lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.

1.15. Arpajaisverolaki

18 §. *Verosta vapauttaminen ja veron suorittamisen lykkäys.* Pykälän 1 momentissa säädettäisiin siitä, että toimivalta käsitellä verosta vapauttamista koskevia hakemuksia olisi verovirastolla. Säännös Verohallituksen määräämistä ehdoista poistettaisiin. Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että valtiovarainministeriö ja Verohallitus voisivat pidättää itselleen periaatteellisesti tärkeän asian ratkaisemisen.

Lakia sovellettaisiin niihin hakemuksiin, jotka tulevat vireille lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.

2. Voimaantulo

Säännöksistä osaa sovellettaisiin lain voimaantulopäivästä, osaa verovuoden 2004 verotuksessa ja osaa verovuoden 2005 verotuksessa.

Verohallinnon sisäisen toimivallan uudelleenjärjestelyyn liittyviä säännöksiä sovellettaisiin lain voimaantulopäivästä alkaen. Näitä olisivat veronhuojennusasioihin ja yleishyödyllisten yhteisöjen verovapautta koskeviin asioihin liittyvät toimivaltasäännökset. Veronpalautuskoron määräytymistä koskevia säännöksiä sovellettaisiin lain voimaantulopäivää seuraavan toisen kuukauden alusta laskettavaan korkoon.

Aineelliseen verotukseen liittyviä sijoitusrahasto-osuuksien hankintamenon vähentä-

misjärjestystä koskevaa tuloverolain 47 §:ää sekä verotusta keventäviä muutoksia, kuten tietoliikenneyhteyden verovapautta henkilö-
kuntaetuutena ja varallisuusverotuksen veropohjaa kaventavia säännöksiä, sovellettaisiin ensimmäisen kerran verovuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa. Myös eräitä sivullisen tiedonantovelvollisuutta koskevia säännöksiä sovellettaisiin jo verovuodelta 2004 annettavia tietoja koskien. Verovuodesta 2005 alkaen sovellettaisiin esimerkiksi pääomatulojen tulonhankkimismenojen vähennyskelpoisuutta rajoittavaa tuloverolain 54 §:ää.

Kunkin säännöksen ehdotettu voimaantuloajankohta ilmenee tarkemmin säännöksen yksityiskohtaisesta perustelusta.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki**tuloverolain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun tuloverolain (1535/1992) 42 §:n 2 ja 3 momentti, 47 §:n 4 momentti, 74 §:n 1 momentin 2 kohta ja 112 §:n 1 momentti, sellaisina kuin niistä ovat 42 §:n 2 ja 3 momentti laissa 475/1998, sekä *lisätään* 54 §:ään uusi 2 momentti, 69 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laeissa 1086/2000 ja 1065/2003, uusi 4 momentti sekä lakiin uusi 112 a § seuraavasti:

42 §

Muusta yhtiöstä kuin pörssi-yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuus

 Jos sellainen osakas, jota ei työntekijäin eläkelain (395/1961) 1 d §:n mukaan pidetä mainittuun yhtiöön työsuhteessa olevana, on verovuonna käyttänyt omana tai perheensä asuntona yhtiön varoihin kuuluvaa asuntoa, asunnon arvo vähennetään hänen osakkeidensa arvosta yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuutta laskettaessa.

Elinkeinotoimintaa harjoittavan osakeyhtiön sellaisen osakkaan, jota ei työntekijäin eläkelain 1 d §:n mukaan pidetä mainittuun yhtiöön työsuhteessa olevana, osakkeiden hankintaan käytetty korollinen velka vähennetään hänen osakkeidensa arvosta yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuutta laskettaessa.

47 §

Omaisuuksien hankintamenon laskemista koskevia erityisiä säännöksiä

 Arvo-osuusjärjestelmään kuuluvat osuudet tiettyyn omaisuuteen, sijoitusrahaston rahasto-osuudet ja yhteissijoitusyrityksen osuudet katsotaan luovutetuiksi, jollei verovelvollis-

nen muuta näytä, siinä järjestyksessä kuin ne on saatu.

54 §

Tulonhankkimismenot

 Verovelvollinen voi vähentää myös arvopapereiden, arvo-osuuksien ja muun näihin rinnastettavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuneet menot siltä osin, kuin ne verovuonna ylittävät 50 euron suuruisen omavastuuosuuden. Omavastuuosuuden katsotaan kattavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuneet menot myös siltä osin, kuin omaisuus tai sen tuottama tulo ei ole veronalaista.

69 §

Tavanomainen henkilökuntaetu

 Veronalaista tuloa ei synny myöskään työntekijän työkäyttöä varten järjestetyn tietoliikenneyhteyden yksityiskäytöstä.

74 §

Merityötulo

Merityötulolla tarkoitetaan laivanisännän tai Verohallituksen määräämän muun tähän

rinnastettavan aluksen liikennöintiä hoitavan työnantajan palveluksessa, bruttovetoisuudeltaan vähintään 100 rekisteritonnin aluksessa tehdystä aluksen liikennöintiin liittyvästä työstä rahana tai rahanarvoisena etuutena saatua palkkatuloa, edellyttäen että:

2) alus on Merenkulkulaitoksen, Varustamoliikelaitoksen tai muun laivaisännän alus, jota käytetään viranomaisen tilaamissa tehtävissä merialueella;

112 §

Eläketulon jaksottaminen

Jos verovuonna saatu lakisääteiseen eläketurvaan perustuva vähintään 500 euron suurin eläketulo kohdistuu vähintään kolmen kuukauden ajalta verovuotta edeltäneeseen aikaan, eläketulo jaksotetaan verovelvollisen vaatimuksesta sen vuoden ansiotuloksi, johon eläke kohdistuu. Jos edellä tarkoitettu kerralla saatu eläketulo kohdistuu useampaan vuoteen kuin verovuoteen ja kahteen verovuotta edeltäneeseen vuoteen, se jaksotetaan kolmeksi yhtä suureksi eräksi verovuodelle ja kahdelle sitä edeltäneelle vuodelle. Koko eläketulolle tällä tavoin laskettu vero maksuunpannaan sen vuoden verona, jona tulo on saatu.

112 a §

Eräiden takaisin perittyjen etuustulojen oikaisu

Jos verovelvollinen maksaa takaisin aikaisempaan vuonna aiheetta saamaansa eläkettä,

opintorahaa tai muuta veronalaista lakisääteistä etuutta niin myöhään, että suoritusta ei voida ottaa huomioon etuuden maksajan antamassa vuosi-ilmoituksessa, takaisin maksettu määrä vähennetään takaisinmaksuvuoden verotuksen oikaisuna samalla tavoin kuin puhtaasta ansiotulosta valtion- ja kunnallisverotuksessa tehtävät vähennykset. Vähennys tehdään muiden vähennysten jälkeen ennen perusvähennystä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettulla tavalla menetellään myös, jos eläkkeen, opintorahan tai muun veronalaisen lakisääteisen etuuden maksaja perii verovelvolliselta samasta tai muusta etuudesta takaisin suorituksen, jonka etuuden maksaja on aikaisempaan vuonna aiheetta maksanut verovelvolliselle.

Jos eläkkeen, opintorahan tai muun lakisääteisen etuuden maksaja maksaa eläkkeestä tai muusta suorituksesta aikaisemman eläkkeen tai veronalaisen etuuden maksajalle suorituksen, jonka tämä on aikaisemmin samalta ajalta maksanut verovelvolliselle, suoritusta ei lueta veronalaiseksi tuloksi sinä vuonna, jona se maksetaan aikaisemmalle etuuden maksajalle. Aikaisemmin maksettu suoritus on sen vuoden veronalaista tuloa, jona se on saatu.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lain 47 §:n 4 momenttia, 69 §:n 4 momenttia ja 74 §:n 1 momentin 2 kohtaa sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.

Lain 54 §:n 2 momenttia sekä 112 §:ää sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2005 toimitettavassa verotuksessa.

Lain 112 a §:ää sovelletaan 1 päivänä tammikuuta 2005 tai sen jälkeen takaisin maksetuihin tai takaisin perittyihin etuuksiin.

2.

Laki**varallisuusverolain 10 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun varallisuusverolain (1537/1992) 10 §:n
 1 kohta seuraavasti:

10 §

Verovapaat varat

Veronalaisia varoja eivät ole:

1) yksinomaan verovelvollisen ja hänen perheensä henkilökohtaiseen käyttöön tarkoitettu koti- ja muu irtaimisto mukaan lukien tavanomaiset omassa tai perheen käytössä olevat kulkuneuvot, tavanomaisten kulutus-tavaroiden tai -palveluiden myyntiä osuuskuntalain (1488/2001) 1 luvun 2 §:n 1 mo-

mentissa tarkoitetulla tavalla harjoittavien kulutusosuuskuntien ja osuuspankkien tavanomaiset osuudet; tavanomaista arvo kkaammat korut sekä taide- ja arvoesineet ovat kuitenkin veronalaisia varoja;

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.

3.**Laki****rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain 8 §:n 2 momentin kumoamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §	2 §
Tällä lailla kumotaan rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta 11 päivänä elokuuta 1978 annetun lain (627/1978) 8 §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on laissa 1120/1996.	Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 2004. Lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 annettaviin tietoihin.

4.

Laki**ennakkoperintälain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 20 päivänä joulukuuta 1996 annetun ennakkoperintälain (1118/1996) 33 § sekä
muutetaan 2 §:n 1 momentti, 34 §, 36 §:n 2 momentti, 44 §:n 4 momentti ja 56 §,
 sellaisina kuin niistä ovat 44 §:n 4 momentti laissa 905/2001 ja 56 § osaksi viimeksi maini-
 tussa laissa, seuraavasti:

2 §

Ennakkoperinnän toimittamisen tavat

Ennakkoperintä toimitetaan ennakonpidä-
 tyksenä. Jos tässä laissa säädetään tai Vero-
 hallitus tämän lain nojalla määrää, ennako-
 perintä toimitetaan ennakonkantona. Vero-
 hallitus voi määrätä, että yhteensä enintään
 7 000 euron suuruiset ennakonkannon alaiset
 tulot voidaan ottaa huomioon ennakonpidä-
 tyksen perusteiden laskennassa.

34 §

Satunnaisesti palkkaa maksava työnantaja

Valtioneuvoston asetuksella säädetään sii-
 tä, ketä pidetään satunnaisesti palkkaa mak-
 savana työnantajana.

36 §

Palkkakirjanpito ja muistiinpanovelvollisuus

Kirjanpitovelvollisen on säilytettävä tämän
 lain mukaisia suorituksia koskeva palkkakir-
 janpitonsa kymmenen vuotta tilikauden pää-
 tymisestä noudattaen muutoin, mitä kirjanpi-
 tolaissa (1336/1997) kirjanpitoaineiston säi-
 lytysajasta säädetään. Muistiinpanot ja tosi-
 teet on säilytettävä kuusi vuotta sen vuoden
 lopusta lukien, jonka aikana suoritus on mak-
 settu.

44 §

Veronkorotus

Jos veroa ei voida edellä tarkoitettulla taval-
 la korottaa, verovirasto voi määrätä makset-
 tavaksi enintään 15 000 euron suuruisen ve-
 ronkorotuksen. Veronkorotuksen määräämi-
 nen edellyttää tällöin, että suorituksen mak-
 saja on todistettavasti lähetetystä kehotukses-
 ta huolimatta laiminlyönyt rekisteri- tai val-
 vontailmoituksen antamisen tai antanut il-
 moituksen olennaisesti puutteellisena tai vir-
 heellisenä eikä laiminlyönti ole olosuhteisiin
 nähden tai muutoin vähäinen. Verovirasto
 voi määrätä veronkorotuksen maksettavaksi
 ilmoittamisvelvollisuuden törkeän laimin-
 lyönnin johdosta silloinkin, kun se on toimit-
 tanut maksuunpanon arvioimalla ja oikaissut
 maksuunpanon myöhemmin toimitetun selvi-
 tyksen perusteella sellaiseksi, että maksuun-
 panoa ei toimiteta.

56 §

Veronhuojennus

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuk-
 sesta poistaa:

1) suorituksen maksajalle maksettavaksi
 pannun pidättämättä jätetyn määrän, veron-
 lisäyksen, veronkorotuksen, viivekoron ja
 lykkäyskoron; sekä

2) maksuunpannulle ennakolle suoritetta-
 van viivekoron ja ennakolle lykkäyksen
 vuoksi maksettavan koron.

Verovirasto voi poistaa edellä tarkoitetut määrät silloinkin, kun niitä olisi tilitettävä tai on tilitetty muulle veronsaajalle kuin valtiolle.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa periaatteellisesti tärkeän veroviraston käsiteltävän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan ensimmäisen kerran _____

vuodelta 2004 toimitettavassa ennakkoperinnässä ja mainitulta vuodelta annettaviin tietoihin. Lain 2 §:ää sovelletaan kuitenkin ensimmäisen kerran vuodelta 2005 toimitettavassa ennakkoperinnässä ja lain 44 §:n 4 momenttia vuodelta 2005 annettavien ilmoitusten laiminlyönteihin.

Lain 56 §:ää sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

5.

Laki

verotusmenettelystä annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan verotusmenettelystä 18 päivänä joulukuuta 1995 annetun lain (1558/1995) 15, 17, 22 ja 23 §, 32 §:n 1 momentti, 34 §:n 1 momentti sekä 88 §:n 1, 3 ja 4 momentti, sellaisina kuin niistä ovat 15 § osaksi laeissa 1387/1997 ja 981/1999, 17 § laissa 1165/2002, 23 § osaksi laissa 505/1998, 32 §:n 1 momentti ja 88 §:n 4 momentti laissa 907/2001 ja 34 §:n 1 momentti laissa 1122/1996, sekä

lisätään 16 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi mainitussa laissa 1122/1996 sekä laeissa 1127/1996 ja 1172/1998, uusi 8 ja 9 momentti, jolloin nykyinen 8 momentti siirtyy 10 momentiksi, sekä lakiin uusi 22 a ja 23 a § seuraavasti:

15 §

Tulotietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Jokaisen on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot maksamista tai välittämistään rahanarvoisista suorituksista, niiden oikaisuista, saajista ja suoritusten perusteista. Rahanarvoisella suorituksella tarkoitetaan muun ohessa palkkaa, luontoisetua ja palkkiota sekä työstä, tehtävästä tai palveluksesta maksettua korvausta sekä palkintoa, apurahaa, stipendiä, tunnustuspalkintoa, opintotukea, kustannusten korvausta, eläkettä, sosiaalietuutta, osinkoa, osakasläännä, rahasto-osuuden tuottoa, korkoa, vuokraa ja vakuutuskorvausta sekä tekijänoikeudesta, patentista, kaivosoikeudesta tai muusta sen kaltaisesta oikeudesta maksettua korvausta. Tiedot on toimitettava verohallinnolle, vaikka suoritus olisi maksettu ennakonpidätystä toimittamatta taikka suoritus olisi maksettu tai välitetty rajoitetusti verovelvolliselle taikka kyseinen tulo olisi saajalleen verosta vapaa.

Puun ostajan on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot hankinta- ja pystykaupalla myydyin puun myyjistä ja myynneistä.

Puun ostajien tai ostajajärjestöjen on toimitettava metsäntutkimuslaitokselle verokuutiometrin raha-arvon laskemista varten tar-

peelliset tiedot. Metsäntutkimuslaitoksella on oikeus tarkastaa tiedonantovelvollisen hallussa oleva aineisto tietojen oikeellisuuden varmistamiseksi.

Arvopaperimarkkinalaissa (495/1989) tarkoitetun arvopaperinvälittäjän, vakuutusyhtiölaissa (1062/1979) tarkoitetun vakuutusyhtiön, ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetussa laissa (398/1995) tarkoitetun edustuston ja pääasiamiehen, vakuutusyhdistyslaissa (1250/1987) tarkoitetun vakuutusyhdistyksen sekä muun sijoitusneuvontaa tai omaisuudenhoitoa harjoittavan on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot tekemistään tai välittämistään arvopaperikaupoista, kauppojen osapuolista ja maksetuista kauppahinnoista sekä tekemistään tai välittämistään yhteissijoitusyritysten osuuk-sien merkinnöistä ja lunastuksista siltä osin kuin tietoja ei ole toimitettu 17 §:n 1 momentin nojalla.

Edellä 4 momentissa tarkoitetun tiedonantovelvollisen on myös toimitettava kaupankäynnistä vakioiduilla optioilla ja termiineillä annetussa laissa (772/1988) tarkoitetusta vakioidusta optio- ja termiinisopimuksesta, arvopaperimarkkinalain 10 luvun 1 a §:ssä tarkoitetusta vakioituun optioon tai termiiniin rinnastettavasta johdannaissopimuksesta sekä arvopaperimarkkinalain 10 luvun 1 b §:ssä tarkoitetusta muusta johdannaissopimuksesta ja sopimuksen osapuolista verohallinnolle tarpeelliset tiedot.

Arvopaperimarkkina- ja kaupankäynnistä vakioituilla optioilla ja termiineillä annetussa laissa tarkoitetun optioyhteisön on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot selvittämistään oman pääoman ehtoisia arvopapereita koskevista takaisinosto- ja lainaussopimuksista, niihin perustuvista tuloverolain 31 §:n 5 momentissa tarkoitetuista sijoitussijoista sekä sijoitussijoitusten maksajista ja saajista. Arvopaperinvälittäjän on annettava tässä momentissa tarkoitettavat tiedot asiakkaansa lukuun tekemistään takaisinosto- ja lainaussopimuksista.

Poroisännän on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot poronomistajien omistamista poroista.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä annettavista tiedoista, tietojen antamisen ajankohdasta ja tavasta tai rajoittaa tiedonantovelvollisuutta.

16 §

Meno- ja vähennystietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Osakeyhtiön on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot tuloverolain 54 c §:ssä tarkoitettuun osakaslainan takaisinmaksusta.

Sijoituspalveluyrityksistä annetussa laissa (579/1996) tarkoitetun sijoituspalveluyrityksen, ulkomaisen sijoituspalveluyrityksen oikeudesta tarjota sijoituspalveluja Suomessa annetussa laissa (580/1996) tarkoitetun ulkomaisen sijoituspalveluyrityksen sivuliikkeen ja edustuston, arvo-osuusjärjestelmästä annetussa laissa (826/1991) tarkoitetun arvopaperikeskuksen, luottolaitostoiminnasta annetussa laissa (1607/1993) tarkoitetun luottolaitoksen, ulkomaisen luotto- ja rahoituslaitoksen toiminnasta Suomessa annetussa laissa (1608/1993) tarkoitetun sivuliikkeen ja edustuston, tilinhoitajayhteisön ja sen asiamiehen ja sijoitusrahastolaissa (48/1999) tarkoitetun rahastoyhtiön sekä ulkomaisen rahastoyhtiön toiminnasta Suomessa annetussa laissa (225/2004) tarkoitetun ulkomaisen rahastoyhtiön sivuliikkeen ja edustuston on toimitettava verohallinnolle verotusta varten

tarpeelliset tiedot omaisuuden hoidosta tai säilyttämisestä perimistään maksuista.

17 §

Muita tietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Rahastoyhtiön ja ulkomaisen rahastoyhtiön sivuliikkeen tai edustuston on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot verovelvollisen omistamista sekä verovelvolliselta lunastetuista sijoitusrahaston rahasto-osuuksista sekä yhteissijoitusyrityksen osuuksista. Lisäksi on annettava tarvittavat tiedot lunastettujen rahasto-osuuksien ja yhteissijoitusyritysten osuuskien hankintahinnasta ja hankinta-ajankohdasta sekä merkinnän ja lunastuksen yhteydessä perityistä kuluista siltä osin kuin nämä tiedot ovat tiedonantovelvollisella.

Arvopaperikeskuksen on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot arvo-osuusjärjestelmään kuuluvista arvo-osuuksista, arvo-osuusrekisterin tietojen mukaisista omistajista sekä tuoton saajista. Pörsseyhtiön, jonka osakkeet eivät ole arvo-osuusjärjestelmässä, on ilmoitettava osakeluetelosta vastaavat tiedot verohallinnolle. Jos arvo-osuuden haltijaksi on arvo-osuusrekisteriin merkitty hallintarekisteröinnin hoitaja, tiedonantovelvollisuutta ei ole.

Asunto-osakeyhtiön, kiinteistöosakeyhtiön, asunto-osuuskunnan tai muun yhteisön, jonka osakkeet tai osuudet oikeuttavat määrätyn huoneiston hallintaan yhteisön omistamassa rakennuksessa, on toimitettava verohallinnolle osakkaan tai jäsenen verotusta varten tarpeelliset tiedot huoneistosta ja sen käytöstä sekä osakkaan tai jäsenen yhtiölle suorittamista korvauksista.

Puhelinyhteisön ja yhteisön, joka on puhelinyhteisön pääomistaja, on toimitettava verotusta varten tarpeelliset tiedot osakkaidensa tai jäsentensä kalenterivuoden päättyessä omistamista osakkeista, osuustodistuksista tai jäsenkirjoista, jos yhteisössä osakkuus tai jäsenyys ja asiakkuus on erotettu toisistaan. Puhelinyhteisöllä ei ole kuitenkaan tiedonantovelvollisuutta siltä osin kuin puhelinyhteisön osake on liitetty arvo-osuusjärjestelmään.

Suomalaisen työnantajan, joka lähettää työntekijän ulkomaille, sekä eläkelaitoksen on toimitettava verohallinnolle tarpeelliset tiedot vakuutetun sairausvakuutusmaksun määräämistä varten. Työnantajalla on tiedonantovelvollisuus siinäkin tapauksessa, että palkan maksaa sen kanssa samaan taloudelliseen kokonaisuuteen kuuluva ulkomainen emo-, tytär- tai sisaryritys taikka sellainen ulkomainen yritys, jossa suomalaisella työnantajalla on määräämisvalta.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä annettavista tiedoista, tietojen antamisen ajankohdasta ja tavasta tai rajoittaa tiedonantovelvollisuutta.

22 §

Tietojen antamista koskevat erityissäännökset

Tässä luvussa tarkoitetun tiedonantovelvollisen on yksilöitävä tiedon kohteena oleva nimen lisäksi henkilötunnuksella tai yritys- ja yhteisötunnuksella tai, jos näitä tietoja ei ole, tiedonantovelvollisen hallussa olevilla muilla tunniste- ja yhteystiedoilla.

Tässä luvussa tarkoitetut tiedot on annettava verohallinnolle salassapitosäännösten ja muiden tietojen saantia koskevien rajoitusten estämättä.

Verohallitus voi määrätä, että tiedonantovelvollisen on annettava tässä luvussa tarkoitetut tiedot sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen. Luonnollista henkilöä tai kuolinpesää ei voida velvoittaa antamaan tietoja sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen, ellei kyse ole elinkeinotoimintaan taikka maa- tai metsätalouteen liittyvästä tiedonantovelvollisuudesta. Tiedot voidaan antaa sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen, kun tietojen suojaaminen henkilötietolain (523/1999) 32 §:n 1 momentissa tarkoitetulla tavalla on selvitetty.

22 a §

Laiminlyöntimaksu

Tiedonantovelvolliselle voidaan määrätä enintään 2000 euron suuruinen laiminlyöntimaksu, jos:

1) tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi annettavassa ilmoituksessa, muussa tiedossa tai asiakirjassa on vähäinen puutteellisuus tai virhe eikä tiedonantovelvollinen ole noudattanut todistettavasti lähetettyä kehotusta sen korjaamiseen;

2) tiedonantovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen, tiedon tai asiakirjan myöhässä; taikka

3) tiedonantovelvollinen on antanut tiedot muulla tavalla kuin Verohallitus on määrännyt eikä tiedonantovelvollinen ole noudattanut todistettavasti lähetettyä kehotusta asian korjaamiseen.

Jos tiedonantovelvollinen on antanut tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi annettavan ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan olennaisesti puutteellisena tai virheellisenä taikka antanut ne vasta todistettavasti lähetetyn kehotuksen jälkeen, tiedonantovelvolliselle voidaan määrätä enintään 5000 euron suuruinen laiminlyöntimaksu.

Jos tiedonantovelvollinen on tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta antanut olennaisesti väärän ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan taikka ei ole lainkaan antanut ilmoitusta, tiedonantovelvolliselle voidaan määrätä enintään 15 000 euron suuruinen laiminlyöntimaksu.

Laiminlyöntimaksua määrättäessä otetaan huomioon myös tiedonantovelvollisen annettavien tietojen määrä. Laiminlyöntimaksu määrätään täysin sadoin euroin.

Laiminlyöntimaksua ei määrätä luonnolliselle henkilölle tai kuolinpesälle, ellei kyse ole elinkeinotoimintaan taikka maa- tai metsätalouteen liittyvästä tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnistä.

Laiminlyöntimaksu ei ole verotuksessa vähennyskelpoinen meno. Laiminlyöntimaksu tilitetään valtiolle. Laiminlyöntimaksuun sovelletaan veronlisäyksestä ja viivekorosta annettua lakia (1556/1995).

23 §

Tarkastusoikeus

Verohallituksella ja verovirastolla on oikeus tarkastaa kaikki ne asiakirjat, joista edellä tässä luvussa tarkoitettuja tietoja voi olla saa-

tavissa.

23 a §

Muutoksenhaku

Tiedonantovelvollinen saa, siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään, hakea valittamalla muutosta Verohallituksen tai veroviraston päätökseen, joka koskee velvollisuutta antaa tässä luvussa tarkoitettuja tietoja.

Tiedonantovelvollinen saa hakea laiminlyöntimaksua koskevaan Verohallituksen tai veroviraston päätökseen muutosta kirjallisella oikaisuvaatimuksella päätöksen tehneeltä viranomaiselta. Oikaisuvaatimus on tehtävä viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen kalenterivuoden alusta, jona laiminlyöntimaksua koskeva päätös on tehty. Oikaisuvaatimus voidaan kuitenkin tehdä aina 60 päivän kuluessa siitä, kun tiedonantovelvollinen on saanut päätöksestä tiedon.

Tiedonantovelvollinen saa hakea oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen muutosta valittamalla siihen hallinto-oikeuteen, jonka tuomiopiiriin tiedoksiantovelvollisen kotikunta kuuluu. Valitus on tehtävä viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen kalenterivuoden alusta, jona laiminlyöntimaksua koskeva päätös on tehty. Valitusaika on kuitenkin aina vähintään 60 päivää oikaisuvaatimukseen annetun päätöksen tiedoksisaannista.

Edellä 1—3 momentissa tarkoitettu päätös voidaan antaa tiedoksi saantitodistusmenettelyä käyttämättä, jolloin päätös katsotaan saaduksi tiedoksi seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on annettu postin kuljetettavaksi, jollei muuta näytetä.

Tiedonantovelvollinen saa hakea hallinto-oikeuden päätökseen muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Muutoksenhaussa noudatetaan tällöin, mitä 70 ja 71 §:ssä säädetään.

Jos laiminlyöntimaksua muutoksenhaun johdosta palautetaan, palautettavalle maksulle maksetaan veronkantolaisissa säädetty korko maksupäivästä takaisinmaksupäivään.

32 §

Veronkorotus

Jos veroilmoituksessa tai muussa verovelvollisen ilmoittamisvelvollisuuden täyttämiseksi annettavassa ilmoituksessa taikka verovelvollisen antamassa muussa tiedossa tai asiakirjassa on vähäinen puutteellisuus tai virhe eikä verovelvollinen ole noudattanut todistettavasti lähetettyä kehotusta sen korjaamiseen taikka jos verovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen, tiedon tai asiakirjan myöhässä, verovelvolliselle voidaan määrätä enintään 150 euron suuruinen veronkorotus.

34 §

Verotuksessa hyväksi luettavat ennakot

Vuosi-ilmoituksella ilmoitettu ennakonpidätys, kannettavaksi määrätty ennakko, joka on kertynyt viimeistään kuukautta ennen verovuoden verotuksen päättymistä, ennakon täydennysmaksu sekä toisesta valtiosta Suomeen siirretty ennakko käytetään verovuoden verojen suoritukseksi. Toiselle valtiolle siirrettyä ennakkoa ei käytetä verojen suoritukseksi.

88 §

Veronhuojennus

Verovirasto voi hakemuksesta myöntää vapautuksen valtionverosta ja yhteisön tuloverosta sekä kunta kunnallisverosta. Vapautus voi olla osittainen tai täydellinen n.

Jos 1 momentissa mainitusta verosta on myönnetty vapautusta, vapautuspäätös koskee myös veronlisäystä, viivästyskorkoa, viivästyskorkoa vastaavaa korkoa, jäämämaksua, viivekorkoa, lykkäyskorkoa, yhteisökorkoa ja jäännösveron korkoa. Verovirasto voi myös erikseen myöntää vapautuksen edellä tarkoitetuista seuraamuksista silloinkin, kun niitä on tilitetty tai olisi tilitettävä muulle veronsaajalle kuin valtiolle.

6.**Laki****yhtiöveron hyvityksestä annetun lain 11 §:n kumoamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §	2 §
Tällä lailla kumotaan yhtiöveron hyvityksestä 29 päivänä joulukuuta 1988 annetun lain (1232/1988) 11 §.	Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200. Lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 annettaviin tietoihin.

7.

Laki**eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annetun lain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksista 13 päivänä elokuuta 1976 annetun lain (680/1976) 4 §:n 1 momentti, 7 §:n 1 momentin johdantokappale ja 8 §:n 1 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 4 §:n 1 momentti ja 7 §:n 1 momentin johdantokappale laissa 623/1994 ja 8 §:n 1 momentti laissa 1575/1995, seuraavasti:

4 §

Verohallituksen määräämä verovirasto myöntää lain mukaisen veronhuojennuksen määrääjäksi, kuitenkin enintään viideksi verovuodeksi kerrallaan. Ennen veronhuojennuksen myöntämistä uudelle hakijayhteisölle tai yhteisölle, jonka olosuhteissa on tapahtunut olennainen muutos, veroviraston on hankittava asiasta lausunto yleishyödyllisten yhteisöjen verovapauslautakunnalta.

7 §

Veroviraston on määräämistään ajankohtadasta alkaen kokonaan tai osittain peruutettava yhteisölle myönnetty veronhuojennus:

8 §

Tämän lain nojalla myönnetty veronhuojennus ei vapauta yhteisöä siitä ilmoittamisvelvollisuudesta, joka sillä ilman huojennusta olisi verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) mukaan. Yhteisön on lisäksi veroilmoituksen antamisen yhteydessä annettava verovirastolle sellainen selvitys, kuin veronhuojennuksen myöntänyt verovirasto määrää. Muu verovirasto voi tehdä veronhuojennuksen myöntäneelle verovirastolle esityksen veronhuojennuksen peruuttamisesta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

8.**Laki****veronkantolain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 11 päivänä elokuuta 1978 annettuun veronkantolakiin (611/1978) uusi 27 b § seuraavasti:

27 b §

Jos veroa palautettaessa on lain mukaan maksettava korkoa, se lasketaan, jollei asianomaisessa verolaissa toisin säädetä, vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Veronpalautukselle maksettava korko lasketaan lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan.

Jos laissa säädetään, että palautukselle maksetaan korkoa siten kuin veronkantoasetuksen (903/1978) 11 §:ssä säädetään, palautukselle maksettavaan korkoon sovelletaan tätä lakia.

9.

Laki**valmisteverotuslain 39 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun valmisteverotuslain (1469/1994) 39 §, sellaisena kuin se on osaksi laissa 1379/1997, seuraavasti:

39 §

Tulliviranomaisen on ilman hakemusta viipymättä suoritettava verovelvolliselle tämän liikaa suorittama valmistevero. Jos veronmaksun tai valituksen johdosta valmisteveroa palautetaan, palautusmäärälle suoritetaan korko. Korko lasketaan vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Korko lasketaan veron maksupäivästä. Korkoa ei makseta 17 euroa pienemmälle palautettavalle määrälle. Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

Takaisin perittäväälle, liikaa palautetulle valmisteverolle peritään korko. Korko lasketaan vuotuisena korkona, joka on kutakin ka-

lenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Korko lasketaan liikaa palautetun valmisteveron maksupäivästä takaisinperinnälle määrättävään eräpäivään, viimeksi mainittu päivä mukaan lukien. Korkoa ei peritä 17 euroa pienemmästä takaisin perittävästä määrästä. Peritty korko ei ole tuloverotuksessa vähennyskelpoinen meno.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 2000.

Veronpalautukselle maksettava korko lasketaan lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan.

10.

Laki**tullilain 39 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun tullilain (1466/1994) 39 §:n 2 momentti seuraavasti:

39 §

 Jos tullia on koodeksin 236 artiklassa tarkoitetun tullinpalautushakemuksen tai valituksen johdosta palautettu, palautettavalle määrälle suoritetaan korkoa. Korko lasketaan vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Korko lasketaan tullinpalautushakemuksen tai valituksen vireilletulopäivästä taikka, jos tulli on maksettu vasta mainittujen ajankohtien jälkeen, tullin maksupäivästä takaisinmaksupäivään. Jos valituksessa tarkoitettusta

asiasta on tehty aikaisemmin tullinpalautushakemus, joka on hylätty, korko lasketaan hakemuksen vireilletulopäivästä. Korkoa ei makseta 17 euroa pienemmälle tullinpalautukselle. Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

 Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Tullinpalautukselle maksettava korko lasketaan lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan.

11.

Laki**perintö- ja lahjaverolain 53 ja 54 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 12 päivänä heinäkuuta 1940 annetun perintö- ja lahjaverolain (378/1940) 53 §:n 1 momentin johdantokappale ja 2 momentti sekä 54 §:n 1 ja 2 momentti, sellaisina kuin ne ovat, 53 §:n 1 momentin johdantokappale laissa 1561/1995, 53 §:n 2 momentti ja 54 §:n 2 momentti laissa 909/2001 sekä 54 §:n 1 momentti laissa 612/1994, seuraavasti:

53 §

Verovirasto voi hakemuksesta myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen perintö- ja lahjaverosta, viivekorosta, viivästyskorosta ja jäämämaksusta sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavasta korosta. Vapautus voidaan myöntää:

 Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

54 §

Jos pesäosuuden tai lahjan arvo on verovelvollisuuden alkamisen jälkeen olennaises-

ti vähentynyt, verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta päättää, että maksetusta verosta kohtuulliseksi katsottu osa on suoritettava verovelvolliselle takaisin tai vastaavasti maksamatta olevaa veron määrää on alennettava.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

 Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

12.

Laki**työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetun lain 14 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan työnantajan sosiaaliturvamaksusta 4 päivänä heinäkuuta 1963 annetun lain (366/1963) 14 §:n 1 ja 2 momentti,
 sellaisina kuin ne ovat, 14 §:n 1 momentti laissa 1569/1995 ja 2 momentti laissa 611/1994, seuraavasti:

14 §

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta poistaa työnantajan maksettaviksi annetut, 10 §:ssä tarkoitetut veronlisäykset ja -korotukset, viivästyskoron ja jäämämaksun sekä veronlisäyksestä ja viivekorosta annetun lain mukaisen viivekoron sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavan koron. Verovirasto voi poistaa nämä määrät silloinkin, kun niitä olisi tilitettävä tai on tilitetty Kansaneläkelaitok-

selle.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

13.

Laki**arvonlisäverolain 210 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1993 annetun arvonlisäverolain (1501/1993) 210 §:n 1 ja 2 momentti,
 sellaisina kuin ne ovat, 210 §:n 1 momentti laissa 1767/1995 ja 2 momentti laissa 613/1994, seuraavasti:

210 §

Verovirasto tai, jos tulliviranomainen on kantanut veron, tullihallitus voi erityisestä syystä hakemuksesta alentaa suoritettua tai suoritettavaa arvonlisäveroa, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäämämaksua, viivekorkoa sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne koko naan.

Valtiovarainministeriö voi ottaa verohallinnon tai tullihallinnon käsiteltävän periaat-

teellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen. Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

 Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

14.

Laki**varainsiirtoverolain 52 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä marraskuuta 1996 annetun varainsiirtoverolain (931/1996) 52 §:n 1 ja 2 momentti seuraavasti:

52 §

Veronhuojennus ja maksunlykkäys

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta alentaa suoritettua tai suoritettavaa veroa, viivästyskorotusta, veronkorotusta, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäämämaksua, viivekorkoa sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne kokonaan.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

15.

Laki**arpajaisverolain 18 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 26 päivänä kesäkuuta 1992 annetun arpajaisverolain (552/1992) 18 §:n 1 ja 2 momentti,
 sellaisina kuin ne ovat, 18 §:n 1 momentti laissa 1568/1995 ja 2 momentti laissa 617/1994, seuraavasti:

18 §

Verosta vapauttaminen ja veron suorittamisen lykkäys

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen arpajaisverosta, veronkorotuksesta, veronlisäyksestä, viivästyskorosta ja jäämämaksusta, viivekorosta sekä lykkäyksen

vuoksi suoritettavasta korosta.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

Helsingissä 23 päivänä huhtikuuta 2004

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Toinen valtiovarainministeri *Ulla-Maj Wideroos*

1.

Laki**tuloverolain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun tuloverolain (1535/1992) 42 §:n 2 ja 3 momentti, 47 §:n 4 momentti, 74 §:n 1 momentin 2 kohta ja 112 §:n 1 momentti, sellaisina kuin niistä ovat 42 §:n 2 ja 3 momentti laissa 475/1998, sekä *lisätään* 54 §:ään uusi 2 momentti, 69 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laeissa 1086/2000 ja 1065/2003, uusi 4 momentti sekä lakiin uusi 112 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

42 §

*Muusta yhtiöstä kuin pörssiyhtiöstä saadun
 osingon pääomatulo -osuus*

 Jos sellainen osakas, jota ei työntekijäin eläkelain (395/1961) 2 §:n 7 momentin mukaan pidetä mainittuun yhtiöön työsuhteessa olevana, on verovuonna käyttänyt omana tai perheensä asuntona yhtiön varoihin kuuluvaa asuntoa, asunnon arvo vähennetään hänen osakkeidensa arvosta yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuutta laskettaessa.

Elinkeinotoimintaa harjoittavan osakeyhtiön sellaisen osakkaan, jota ei työntekijäin eläkelain 2 §:n 7 momentin mukaan pidetä mainittuun yhtiöön työsuhteessa olevana, osakkeiden hankintaan käytetty korollinen velka vähennetään hänen osakkeidensa arvosta yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuutta laskettaessa.

 Jos sellainen osakas, jota ei työntekijäin eläkelain (395/1961) 1 d §:n mukaan pidetä mainittuun yhtiöön työsuhteessa olevana, on verovuonna käyttänyt omana tai perheensä asuntona yhtiön varoihin kuuluvaa asuntoa, asunnon arvo vähennetään hänen osakkeidensa arvosta yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuutta laskettaessa.

Elinkeinotoimintaa harjoittavan osakeyhtiön sellaisen osakkaan, jota ei työntekijäin eläkelain 1 d §:n mukaan pidetä mainittuun yhtiöön työsuhteessa olevana, osakkeiden hankintaan käytetty korollinen velka vähennetään hänen osakkeidensa arvosta yhtiöstä saadun osingon pääomatulo-osuutta laskettaessa.

47 §

*Omaisuu den hankintamenon laskemista
 koskevia erityisiä säännöksiä*

 Arvo-osuusjärjestelmään kuuluvat osuudet tiettyyn omaisuuteen katsotaan luovutetuiksi

 Arvo-osuusjärjestelmään kuuluvat osuudet tiettyyn omaisuuteen, *sijoitusrahaston ra-*

si, jollei verovelvollinen muuta näytä, siinä järjestyksessä kuin ne on saatu.

hasto-osuudet ja yhteissijoitusyrityksen osuudet katsotaan luovutetuiksi, jollei verovelvollinen muuta näytä, siinä järjestyksessä kuin ne on saatu.

54 §

Tulonhankkimismenot

Verovelvollinen voi vähentää myös arvo-papereiden, arvo-osuuksien ja muun näihin rinnastettavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuneet menot siltä osin, kuin ne verovuonna ylittävät 50 euron suuruisen omavastuuosuuden. Omavastuuosuuden katsotaan kattavan omaisuuden hoidosta ja säilyttämisestä aiheutuneet menot myös siltä osin, kuin omaisuus tai sen tuottama tulo ei ole veronalaista.

69 §

Tavanomainen henkilökuntaetu

Veronalaista tuloa ei synny myöskään työntekijän työkäyttöä varten järjestetyn tietoliikenneyhteyden yksityiskäytöstä.

74 §

Merityötulo

Merityötulolla tarkoitetaan laivaisännän tai verohallituksen määräämän muun tähän rinnastettavan aluksen liikennöintiä hoitavan työnantajan palveluksessa, bruttovetoisuudeltaan vähintään 100 rekisteritonin aluksessa tehdystä aluksen liikennöintiin liittyvästä työstä rahana tai rahanarvoisena etuutena saatua palkkatuloa, edellyttäen että:

2) alus on merenkulkuhallituksen alainen alus, jota käytetään merialueella;

2) alus on *Merenkululaitoksen, Varustamoliikelaitoksen tai muun laivaisännän alus*, jota käytetään *viranomaisen tilaamissa tehtävissä* merialueella;

112 §

Eläketulon jaksottaminen

Jos verovuonna saatu lakisääteiseen eläketurvaan perustuva eläketulo kohdistuu vähintään kolmen kuukauden ajalta verovuotta edeltäneeseen aikaan, eläketulo jaksotetaan verovelvollisen vaatimuksesta sen vuoden ansiotuloksi, johon eläke kohdistuu. Jos edellä tarkoitettu kerralla saatu eläketulo kohdistuu useampaan vuoteen kuin verovuoteen ja kahteen verovuotta edeltäneeseen vuoteen, se jaksotetaan kolmeksi yhtä suureksi eräksi verovuodelle ja kahdelle sitä edeltäneelle vuodelle. Koko eläketulolle tällä tavoin laskettu vero maksuunpannaan sen vuoden verona, jona tulo on saatu.

112 §

Eläketulon jaksottaminen

Jos verovuonna saatu lakisääteiseen eläketurvaan perustuva vähintään 500 euron suuruisen eläketulo kohdistuu vähintään kolmen kuukauden ajalta verovuotta edeltäneeseen aikaan, eläketulo jaksotetaan verovelvollisen vaatimuksesta sen vuoden ansiotuloksi, johon eläke kohdistuu. Jos edellä tarkoitettu kerralla saatu eläketulo kohdistuu useampaan vuoteen kuin verovuoteen ja kahteen verovuotta edeltäneeseen vuoteen, se jaksotetaan kolmeksi yhtä suureksi eräksi verovuodelle ja kahdelle sitä edeltäneelle vuodelle. Koko eläketulolle tällä tavoin laskettu vero maksuunpannaan sen vuoden verona, jona tulo on saatu.

112 a §

Eräiden takaisin perittyjen etuustulojen oikaisu

Jos verovelvollinen maksaa takaisin aikaisempana vuonna aiheetta saamaansa eläkettä, opintorahaa tai muuta veronalaista lakisääteistä etuutta niin myöhään, että suoritus ei voida ottaa huomioon etuuden maksajan antamassa vuosi-ilmoituksessa, takaisin maksettu määrä vähennetään takaisinmaksuvuoden verotuksen oikaisuna samalla tavoin kuin puhtaasta ansiotulosta valtion- ja kunnallisverotuksessa tehtävät vähennykset. Vähennys tehdään muiden vähennysten jälkeen ennen perusvähennystä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettulla tavalla menetellään myös, jos eläkkeen, opintorahan tai muun veronalaisen lakisääteisen etuuden maksaja perii verovelvolliselta samasta tai muusta etuudesta takaisin suorituksen, jonka etuuden maksaja on aikaisempana vuonna aiheetta maksanut verovelvolliselle.

Jos eläkkeen, opintorahan tai muun lakisääteisen etuuden maksaja maksaa eläkkeestä tai muusta suorituksesta aikaisemman eläkkeen tai veronalaisen etuuden mak-

sajalle suorituksen, jonka tämä on aikaisemmin samalta ajalta maksanut verovelvolliselle, suoritusta ei lueta veronalaiseksi tuloksi sinä vuonna, jona se maksetaan aikaisemmalle etuuden maksajalle. Aikaisemmin maksettu suoritus on sen vuoden veronalais-tuloa, jona se on saatu.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lain 47 §:n 4 momenttia, 69 §:n 4 momenttia ja 74 §:n 1 momentin 2 kohtaa sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.

Lain 54 §:n 2 momenttia sekä 112 §:ää sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2005 toimitettavassa verotuksessa.

Lain 112 a §:ää sovelletaan 1 päivänä tammikuuta 2005 tai sen jälkeen takaisin maksettuihin tai takaisin perittyihin etuuk-siin.

2.

Laki

varallisuusverolain 10 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun varallisuusverolain (1537/1992) 10 §:n 1 kohta seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

10 §

10 §

Verovapaat varat

Verovapaat varat

Veronalaisia varoja eivät ole:

1) yksinomaan verovelvollisen ja hänen perheensä henkilökohtaiseen käyttöön tarkoitettu koti- ja muu irtaimisto mukaan lukien puhelin-yhteisön osake, osuus- tai jäsenkirja, kuitenkin niin, että autot, moottori-pyörät ja moottoriveneet, purj veneet sekä muut niihin verrattavat esineet samoin kuin tavanomaisia arvokkaammat korut sekä taid- ja arvoesineet ovat veronalaisia varoja;

Veronalaisia varoja eivät ole:

1) yksinomaan verovelvollisen ja hänen perheensä henkilökohtaiseen käyttöön tarkoitettu koti- ja muu irtaimisto mukaan lukien tavanomaiset omassa tai perheen käy-tössä olevat kulkuneuvot, tavanomaisten ku-lustustavaroiden tai -palveluiden myyntiä osuuskuntalain (1488/2001) 1 luvun 2 §:n 1 momentissa tarkoitettulla tavalla harjoitta-vien kulutusosuuskuntien ja osuuspankkien

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

*tavanomaiset osuudet; tavanomaista arvo-
kaammat korut sekä taide- ja arvoesineet
ovat kuitenkin veronalaisia varoja;*

*Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta
200.*

*Lakia sovelletaan ensimmäisen kerran
vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa.*

4.

Laki

ennakkoperintälain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 20 päivänä joulukuuta 1996 annetun ennakkoperintälain (1118/1996) 33 § sekä
muutetaan 2 §:n 1 momentti, 34 §, 36 §:n 2 momentti, 44 §:n 4 momentti ja 56 §,
sellaisina kuin niistä ovat 44 §:n 4 momentti laissa 905/2001 ja 56 § osaksi viimeksi mairi-
tussa laissa, seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

2 §

2 §

*Ennakkoperinnän toimittamisen tavat**Ennakkoperinnän toimittamisen tavat*

Ennakkoperintä toimitetaan ennakonpidä-
tyksenä. Jos tässä laissa säädetään tai vero-
hallitus tämän lain nojalla määrää, ennako-
perintä toimitetaan ennakonkantona.

Ennakkoperintä toimitetaan ennakonpidä-
tyksenä. Jos tässä laissa säädetään tai Vero-
hallitus tämän lain nojalla määrää, ennako-
perintä toimitetaan ennakonkantona. *Vero-
hallitus voi määrätä, että yhteensä enintään
7 000 euron suuruiset ennakonkannon ala-
iset tulot voidaan ottaa huomioon ennakon-
pidätyksen perusteiden laskennassa.*

33 §

33 §

Vuosi-ilmoitus*Vuosi-ilmoitus*

*Suorituksen maksajan on annettava lää-
ninverovirastolle verohallituksen vahvista-
man kaavan mukainen vuosi-ilmoitus vero-
tustenmenettelystä annetun lain 3 luvussa ta-
rkoitetuista tiedoista. Vuosi-ilmoitus anne-*

(kumotaan)

taan viimeistään suorituksen maksuvuotta seuraavan vuoden tammikuun loppuun mennessä.

Merityötuloa maksavan työnantajan on annettava vuosi-ilmoitus maksuvuotta seuraavan vuoden helmikuun loppuun mennessä.

Jos työnantaja on lopettanut säännöllisen palkanmaksun kesken kalenterivuotta, vuosi-ilmoitus on annettava kuukauden kuluessa siitä, kun työnantaja on saanut lääninveroviraston ilmoituksen rekisteristä poistamisesta.

34 §

Satunnaisesti palkkaa maksavan ilmoitus

Satunnaisesti palkkaa maksavan työnantajan on annettava vuosi-ilmoitusta vastaavat tiedot lääninverovirastolle. Tiedot annetaan verohallituksen määräämällä tavalla viimeistään suorituksen maksuvuotta seuraavan tammikuun loppuun mennessä. Asetuksella annetaan tarkemmat säännökset siitä, ketä pidetään satunnaisesti palkkaa maksavana työnantajana.

34 §

Satunnaisesti palkkaa maksava työnantaja

Valtioneuvoston asetuksella säädetään siitä, ketä pidetään satunnaisesti palkkaa maksavana työnantajana.

36 §

Palkkakirjanpito ja muistiinpanovelvollisuus

Kirjanpitovelvollisen on säilytettävä tämän lain mukaisia suorituksia koskeva palkkakirjanpito siten kuin kirjanpito-laissa (655/1973) kirjanpitokirjojen säilyttämisajasta säädetään. Muistiinpanot ja tositteet on säilytettävä kuusi vuotta sen vuoden lopusta lukien, jonka aikana suoritus on maksettu.

Kirjanpitovelvollisen on säilytettävä tämän lain mukaisia suorituksia koskeva palkkakirjanpito kymmenen vuotta tilikauden päättymisestä noudattaen muutoin, mitä kirjanpito-laissa (1336/1997) kirjanpitoaineiston säilytysajasta säädetään. Muistiinpanot ja tositteet on säilytettävä kuusi vuotta sen vuoden lopusta lukien, jonka aikana suoritus on maksettu.

44 §

Veronkorotus

Jos veroa ei voida edellä tarkoitetulla tavalla korottaa, verovirasto voi määrätä maksettavaksi enintään 15 000 euron suuruisen veronkorotuksen. Veronkorotuksen määrääminen edellyttää tällöin, että suorituksen maksaja on todistettavasti lähetetystä kehoituksesta huolimatta laiminlyönyt rekisteri-, valvonta- tai *vuosi-ilmoituksen* antamisen tai antanut ilmoituksen olennaisesti puutteellisena tai virheellisenä eikä laiminlyönti ole olosuhteisiin nähden tai muutoin vähäinen. Verovirasto voi määrätä veronkorotuksen maksettavaksi ilmoittamisvelvollisuuden törkeän laiminlyönnin johdosta silloinkin, kun se on toimittanut maksuunpanon arvioimalla ja oikaissut maksuunpanon myöhemmin toimitetun selvityksen perusteella sellaiseksi, että maksuunpanoa ei toimiteta.

Jos veroa ei voida edellä tarkoitetulla tavalla korottaa, verovirasto voi määrätä maksettavaksi enintään 15 000 euron suuruisen veronkorotuksen. Veronkorotuksen määrääminen edellyttää tällöin, että suorituksen maksaja on todistettavasti lähetetystä kehoituksesta huolimatta laiminlyönyt rekisteri- tai valvontailmoituksen antamisen tai antanut ilmoituksen olennaisesti puutteellisena tai virheellisenä eikä laiminlyönti ole olosuhteisiin nähden tai muutoin vähäinen. Verovirasto voi määrätä veronkorotuksen maksettavaksi ilmoittamisvelvollisuuden törkeän laiminlyönnin johdosta silloinkin, kun se on toimittanut maksuunpanon arvioimalla ja oikaissut maksuunpanon myöhemmin toimitetun selvityksen perusteella sellaiseksi, että maksuunpanoa ei toimiteta.

56 §

Veronhuojennus

Verohallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta määräämillään ehoilla poistaa:

1) suorituksen maksajalle maksettavaksi pannun pidättämättä jätetyn määrän, veronlisäyksen, veronkorotuksen, viivekoron ja lykkäyskoron; sekä

2) maksuunpannulle ennakolle suoritettavan viivekoron ja ennakolle lykkäyksen vuoksi maksettavan koron.

Verohallitus voi poistaa edellä tarkoitetut määrät silloinkin, kun niitä olisi tilitettävä tai on tilitetty muulle veronsaajalle kuin valtiolle.

Verovirasto ratkaisee 1 momentin 2 kohdassa tarkoitetun hakemuksen, jos se koskee enintään 50 000 euron määräistä korkoa.

Valtiovarainministeriö voi ottaa 1 ja 3 momentissa tarkoitetun ja verohallitus 3 momentissa tarkoitetun periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

56 §

Veronhuojennus

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta poistaa:

1) suorituksen maksajalle maksettavaksi pannun pidättämättä jätetyn määrän, veronlisäyksen, veronkorotuksen, viivekoron ja lykkäyskoron; sekä

2) maksuunpannulle ennakolle suoritettavan viivekoron ja ennakolle lykkäyksen vuoksi maksettavan koron.

Verovirasto voi poistaa edellä tarkoitetut määrät silloinkin, kun niitä olisi tilitettävä tai on tilitetty muulle veronsaajalle kuin valtiolle.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa periaatteellisesti tärkeän veroviraston käsiteltävän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta

200.

Lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 toimitettavassa ennakkoperinnässä ja mainitulta vuodelta annettaviin tietoihin. Lain 2 §:ää sovelletaan kuitenkin ensimmäisen kerran vuodelta 2005 toimitettavassa ennakkoperinnässä ja lain 44 §:n 4 momenttia vuodelta 2005 annettavien ilmoitusten laiminlyönteihin.

Lain 56 §:ää sovelletaan lain voimaantuloapäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

5.

Laki

verotusmenettelystä annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan verotusmenettelystä 18 päivänä joulukuuta 1995 annetun lain (1558/1995) 15, 17, 22 ja 23 §, 32 §:n 1 momentti, 34 §:n 1 momentti sekä 88 §:n 1, 3 ja 4 momentti, sellaisina kuin niistä ovat 15 § osaksi laeissa 1387/1997 ja 981/1999, 17 § laissa 1165/2002, 23 § osaksi laissa 505/1998, 32 §:n 1 momentti ja 88 §:n 4 momentti laissa 907/2001 ja 34 §:n 1 momentti laissa 1122/1996, sekä

lisätään 16 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi mainitussa laissa 1122/1996 sekä laeissa 1127/1996 ja 1172/1998, uusi 8 ja 9 momentti, jolloin nykyinen 8 momentti siirtyy 10 momentiksi, sekä lakiin uusi 22 a ja 23 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

15 §

15 §

Tulotietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Tulotietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Jokaisen on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot maksamistaan tai välittämistään rahanarvoisista suorituksista, niiden saajista ja suoritusten perusteista. Rahanarvoisella suorituksella tarkoitetaan muun ohessa palkkaa, luontoisetua, palkkiota, työstä, tehtävästä tai palveluksesta maksettua korvausta, palkintoa, apurahaa, stipendiä, tunnustuspalkintoa, opintotukea, kustannusten korvausta, eläkettä, sosiaalietuutta, korkoa, vuokraa, vakuutuskorvausta ja tekijänoikeudesta, patentista,

Jokaisen on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot maksamistaan tai välittämistään rahanarvoisista suorituksista, niiden *oikaisuista*, saajista ja suoritusten perusteista. Rahanarvoisella suorituksella tarkoitetaan muun ohessa palkkaa, luontoisetua ja palkkiota sekä työstä, tehtävästä tai palveluksesta maksettua korvausta sekä palkintoa, apurahaa, stipendiä, tunnustuspalkintoa, opintotukea, kustannusten korvausta, eläkettä, sosiaalietuutta, *osinkoa*, *osakaslainaa*, *rahasto-osuuden tuottoa*,

Voimassa oleva laki

kaivosoikeudesta tai muusta sen kaltaisesta oikeudesta maksettua korvausta. Tiedot on toimitettava verohallinnolle, vaikka suoritus olisi maksettu ennakonpidätystä toimittamatta tai kyseinen tulo olisi saajalleen verosta vapaa.

Puun ostajan on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot hankinta- ja pystykaupalla myydyn puun myyjistä ja myynneistä.

Puun ostajien tai ostajajärjestöjen on toimitettava metsäntutkimuslaitokselle verokuutiometrin raha-arvon laskemista varten tarpeelliset tiedot. Metsäntutkimuslaitoksella on oikeus tarkastaa tiedonantovelvollisen hallussa oleva aineisto tietojen oikeellisuuden varmistamiseksi.

Arvopaperimarkkina-laissa (495/1989) tarkoitetun arvopaperinvälittäjän on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot tekemistään tai välittämistään arvopaperikaupoista, kauppojen osapuolista ja maksetuista kauppahinnoista. *Välittäjän on myös toimitettava kaupankäynnistä vakioituilla optioilla ja termiineillä annetussa laissa (772/1988) tarkoitetusta vakioidusta optio- ja termiinisopimuksesta, arvopaperimarkkinalain 10 luvun 1 a §:ssä tarkoitetusta vakioituun optioon tai termiiniin rinnastettavasta johdannaisopimuksesta sekä arvopaperimarkkinalain 10 luvun 1 b §:ssä tarkoitetusta muusta johdannaisopimuksesta ja sopimuksen osapuolista verohallinnolle tarpeelliset tiedot.*

Arvopaperimarkkina-laissa tarkoitetun selvitysyhteisön ja kaupankäynnistä vakioituilla optioilla ja termiineillä annetussa laissa

Ehdotus

korkoa, vuokraa ja vakuutuskorvausta sekä tekijänoikeudesta, patentista, kaivosoikeudesta tai muusta sen kaltaisesta oikeudesta maksettua korvausta. Tiedot on toimitettava verohallinnolle, vaikka suoritus olisi maksettu ennakonpidätystä toimittamatta taikka suoritus olisi maksettu tai välitetty rajoitetusti verovelvolliselle taikka kyseinen tulo olisi saajalleen verosta vapaa.

Puun ostajan on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot hankinta- ja pystykaupalla myydyn puun myyjistä ja myynneistä.

Puun ostajien tai ostajajärjestöjen on toimitettava metsäntutkimuslaitokselle verokuutiometrin raha-arvon laskemista varten tarpeelliset tiedot. Metsäntutkimuslaitoksella on oikeus tarkastaa tiedonantovelvollisen hallussa oleva aineisto tietojen oikeellisuuden varmistamiseksi.

Arvopaperimarkkina-laissa (495/1989) tarkoitetun arvopaperinvälittäjän, *vakuutusyhtiölaissa (1062/1979) tarkoitetun vakuutusyhtiön, ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetussa laissa (398/1995) tarkoitetun edustuston ja pääasiamiehen, vakuutusyhdistyslaissa (1250/1987) tarkoitetun vakuutusyhdistyksen sekä muun sijoitusneuvontaa tai omaisuudenhoidtoa harjoittavan on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot tekemistään tai välittämistään arvopaperikaupoista, kauppojen osapuolista ja maksetuista kauppahinnoista sekä tekemistään tai välittämistään yhteissijoitusyritysten osuuksien merkinnöistä ja lunastuksista siltä osin kuin tietoja ei ole toimitettu 17 §:n 1 momentin nojalla.*

Edellä 4 momentissa tarkoitetun tiedonantovelvollisen on myös toimitettava kaupankäynnistä vakioituilla optioilla ja termiineillä annetussa laissa (772/1988) tarkoitetusta vakioidusta optio- ja termiinisopimuksesta, arvopaperimarkkinalain 10 luvun 1 a §:ssä tarkoitetusta vakioituun optioon tai termiiniin rinnastettavasta johdannaisopimuksesta sekä arvopaperimarkkinalain 10 luvun 1 b §:ssä tarkoitetusta muusta johdannaisopimuksesta ja sopimuksen osapuolista verohallinnolle tarpeelliset tiedot.

Arvopaperimarkkina-laissa tarkoitetun selvitysyhteisön ja kaupankäynnistä vakioituilla optioilla ja termiineillä annetussa laissa

tarkoitettuna optioyhteisön on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot selvittämistään oman pääoman ehtoisia arvopapereita koskevista takaisinosto- ja lainaussopimuksista, niihin perustuvista tuloverolain 31 §:n 5 momentissa tarkoitettui- ta sijaisosingoista sekä sijaisosinkojen maksajista ja saajista. Arvopaperinvälittäjän on annettava edellä tässä momentissa tarkoitettut tiedot asiakkaansa lukuun tekemistään takaisinosto- ja lainaussopimuksista.

Poroisännän on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot poron- omistajien omistamista poroista.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä annettavista tiedoista, tietojen antamisen ajankohdasta ja tavasta tai rajoittaa tiedonantovelvollisuutta.

tarkoitettuna optioyhteisön on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot selvittämistään oman pääoman ehtoisia arvopapereita koskevista takaisinosto- ja lainaussopimuksista, niihin perustuvista tuloverolain 31 §:n 5 momentissa tarkoitettui- ta sijaisosingoista sekä sijaisosinkojen maksajista ja saajista. Arvopaperinvälittäjän on annettava tässä momentissa tarkoitettut tiedot asiakkaansa lukuun tekemistään takai- sinosto- ja lainaussopimuksista.

Poroisännän on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot poron- omistajien omistamista poroista.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä annettavista tiedoista, tietojen antamisen ajankohdasta ja tavasta tai rajoittaa tiedonantovelvollisuutta.

16 §

Meno- ja vähennystietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Osakeyhtiön on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot tuloverolain 54 c §:ssä tarkoitettusta osaka- lainan takaisinmaksusta.

Sijoituspalveluyrityksistä annetussa laissa (579/1996) tarkoitettuna sijoituspalveluyrityk- sen, ulkomaisen sijoituspalveluyrityksen oi- keudesta tarjota sijoituspalveluja Suomessa annetussa laissa (580/1996) tarkoitettuna ul- komaisen sijoituspalveluyrityksen sivuliik- keen ja edustuston, arvo-osuusjärjestelmä- tä annetussa laissa (826/1991) tarkoitettuna arvopaperikeskuksen, luottolaitostoiminna- sta annetussa laissa (1607/1993) tarkoitettuna luottolaitoksen, ulkomaisen luotto- ja rahoit- tuslaitoksen toiminnasta Suomessa annetu- sa laissa (1608/1993) tarkoitettuna sivuliik- keen ja edustuston, tilinhoitajayhteisön ja sen asiamiehen ja sijoitusrahastolaissa (48/1999) tarkoitettuna rahastoyhtiön sekä ul- komaisen rahastoyhtiön toiminnasta Suo- messa annetussa laissa (225/2004) tarkoite- tun ulkomaisen rahastoyhtiön sivuliikkeen ja edustuston on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot omai- suuden hoidosta tai säilyttämisestä perimis- tään maksuista.

17 §

Muita tietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Sijoitusrahaston on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot verovelvollisen omistamasta sijoitusrahastosuuden määrästä sekä lunastamistaan sijoitusrahasto-osuuksista. Samoin puhelinyhteisön ja yhteisön, joka on puhelinyhteisön pääomistaja, on toimitettava verotusta varten tarpeelliset tiedot osakkaidensa tai jäsentensä kalenterivuoden päättyessä omistamista osakkeista, osuustodistuksista tai jäsenkirjoista, jos yhteisössä osakkuus tai jäsenyys ja asiakkuus on erotettu toisistaan. Puhelinyhteisöllä ei ole kuitenkaan tiedonantovelvollisuutta siltä osin kuin puhelinyhteisön osake on liitetty arvo-osuusjärjestelmään.

Arvopaperikeskuksen on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot arvo-osuusjärjestelmään kuuluvista arvo-osuuksista, arvo-osuusrekisterin tietojen mukaisista omistajista sekä tuoton saajista. Pörssiyhtiön, jonka osakkeet eivät ole arvo-osuusjärjestelmässä, on ilmoitettava osakeluettelosta vastaavat tiedot verohallinnolle. Jos arvo-osuuden haltijaksi on arvo-osuusrekisteriin merkitty hallintarekisteröinnin hoitaja, tiedonantovelvollisuutta ei ole.

Asunto-osakeyhtiön, kiinteistöosakeyhtiön, asunto-osuuskunnan tai muun yhteisön, jonka osakkeet tai osuudet oikeuttavat määrätyn huoneiston hallintaan yhteisön omistamassa rakennuksessa, on toimitettava verohallinnolle osakkaan tai jäsenen verotusta varten tarpeelliset tiedot huoneistosta ja sen käytöstä sekä osakkaan tai jäsenen yhtiölle suorittamista korvauksista.

17 §

Muita tietoja koskeva sivullisen yleinen tiedonantovelvollisuus

Rahastoyhtiön ja ulkomaisen rahastoyhtiön sivuliikkeen tai edustuston on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot verovelvollisen omistamista sekä verovelvolliselta lunastetuista sijoitusrahaston rahasto-osuuksista sekä yhteissijoitusyrityksen osuuksista. Lisäksi on annettava tarvittavat tiedot lunastettujen rahasto-osuuksien ja yhteissijoitusyritysten osuuksien hankintahinnasta ja hankinta-ajankohdasta sekä merkinnän ja lunastuksen yhteydessä perityistä kuluista siltä osin kuin nämä tiedot ovat tiedonantovelvollisella.

Arvopaperikeskuksen on toimitettava verohallinnolle verotusta varten tarpeelliset tiedot arvo-osuusjärjestelmään kuuluvista arvo-osuuksista, arvo-osuusrekisterin tietojen mukaisista omistajista sekä tuoton saajista. Pörssiyhtiön, jonka osakkeet eivät ole arvo-osuusjärjestelmässä, on ilmoitettava osakeluettelosta vastaavat tiedot verohallinnolle. Jos arvo-osuuden haltijaksi on arvo-osuusrekisteriin merkitty hallintarekisteröinnin hoitaja, tiedonantovelvollisuutta ei ole.

Asunto-osakeyhtiön, kiinteistöosakeyhtiön, asunto-osuuskunnan tai muun yhteisön, jonka osakkeet tai osuudet oikeuttavat määrätyn huoneiston hallintaan yhteisön omistamassa rakennuksessa, on toimitettava verohallinnolle osakkaan tai jäsenen verotusta varten tarpeelliset tiedot huoneistosta ja sen käytöstä sekä osakkaan tai jäsenen yhtiölle suorittamista korvauksista.

Puhelinyhteisön ja yhteisön, joka on puhelinyhteisön pääomistaja, on toimitettava verotusta varten tarpeelliset tiedot osakkaidensa tai jäsentensä kalenterivuoden päättyessä omistamista osakkeista, osuustodistuksista tai jäsenkirjoista, jos yhteisössä osakkuus tai jäsenyys ja asiakkuus on erotettu toisistaan. Puhelinyhteisöllä ei ole ku-

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä annettavista tiedoista, tietojen antamisen ajankohdasta ja tavasta tai rajoittaa tiedonantovelvollisuutta.

22 §

Verovelvollisen yksilöinti ja tietojen antaminen massaluovutuksena

Tässä luvussa tarkoitetun tiedonantovelvollisen on yksilöitävä tiedon kohteena oleva verovelvollinen nimen lisäksi henkilötunnuksella, syntymäajalla tai liike- ja yhteisötunnuksella.

Tässä luvussa tarkoitetut tiedot voidaan antaa verohallinnolle myös henkilörekisterilaisissa (471/87) tarkoitettuna massaluovutuksena.

tenkaan tiedonantovelvollisuutta siltä osin kuin puhelinyhteisön osake on liitetty arvosuusjärjestelmään.

Suomalaisen työnantajan, joka lähettää työntekijän ulkomaille, sekä eläkelaitoksen on toimitettava verohallinnolle tarpeelliset tiedot vakuutetun sairausvakuutusmaksun määrittämistä varten. Työnantajalla on tiedonantovelvollisuus siinäkin tapauksessa, että palkan maksaa sen kanssa samaan taloudelliseen kokonaisuuteen kuuluva ulkomainen emo-, tytär- tai sisaryritys taikka sellainen ulkomainen yritys, jossa suomalaisella työnantajalla on määräämisvalta.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä annettavista tiedoista, tietojen antamisen ajankohdasta ja tavasta tai rajoittaa tiedonantovelvollisuutta.

22 §

Tietojen antamista koskevat erityissäännökset

Tässä luvussa tarkoitetun tiedonantovelvollisen on yksilöitävä tiedon kohteena oleva nimen lisäksi henkilötunnuksella tai yritys- ja yhteisötunnuksella tai, jos näitä tietoja ei ole, tiedonantovelvollisen hallussa olevilla muilla tunnistetun ja yhteystiedoilla.

Tässä luvussa tarkoitetut tiedot on annettava verohallinnolle salassapitosäännösten ja muiden tietojen saantia koskevien rajoitusten estämättä.

Verohallitus voi määrätä, että tiedonantovelvollisen on annettava tässä luvussa tarkoitetut tiedot sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen. Luonnollista henkilöä tai kuolinpesää ei voida velvoittaa antamaan tietoja sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen, ellei kyse ole elinkeinotoimintaan taikka maa- tai metsätalouteen liittyvästä tiedonantovelvollisuudesta. Tiedot voidaan antaa sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen, kun tietojen suojaaminen henkilötietolain (523/1999) 32 §:n 1 momentissa tarkoitetulla tavalla on selvitetty.

22 a §

Laiminlyöntimaksu

Tiedonantovelvolliselle voidaan määrätä enintään 2 000 euron suuruinen laiminlyöntimaksu, jos:

1) tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi annettavassa ilmoituksessa, muussa tiedossa tai asiakirjassa on vähäinen puutteellisuus tai virhe eikä tiedonantovelvollinen ole noudattanut todistettavasti lähetettyä kehotusta sen korjaamiseen;

2) tiedonantovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen, tiedon tai asiakirjan myöhässä; taikka

3) tiedonantovelvollinen on antanut tiedot muulla tavalla kuin Verohallitus on määrännyt eikä tiedonantovelvollinen ole noudattanut todistettavasti lähetettyä kehotusta asian korjaamiseen.

Jos tiedonantovelvollinen on antanut tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi annettavan ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan olennaisesti puutteellisenä tai virheellisenä taikka antanut ne vasta todistettavasti lähetetyn kehotuksen jälkeen, tiedonantovelvolliselle voidaan määrätä enintään 5000 euron suuruinen laiminlyöntimaksu.

Jos tiedonantovelvollinen on tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta antanut olennaisesti väärän ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan taikka ei ole lainkaan antanut ilmoitusta, tiedonantovelvolliselle voidaan määrätä enintään 15 000 euron suuruinen laiminlyöntimaksu.

Laiminlyöntimaksua määrättäessä otetaan huomioon myös tiedonantovelvollisen annettavien tietojen määrä. Laiminlyöntimaksu määrätään täysin sadoin euroin.

Laiminlyöntimaksua ei määrätä luonnolliselle henkilölle tai kuolinpesälle, ellei kyse ole elinkeinotoimintaan taikka maa- tai metsätalouteen liittyvästä tiedonantovelvollisuuden laiminlyönnistä.

Laiminlyöntimaksu ei ole verotuksessa vähennyskelpoinen meno. Laiminlyöntimaksu tilitetään valtiolle. Laiminlyöntimaksuun sovelletaan veronlisäyksestä ja viivekorosta annettua lakia (1556/1995).

23 §

Tarkastusoikeus ja uhkasakko

Verohallituksella ja verovirastolla on oikeus tarkastaa kaikki ne asiakirjat, joista edellä tässä luvussa tarkoitettuja tietoja voi olla saatavissa.

Verohallitus voi sakon uhalla velvoittaa sen, joka ei ole kehotuksestakaan antanut tässä luvussa tarkoitettuja tietoja, täyttämään velvollisuutensa.

Uhkasakon asettamista koskevaan päätöksen ei saa hakea erikseen muutosta valittamalla.

23 §

Tarkastusoikeus

Verohallituksella ja verovirastolla on oikeus tarkastaa kaikki ne asiakirjat, joista edellä tässä luvussa tarkoitettuja tietoja voi olla saatavissa.

23 a §

Muutoksenhaku

Tiedonantovelvollinen saa, siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään, hakea valittamalla muutosta Verohallituksen tai veroviraston päätökseen, joka koskee velvollisuutta antaa tässä luvussa tarkoitettuja tietoja.

Tiedonantovelvollinen saa hakea laiminlyöntimaksua koskevaan Verohallituksen tai veroviraston päätökseen muutosta kirjallisella oikaisuvaatimuksella päätöksen tehneeltä viranomaiselta. Oikaisuvaatimus on tehtävä viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen kalenterivuoden alusta, jona laiminlyöntimaksua koskeva päätös on tehty. Oikaisuvaatimus voidaan kuitenkin tehdä aina 60 päivän kuluessa siitä, kun tiedonantovelvollinen on saanut päätöksestä tiedon.

Tiedonantovelvollinen saa hakea oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen muutosita valittamalla siihen hallinto-oikeuteen, jonka tuomiopiiriin tiedoksiantovelvollisen kotikunta kuuluu. Valitus on tehtävä viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen kalenterivuoden alusta, jona laiminlyöntimaksua koskeva päätös on tehty. Valitusaika on kuitenkin aina vähintään 60 päivää oikaisuvaatimukseen annetun päätöksen tiedoksisaanista.

Edellä 1—3 momentissa tarkoitettu päätös

32 §

Veronkorotus

Jos veroilmoituksessa tai muussa ilmoittamisvelvollisuuden täyttämiseksi annettavassa ilmoituksessa taikka verovelvollisen antamassa muussa tiedossa tai asiakirjassa on vähäinen puutteellisuus tai virhe eikä verovelvollinen ole noudattanut todistettavasti lähetettyä kehotusta sen korjaamiseen tai jos verovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen, tiedon tai asiakirjan myöhässä, verovelvolliselle voidaan määrätä enintään 150 euron suuruinen veronkorotus.

34 §

Verotuksessa hyväksi luettavat ennakot

Ennakkoperintälain 33 §:ssä tarkoitetulla vuosi-ilmoituksella ilmoitettu ennakonpidätys, kannettavaksi määrätty ennakko, joka on kertynyt viimeistään kuukautta ennen verovuoden verotuksen päättymistä, ennakon täydennysmaksu sekä toisesta valtiosta Suomeen siirretty ennakko käytetään verovuoden verojen suoritukseksi. Toiselle valtiolle siirrettyä ennakkoa ei käytetä verojen suoritukseksi.

voidaan antaa tiedoksi saantitodistusmenetelyä käyttämättä, jolloin päätös katsotaan saaduksi tiedoksi seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on annettu postin kuljetettavaksi, jollei muuta näytetä.

Tiedonantovelvollinen saa hakea hallinto-oikeuden päätökseen muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Muutoksenhaussa noudatetaan tällöin, mitä 70 ja 71 §:ssä säädetään.

Jos laiminlyöntimaksua muutoksenhaun johdosta palautetaan, palautettavalle maksumulle maksetaan veronkantolaissa säädetty korko maksupäivästä takaisinmaksupäivään.

32 §

Veronkorotus

Jos veroilmoituksessa tai muussa *verovelvollisen* ilmoittamisvelvollisuuden täyttämiseksi annettavassa ilmoituksessa taikka verovelvollisen antamassa muussa tiedossa tai asiakirjassa on vähäinen puutteellisuus tai virhe eikä verovelvollinen ole noudattanut todistettavasti lähetettyä kehotusta sen korjaamiseen taikka jos verovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen, tiedon tai asiakirjan myöhässä, verovelvolliselle voidaan määrätä enintään 150 euron suuruinen veronkorotus.

34 §

Verotuksessa hyväksi luettavat ennakot

Vuosi-ilmoituksella ilmoitettu ennakonpidätys, kannettavaksi määrätty ennakko, joka on kertynyt viimeistään kuukautta ennen verovuoden verotuksen päättymistä, ennakon täydennysmaksu sekä toisesta valtiosta Suomeen siirretty ennakko käytetään verovuoden verojen suoritukseksi. Toiselle valtiolle siirrettyä ennakkoa ei käytetä verojen suoritukseksi.

88 §

Veronhuojennus

Verohallitus voi hakemuksesta määräämälään ehdoilla myöntää vapautuksen valtionverosta sekä yhteisön tuloverosta ja kunta kunnallisverosta. Vapautus voi olla osittainen tai täydellinen.

Jos 1 momentissa mainitusta verosta on myönnetty vapautusta, vapautuspäätös koskee myös veronlisäystä, viivästyskorkoa, viivästyskorkoa vastaavaa korkoa, jäämämaksua, viivekorkoa, lykkäyskorkoa, yhteisökorkoa ja jäännösveron korkoa. Verohallitus voi myös erikseen myöntää vapautuksen edellä tarkoitetuista seuraamuksista silloinkin, kun niitä on tilitetty tai olisi tilitettävä muulle veronsaajalle kuin valtiolle.

Verovirasto ratkaisee hakemuksen, jos vapautettaviksi pyydyt määrät ovat enintään 50 000 euroa. Valtiovarainministeriö voi ottaa verohallituksen tai veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen. Verohallitus voi ottaa periaatteellisesti tärkeän veroviraston käsiteltävän asian ratkaistavakseen.

88 §

Veronhuojennus

Verovirasto voi hakemuksesta myöntää vapautuksen valtionverosta ja yhteisön tuloverosta sekä kunta kunnallisverosta. Vapautus voi olla osittainen tai täydellinen.

Jos 1 momentissa mainitusta verosta on myönnetty vapautusta, vapautuspäätös koskee myös veronlisäystä, viivästyskorkoa, viivästyskorkoa vastaavaa korkoa, jäämämaksua, viivekorkoa, lykkäyskorkoa, yhteisökorkoa ja jäännösveron korkoa. *Verovirasto* voi myös erikseen myöntää vapautuksen edellä tarkoitetuista seuraamuksista silloinkin, kun niitä on tilitetty tai olisi tilitettävä muulle veronsaajalle kuin valtiolle.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 toimitettavassa verotuksessa. Lain 32 §:n 1 momenttia sovelletaan kuitenkin ensimmäisen kerran vuodelta 2005 toimitettavassa verotuksessa. Sivullisen tiedonantovelvollisuutta koskevia säännöksiä sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2004 annettaviin tietoihin. Lain 16 §:n 9 momenttia ja 22 a §:ää sovelletaan kuitenkin ensimmäisen kerran vuodelta 2005 annettaviin tietoihin. Lain 88 §:ää sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

7.

Laki**eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksesta annetun lain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan eräiden yleishyödyllisten yhteisöjen veronhuojennuksista 13 päivänä elokuuta 1976 annetun lain (680/1976) 4 §:n 1 momentti, 7 §:n 1 momentin johdantokappale ja 8 §:n 1 momentti,

sellaisina kuin ne ovat, 4 §:n 1 momentti ja 7 §:n 1 momentin johdantokappale laissa 623/1994 ja 8 §:n 1 momentti laissa 1575/1995, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

4 §

Verohallitus myöntää lain mukaisen veronhuojennuksen määrääjäksi, kuitenkin enintään viideksi verovuodeksi kerrallaan. Ennen veronhuojennuksen myöntämistä uudelle hakijayhteisölle tai yhteisölle, jonka olosuhteissa on tapahtunut olennainen muutos, verohallituksen on hankittava asiasta lausunto yleishyödyllisten yhteisöjen verovapauslautakunnalta.

7 §

Verohallituksen on määräämästään ajankohdasta alkaen kokonaan tai osittain peruutettava yhteisölle myönnetty veronhuojennus:

8 §

Tämän lain nojalla myönnetty veronhuojennus ei vapauta yhteisöä siitä ilmoittamisvelvollisuudesta, joka sillä ilman huojennusta olisi verotusmenettelystä annetun lain (1558/95) mukaan. Yhteisön on lisäksi veroilmoituksen antamisen yhteydessä annettava lääninverovirastolle sellainen selvitys, kuin verohallitus määrää. Lääninverovirasto voi tehdä verohallitukselle esityksen veronhuojennuksen peruuttamisesta.

Ehdotus

4 §

Verohallituksen määräämä verovirasto myöntää lain mukaisen veronhuojennuksen määrääjäksi, kuitenkin enintään viideksi verovuodeksi kerrallaan. Ennen veronhuojennuksen myöntämistä uudelle hakijayhteisölle tai yhteisölle, jonka olosuhteissa on tapahtunut olennainen muutos, *veroviraston* on hankittava asiasta lausunto yleishyödyllisten yhteisöjen verovapauslautakunnalta.

7 §

Veroviraston on määräämästään ajankohdasta alkaen kokonaan tai osittain peruutettava yhteisölle myönnetty veronhuojennus:

8 §

Tämän lain nojalla myönnetty veronhuojennus ei vapauta yhteisöä siitä ilmoittamisvelvollisuudesta, joka sillä ilman huojennusta olisi verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) mukaan. Yhteisön on lisäksi veroilmoituksen antamisen yhteydessä annettava *verovirastolle* sellainen selvitys, kuin *veronhuojennuksen myöntänyt verovirasto* määrää. *Muu verovirasto* voi tehdä *veronhuojennuksen myöntäneelle verovirastolle* esityksen veronhuojennuksen peruuttamisesta.

74
Voimassa oleva laki

Ehdotus

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta
200.

8.

Laki

veronkantolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 11 päivänä elokuuta 1978 annettuun veronkantolakiin (611/1978) uusi 27 b § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

27 b §

Jos veroa palautettaessa on lain mukaan maksettava korkoa, se lasketaan, jollei asianomaisessa verolaissa toisin säädetä, vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta
200.

Veronpalautukselle maksettava korko lasketaan lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan.

Jos laissa säädetään, että palautukselle maksetaan korkoa siten kuin veronkantoasetuksen (903/1978) 11 §:ssä säädetään, palautukselle maksettavaan korkoon sovelletaan tätä lakia.

9.

Laki**valmisteverotuslain 39 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun valmisteverotuslain (1469/1994) 39 §, sellaisena kuin se on osaksi laissa 1379/1997, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

39 §

Piiritullikamarin on ilman hakemusta viipymättä suoritettava verovelvolliselle tämän liikaa suorittama valmistevero. Milloin veronoikaisun tai valituksen johdosta valmisteveroa on palautettu, palautusmäärälle suoritetaan *asetuksella säädettävä* korko. Korko lasketaan veron maksupäivästä. Korkoa ei makseta palautettavalle määrälle, joka on asetuksella säädettävää määrää pienempi.

Takaisin perittävälle, hakemuksesta liikaa palautetulle valmisteverolle peritään *asetuksella säädettävä* korko. Korko lasketaan liikaa suoritettua valmisteveron maksamista seuraavan kalenterikuukauden alusta takaisin perinnälle määrättävää eräpäivää edeltävän kuukauden loppuun. Korkoa ei peritä määrästä, joka on asetuksella säädettävää määrää pienempi.

Ehdotus

39 §

Tulliviranomaisen on ilman hakemusta viipymättä suoritettava verovelvolliselle tämän liikaa suorittama valmistevero. Jos veronoikaisun tai valituksen johdosta valmisteveroa *palautetaan*, palautusmäärälle suoritetaan korko. *Korko lasketaan vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä.* Korko lasketaan veron maksupäivästä. Korkoa ei makseta 17 euroa pienemmälle palautettavalle määrälle. *Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.*

Takaisin perittävälle, liikaa palautetulle valmisteverolle peritään korko. Korko lasketaan vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Korko lasketaan liikaa palautettua valmisteveron maksupäivästä takaisinperinnälle määrättävään eräpäivään, viimeksi mainittu päivä mukaan lukien. Korkoa ei peritä 17 euroa pienemmästä takaisin perittävästä määrästä. *Peritty korko ei ole tuloverotuksessa vähennyskelpoinen meno.*

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Veronpalautukselle maksettava korko lasketaan lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan.

10.

Laki**tullilain 39 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun tullilain (1466/1994) 39 §:n 2 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

39 §

 Jos tullia on koodeksin 236 artiklassa tarkoitetun tullinpalauspyynnön tai valituksen johdosta palautettu, suoritetaan palautusmäärälle *asetuksella säädetty* korko. Korko lasketaan tullinpalauspyynnön tai valituksen vireilletulopäivästä taikka, jos tullilasku on maksettu vasta mainittujen ajankohtien jälkeen, maksupäivästä takaisinmaksupäivään. Jos valituksessa tarkoitettua asiasta on tehty aikaisemmin tullinpalauspyyntö, joka on hylätty, korko lasketaan pyynnön vireilletulopäivästä. Korkoa ei makseta palautetulle tullille, joka on asetuksella säädettyä määrää pienempi.

 Jos tullia on koodeksin 236 artiklassa tarkoitetun tullinpalaushakemuksen tai valituksen johdosta palautettu, palautettavalle määrälle suoritetaan korkoa. *Korko lasketaan vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä.* Korko lasketaan *tullinpalaushakemuksen* tai valituksen vireilletulopäivästä taikka, jos *tulli* on maksettu vasta mainittujen ajankohtien jälkeen, *tullin* maksupäivästä takaisinmaksupäivään. Jos valituksessa tarkoitettua asiasta on tehty aikaisemmin *tullinpalaushakemus*, joka on hylätty, korko lasketaan *hakemuksen* vireilletulopäivästä. Korkoa ei makseta *17 euroa pienemmälle tullinpalaukselle. Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.*

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Tullinpalaukselle maksettava korko lasketaan lain voimaantulopäivää seuraavan kuukauden loppuun yhdeksän prosentin vuotuisen koron mukaan.

11.

Laki

perintö- ja lahjaverolain 53 ja 54 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 12 päivänä heinäkuuta 1940 annetun perintö- ja lahjaverolain (378/1940) 53 §:n 1 momentin johdantokappale ja 2 momentti sekä 54 §:n 1 ja 2 momentti, sellaisina kuin ne ovat, 53 §:n 1 momentin johdantokappale laissa 1561/1995, 53 §:n 2 momentti ja 54 §:n 2 momentti laissa 909/2001 sekä 54 §:n 1 momentti laissa 612/1994, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

53 §

Verohallitus voi hakemuksesta määräämälään ehdoilla myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen perintö- ja lahjaverosta, viivekorosta, viivästyskorosta ja jäämämaksusta sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavasta korosta. Vapautus voidaan myöntää:

Verovirasto ratkaisee hakemuksen, jos poistettavaksi pyydetty määrä on enintään 50 000 euroa. Valtiovarainministeriö voi ottaa verohallituksen tai veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen. Verohallitus voi ottaa periaatteellisesti tärkeän veroviraston käsiteltävän asian ratkaistavakseen.

54 §

Jos pesäosuuden tai lahjan arvo on verovelvollisuuden alkamisen jälkeen olennaisesti vähentynyt, verohallitus voi erityisistä syistä määräämillään ehdoilla hakemuksesta päättää, että maksetusta verosta on kohtuulliseksi katsottu osa suoritettava verovelvolliselle takaisin tai vastaavasti maksamatta olevaa veron määrää on alennettava.

Verovirasto ratkaisee hakemuksen, jos poistettavaksi pyydetty määrä on enintään 50 000 euroa. Valtiovarainministeriö voi ottaa periaatteellisesti tärkeän verohallituksen tai veroviraston käsiteltävän asian ratkaistavakseen. Verohallitus voi ottaa periaatteelli-

Ehdotus

53 §

Verovirasto voi hakemuksesta myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen perintö- ja lahjaverosta, viivekorosta, viivästyskorosta ja jäämämaksusta sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavasta korosta. Vapautus voidaan myöntää:

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

54 §

Jos pesäosuuden tai lahjan arvo on verovelvollisuuden alkamisen jälkeen olennaisesti vähentynyt, *verovirasto* voi erityisistä syistä hakemuksesta päättää, että maksetusta verosta kohtuulliseksi katsottu osa on suoritettava verovelvolliselle takaisin tai vastaavasti maksamatta olevaa veron määrää on alennettava.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

sesti tärkeän veroviraston käsiteltävän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

12.

Laki

työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetun lain 14 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan työnantajan sosiaaliturvamaksusta 4 päivänä heinäkuuta 1963 annetun lain (366/1963) 14 §:n 1 ja 2 momentti, sellaisina kuin ne ovat, 14 §:n 1 momentti laissa 1569/1995 ja 2 momentti laissa 611/1994, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

14 §

Verohallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta poistaa työnantajan maksettavaksi pannut, 10 §:ssä tarkoitetut veronlisäykset ja -korotukset, viivästyskoron ja jäämämaksun sekä veronlisäyksestä ja viivekorosta annetun lain mukaisen viivekoron sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavan koron. Verohallitus voi poistaa nämä määrät silloinkin, kun niitä olisi tilitettävä tai on tilitetty kansaneläkelaitokselle.

Valtiovarainministeriö voi ottaa 1 momentissa tarkoitetun periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

14 §

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta poistaa työnantajan maksettaviksi pannut, 10 §:ssä tarkoitetut veronlisäykset ja -korotukset, viivästyskoron ja jäämämaksun sekä veronlisäyksestä ja viivekorosta annetun lain mukaisen viivekoron sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavan koron. Verovirasto voi poistaa nämä määrät silloinkin, kun niitä olisi tilitettävä tai on tilitetty Kansaneläkelaitokselle.

Valtiovarainministeriö tai Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

13.

Laki**arvonlisäverolain 210 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1993 annetun arvonlisäverolain (1501/1993) 210 §:n 1 ja 2 momentti,
 sellaisina kuin ne ovat, 210 §:n 1 momentti laissa 1767/1995 ja 2 momentti laissa 613/1994,
 seuraavasti:

Voimassa oleva laki

210 §

Verohallitus tai, jos tulliviranomainen on kantanut veron, tullihallitus voi erityisestä syystä hakemuksesta *määrämillään ehdoilla* alentaa suoritettua tai suoritettavaa arvonlisäveroa, veronlisäystä, viivästyskorkoa, jäämämaksua, viivekorkoa sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne kokonaan.

Valtiovarainministeriö voi ottaa 1 momentissa tarkoitetun periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Ehdotus

210 §

Verovirasto tai, jos tulliviranomainen on kantanut veron, tullihallitus voi erityisestä syystä hakemuksesta alentaa suoritettua tai suoritettavaa arvonlisäveroa, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäämämaksua, viivekorkoa sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne kokonaan.

Valtiovarainministeriö voi ottaa *verohallinnon tai tullihallinnon käsiteltävän* periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen. *Verohallitus voi ottaa veroviraston käsiteltävän periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.*

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

14.

Laki**varainsiirtoverolain 52 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä marraskuuta 1996 annetun varainsiirtoverolain (931/1996) 52 §:n 1 ja 2 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

52 §

52 §

Veronhuojennus ja maksunlykkäys

Veronhuojennus ja maksunlykkäys

Verohallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta määräämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa veroa, viivästyskorotusta, veronkorotusta, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäämämaksua, viivekorkoa sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne kokonaan.

Valtiovarainministeriö voi ottaa 1 momentissa tarkoitetun periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta alentaa suoritettua tai suoritettavaa veroa, viivästyskorotusta, veronkorotusta, veronlisäystä, viivästyskorkoa ja jäämämaksua, viivekorkoa sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavaa korkoa taikka poistaa ne kokonaan.

Valtiovarainministeriö *tai Verohallitus* voi ottaa *veroviraston käsiteltävän* periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

—————
Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

—————

15.

Laki**arpajaisverolain 18 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 26 päivänä kesäkuuta 1992 annetun arpajaisverolain (552/1992) 18 §:n 1 ja 2 momentti,
 sellaisina kuin ne ovat, 18 §:n 1 momentti laissa 1568/1995 ja 2 momentti laissa 617/1994,
 seuraavasti:

Voimassa oleva laki

18 §

Verosta vapauttaminen ja veron suorittamisen lykkäys

Verohallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta *määräämillään ehdoilla* myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen arpajaisverosta, veronkorotuksesta, veronlisäyksestä, viivästyskorosta ja jäämämaksusta, viivekorosta sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavasta korosta.

Valtiovarainministeriö voi ottaa 1 momentissa tarkoitetun periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Ehdotus

18 §

Verosta vapauttaminen ja veron suorittamisen lykkäys

Verovirasto voi erityisistä syistä hakemuksesta myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen arpajaisverosta, veronkorotuksesta, veronlisäyksestä, viivästyskorosta ja jäämämaksusta, viivekorosta sekä lykkäyksen vuoksi suoritettavasta korosta.

Valtiovarainministeriö *tai Verohallitus* voi ottaa *veroviraston käsiteltävän* periaatteellisesti tärkeän asian ratkaistavakseen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200.

Lakia sovelletaan lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen vireille tuleviin hakemuksiin.

Verohallituksen päätös

yleisestä tiedonantovelvollisuudesta annetun päätöksen muuttamisesta

Verohallitus on muuttanut yleisestä tiedonantovelvollisuudesta 18 päivänä joulukuuta 2003 antamansa päätöksen (1052/2003) 32 §:n seuraavasti:

32 §

Tässä päätöksessä tarkoitetut tiedot voidaan antaa Verohallituksen lomakkeella tai sähköisesti joko linjasirtona tai tietovälineellä. Työnantajan on annettava tiedot sähköisesti linjasirtona, jos vuosi-ilmoitus koskee yli 40 työntekijää. Määräys ei koske luonnollista henkilöä, jos työnantajana toimiminen ei liity luonnollisen henkilön liike- tai ammatti-toimintaan. Edellä 11 §:n 1 ja 4 momentissa sekä 14 ja 21 §:ssä tarkoitetut tiedot voidaan antaa vain sähköisesti joko linjasirtona tai tietovälineellä.

Verohallituksen lomakkeella annettavat tiedot annetaan sille verovirastolle, jonka

virka-alueella ilmoituksen antajan kotipaikka on, tai Verohallitukselle, jos niin on erikseen sovittu. Tietovälineillä annettavat tiedot annetaan Verohallitukselle.

Edellä 16 ja 17 §:ssä tarkoitetut tiedot annetaan Verohallituksen lomakkeella tai veroviraston muuten hyväksymällä tavalla Uudenmaan verovirastolle.

Edellä 22, 26 ja 30 §:ssä tarkoitetut tiedot annetaan Verohallituksen kanssa erikseen sovittavalla tavalla.

Tämä päätös tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2005. Päätöstä sovelletaan vuodelta 2004 alkaen maksettaviin suorituksiin.